REDEEMER COLLEGE LIBRARY
PER/BX/9401/.C36

ABC AUDITED PAID CIRCULATION

CALVINIST CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

Address all communications to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. — Phone 547-1488 and 547-1489.

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department Ottawa. Ontario, and for payment in cash, Postage paid at Hamilton.

AUGUST 7th, 1964 — No. 657 — 19th YEAR OF PUBLICATION

Actief Priesterschap

De meest verstokte pessimisten wat betreft de economie van Canada zijn verleden week toch wel tot de orde geroepen. In vrijwel alle dagbladen kon men berichten lezen, die er op wezen, dat niet alleen momenteel ons land zich in economisch opzicht belangrijk heeft verbeterd, maar dat vooral de toekomst veelbelovend is. Dit is natuurlijk voornamelijk in verband met de enorme schatten, die grotendeels nog in de bodem verborgen zijn. De mijnbouw, die in 1946 nog voor ongeveer 500 miljoen dollar produceerde, heeft verleden jaar het cijfer van drie biljoen gehaald. De verwachting is, dat de produktie in 1970 (dat is slechts over zes jaar) een hoogte van vier biljoen dollar bereikt zal hebben. En als iemand mocht denken, dat dit roofbouw is, dan wordt hij dadelijk gerust gesteld met de verzekering, dat de ontdekte en nog te ontdekken reserves niet te overzien zijn.

Er zijn wel andere stemmen. Nog onlangs heeft een zeer deskundig econoom, die naam gemaakt heeft met het voorspellen van economische "ups and downs", ervoor gewaarschuwd, dat volgens zijn berekeningen er een teruggang zal zijn in het einde van 1966. eze recessie zou wel niet zo diep zijn als in 1957 en zij zou zich veel sneller dan toen herstellen, maar op een moeiljke periode moest toch wel worden gerekend.

Maar deze stem wordt door de wind van optimisme weggeblazen. Er zijn teveel bewjzen van mogelijkheden, dan dat een depressie ernstige moeilijkheden zou kunnen opleveren. Neem de nikkelvoorraad van Canada bijvoorbeeld. De aanwezige en geraamde voorraden zijn zo enorm, dat zij de helft van de gehele voorraad van de vrije wereld vertegenwoordigen. De ijzer reserves zijn zo groot, dat men 125 jaar vooruit kan, gerekend naar de huidige afname. Canada alleen bezit tussen vijf en tien procent van alle koper in de wereld. En van uranium, potas en sulfaat gelden soortgelijke indrukwekkende cijfers.

De klacht, dat Canada gebrek heeft aan verwerkende industrie en dat het land voornamelijk de grondstoffen exporteert, wordt minder gehoord. Deze kwaal is weliswaar nog lang niet over, maar er zijn opmerkelijke verbeteringen te constateren. Tel daar nog bij de grote graanoogsten en de eveneens grote exporten en u hebt een tekening van een zeer welvarend land.

Natuurlijk deelt daarin niet iedereen in gelijk mate. Er zijn nog altijd talloze mensen, die van een bescheiden inkomen moeten rondkomen. Maar daar staat tegenover, dat de werkloosheid zeer laag is vergeleken met enkele jaren terug. Van 's lands welvaart pikt vrijwel iedereen een graantje mee, al is het dan niet altijd ponds-ponds-gewijze.

Wij beleven daarom een moeilijke tijd, die naarmate de welvaart toeneemt, moeilijker zal worden. Misschien roepen wij nu wel verzet op, als wij dit zo zeggen. Krijgt dan toch de pessimist de overhand, of althans het laatste woord? Moeten wij niet erg dankbaar zijn, dat wij deze gunstige tijd mogen beleven? Vooral wij, die — misschien met uitzondering van enkelen — harde jaren hebben doorgemaakt, toen wij hier trachtten een nieuw bestaan op te bouwen. Er zijn er niet veel onder ons, die in het begin niet de budgets drastisch hebben moeten beknotten. Die zich niet twee keer moesten bedenken, alvorens zij bepaalde uitgaven konden doen. Is het dan geen reden tot dankbaarheid, als wij wat vrijer kunnen ademhalen en niet altijd in geldelijke zorg moeten zitten?

Natuurlijk is dit een reden tot dankbaarheid. Maar dit neemt niet weg, dat wij moeilijke tijden meemaken en zullen meemaken. Want het gaat er nu meer op aankomen of wij inderdaad uit genade leven. Als het ons land en ons volk economisch goed gaat, zijn niet in de eerste plaats ons eigen leven en onze levensomstandigheden in het geding, maar is Gods werk met deze wereld en de openbaring van Zijn Koninkrijk in het geding. Naarmate het leven gemakkelijker wordt, naarmate wij minder zorgen kennen voor het dagelijkse levensonderhoud, zal er een dringender behoefte aan priesters zijn. Priesters, ja, want dat zeggen wij toch in onze belijdenis, dat wij aan de zalving van Christus deel hebben? Natuurlijk, dat sluit ook het ambt van Koning en Profeet in. Maar nu denken wij zeer speciaal aan dat priester-zijn. Aan dat wijden en aan dat bidden.

Ik kan bidden om werk, zodat ik in mijn levensbehoeften en in die van mijn gezin kan voorzien. Maar dan kan ik daar toch wel egoistisch in zijn. En een moeder kan bidden, dat haar kinderen voorspoedig mogen opgroeien, zodat de mensen zeggen, dat dat keurige kinderen zijn. Maar dan kan zij daarin toch wel egoistisch zijn. Het wordt echter anders, als wij bidden, dat onze arbeid voor God aanvaardbaar zal zijn in Zijn plan en werk met deze wereld. En wij kunnen bidden voor onze kinderen, opdat God hen een positief en actief aandeel wil geven in Zijn werk. Dan bidden wij van God uit en dan is Zijn doel ons eerste motief. Want God wil dat wij ons leven, en onze kinderen, en het leven in zijn totaal aan Hem zullen wijden. Dan zal Hij ook wel voor dat dagelijks brood zorgen, want dat heeft Hij beloofd. Als dat Koninkrijk van Hem maar voorop gaat.

Juist daarom kan deze tijd zo moeilijk zijn en moeilijk worden, omdat wij als toeschouwers er bij staan. Die kritiek treft niemand in het bijzonder, maar ons allen gelijk. Denkt u zich het maar eens in, dat wij een soort "gouden eeuw" gaan beleven, dat wij ons niet zo bekommerd behoeven te maken over ons inkomen of over onze maatschappelijke toekomst. Dat er geen "nood is om bidden te leren". Wie worstelt er dan nog om het behoud van deze wereld? Alles gaat dan toch immers goed?

Maar juist als alles goed gaat, als er volop werk is en er goed geld wordt verdient, als de sociale voorzieningen ver strekken en er voor de jongelui vele en goede mogelijkheden zijn, als er geen bidstonden behoeven te worden uitgeschreven omdat er geen spanningen van enig belang zijn, juist dan zal God — menselijkerwijze gesproken — onze wereld afzoeken naar de wijding van het leven voor Hem. Dan zal Hij scherp toezien hoe wij ons dagelijks werk doen en hoe wij onze taak opvatten. Dan zal Hij scherp toezien hoe wij ons geld verdienen en welke hoop en plannen wij koesteren. Want Hij heeft ons aan de zalving van Zijn Zoon deelachtig gemaakt, dat wil zeggen, Hij heeft ons als priesters in dit leven geplaatst, zodat het gebed voor de redding van het leven en van de wereld niet zou verstommen en Zijn Woord ook in de voorspoed zou worden gehoord.

D.F.

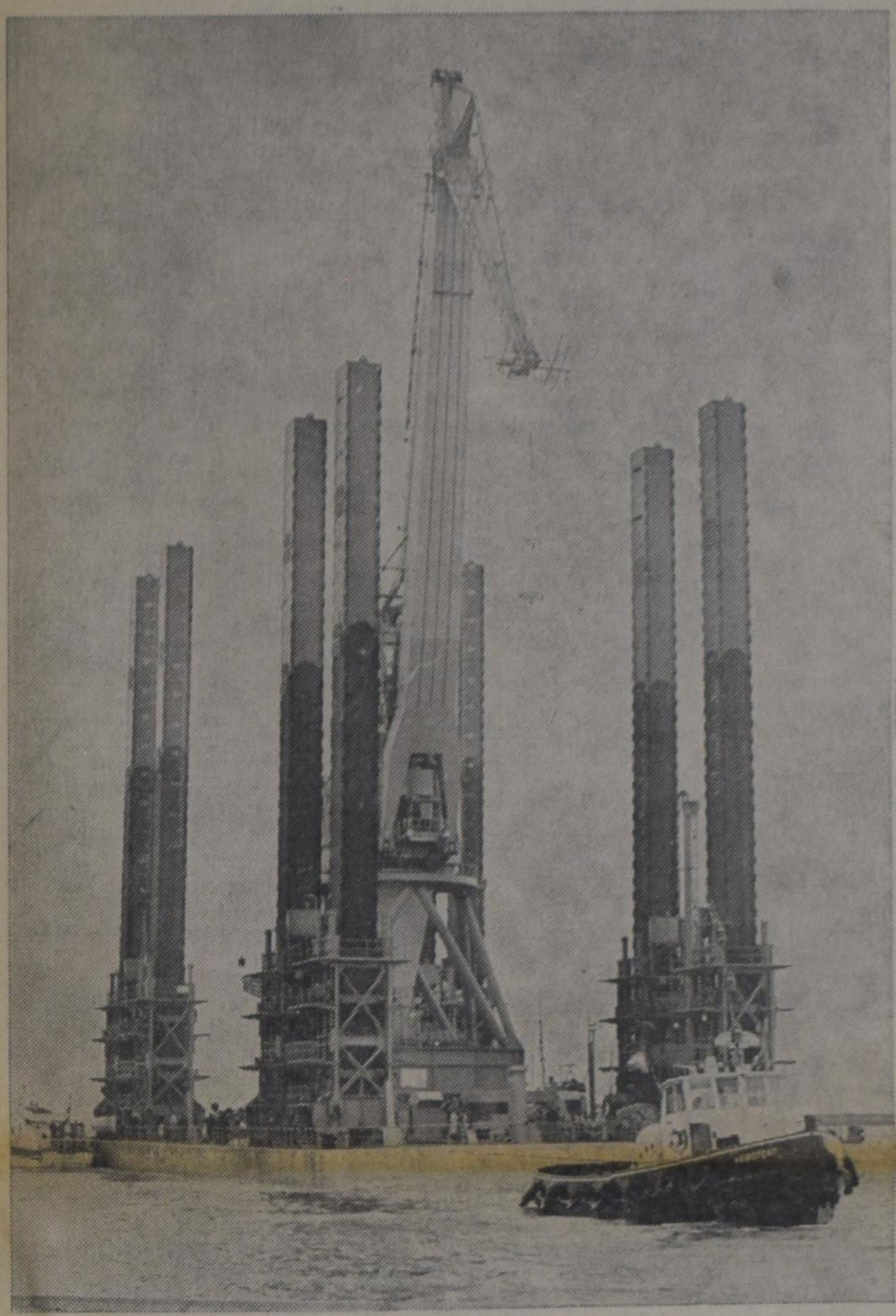

IN NEDERLAND IS MEN OOK NIET VOOR EEN KLEINJE VERVAARD.
In IJmuiden is het kraaneiland "Lepelaar" in gebruik genomen, dat gebruikt zal worden bij de verlenging van de pieren.

Antwoord

De dingen, die zo schoon zijn, dat ze pijn doen,
zijn ons gebleven als een souvenir,
- neem zonder vrees: ook morgen leven wij! -
geschenken zijn het van een Koning, die
veel rijker is dan je vermoeden kunt—

ja, zelden kruist ons pad hier in herkennen,
gaan wij niet meestal mijlen van elkaar?
je reist je weg, gekweld door eenzaamheid,
want zelfs de liefste tot je diep verwond'ren
wordt soms een vreemdeling onder je hand . . .

maar troost je, Eén droeg ons gehavend wezen
terug tot door de poort van 't paradijs!
nu delen wij in Zijn verovering:
leven, dat straks bij 't schallen van bazuinen
in ongeschonden luister bloeien zal—

die morgen zul je klein van vreugde fluisteren:
"zo is het goed . . . God-dank, zó zal het zijn!"
neerknielen voor het Antwoord op je vragen,
in Hem de ander kennen zonder eind—
en wat je nog eerbiedig hemel noemde,
zal werkelijk de nieuwe wereld zijn.

Tini Van Ameyde.

Buitenlands Overzicht

TWEE PRESIDENTEN

Mr. L. W. G. Scholten

Het is een merkwaardig feit, dat in één week de twee machtigste rijken der wereld een beslissing hebben genomen over de keuze van een nieuw staatshoofd.

In Rusland is met één besluit het geheel van maatregelen over de aanwijzing voltooid. In de bijeenkomst van de Opperste Sovjet is als voorzitter van het presidium gekozen de in de gehele wereld bekende figuur van Mikojan. Hij volgt als zodanig de ingenieur Brezjnjew op. Zo onbekend als voor westerse tongen en oren deze laatste naam is, zo onbekend was zijn persoon en zijn functie. Niettemin was hij in zijn eigen vak een man van formaat. Hij was een van de figuren, die de Russische omwenteling van landbouwstaat naar industriestaat hebben geleid. Men weet, dat Chroestjow, die zelf van boerenafkomst is, deze ontwikkeling maar matig heeft kunnen waarderen en vooral in de laatste jaren steeds meer de nadruk heeft gelegd op de noodzaak de landbouw te verbeteren, door de invoering van nieuwe methodes, maar ook door een uitgebreider toepassing van de kunstmest bij het opvoeren van de produktie. Door zijn vele reizen, laatstelijk nog naar Denemarken, heeft hij gezien, dat de Russische landbouw ver achter staat bij die van het westen.

Vandaar dat hij een middel heeft gezocht, om daarin verbetering te brengen. Merkwaardigerwijze heeft hij daarbij de hulp ingeroepen van het eigenbelang. Op dezelfde vergadering van de Opperste Sovjet heeft hij de sociale toestand van de werkers in de grote landbouwbedrijven sterk verbeterd. Hoe kan men vergen, heeft hij waarschijnlijk gedacht, dat de landbouwers zich aangetrokken voelen tot een bepaalde communistische levensbeschouwing, als zij onder de heerschappij van die ideologie niet beschikken kunnen over de vrucht van hun arbeid.

Vandaar, dat het zo van betekenis is, dat de ingenieur, die ook de landbouwproblemen vooral benaderen wil van de technisch wetenschappelijke mathematische zijde, thans vervangen is. Hier spreekt waarschijnlijk de afkeer mede van de echt Russische agrarier Chroestjow, die als leider van de partij en als zodanig leider van het gehele Moskouregiem, zelfs geen decoratiever figuur als de voorzitter van het presidium van de Opperste Sovjet wil dulden.

Het is echter nog meer merkwaardig, dat hij wordt opgevolgd door Mikojan. De meeste Russen boeien weinig door uiterlijke schoonheid, maar van Mikojans uiterlijk zullen maar weinig personen in het westen sympathie voor het Russisch regiem verkrijgen. Dat is echter niet het belangrijkste. Dat ligt hierin, dat Mikojan geen Rus is. Hij is lid van het door zijn buren steeds gemartelde Armeense volk. Onder de Czaren hebben een tijd lang Duitsers de lakens in de regering uitgedeeld. Later kwamen de onderworpen Finnen hun plaats opeisen. Dat was aan de vooravond van de eerste wereldoorlog. Stalin was evenmin een Rus van geboorte. Hij kwam uit het door de Russen fel onderdrukte Georgië, zoals Napoleon uit het door de Fransen veroverde Corsica kwam. En Stalin heeft door zijn schrikbewind aan het Russische volk de rekening voor de onderdrukking van Georgië gepresenteerd, zoals Napoleon met zijn duizenden doden zogenaamd voor de roem van Frankrijk gevallen, Corsica op Parijs heeft gewroken.

Mikojan is niet de figuur, om zich tevreden te stellen met een decoratieve functie. Hij heeft het huidige regiem te lang en op teveel plaatsen in te veel streken van de wereld gediend. En zo kan men de vraag stellen, of de Armeniër communistische politiek zal drijven dan wel zuiver Russische zoals Chroestjow.

Deze Russische verkiezing is vrijwel geruisloos verlopen. Daartegenover is met veel lawaai, te veel volgens westerse begrippen, de eerste stap gezet op de weg naar de verkiezing van een nieuwe president in de Verenigde Staten. Want al is Goldwater er zelf heilig van overtuigd, dat hij de nieuwe president zal zijn, het is nog maar de eerste stap, omdat hij nog niet verder is gekomen dan officiële kandidaat van de republikeinse partij. Eigenlijk gaat de presidentsverkiezing in drie trappen. Eerst worden op partijvergaderingen van republikeinen en democraten, conventies genoemd, de officiële candidaten aangewezen. Bij deze handeling speelt het partijbelang een rol, maar tegelijkertijd wordt, haast nog meer dan in ons land, bij de kandidaatstelling gerekend met het belang van het land. En dit wordt dan op twee wijzen benaderd. Men kan opkomen voor het geisoleerde belang van de Verenigde Staten zelf. Men kan ook de nadruk leggen op de rol, die de Verenigde Staten spelen in het huidige wereldgeheel.

Nu hebben wij, zulks in tegenstelling met vele anderen, nooit veel bewondering gehad voor de staatkunde van Kennedy. Zijn redevoeringen waren te veel gemeenplaatsen en zijn eerste daden op het terrein van de buitenlandse politiek waren evenzovele blunders. Eerst bij de oplossing van de eerste Cubacrisis heeft hij uitstekend werk gedaan. Daartegenover staat, dat hij in zijn binnenlandse politiek bijna voortdurend heeft gefaald, zodat zijn opvolger thans met de grootste moeilijkheden zit.

Maar deze geringe waardering van Kennedy's staatkunde houdt nog niet in bewondering voor hetgeen Goldwater tot dusver ten beste heeft gegeven. Men vergelijkt hem wel met De Gaulle, vooral om de prikkeling van de nationale gevoelens. O.i. ten onrechte. De Gaulle was, voor hij zijn ambt aanvaardde, voorzien van een bagage van uitgewerkte denkbeelden, waarvan hij vele jaren lang in woord en geschrift uitdrukking had gegeven. Men kan het met die denkbeelden eens zijn of niet, men zal moeten erkennen, dat hij wist wat hij wilde. Hij was toen al drager van een gesloten systeem en hij kende door en door hetgeen zijn tegenstanders nastreefden.

Van Goldwater is daarvan nog niets of weinig gebleken. Het geweldige probleem, of de Verenigde Staten in de eerste plaats hun eigen belangen hebben te behartigen dan wel leiding hebben te geven aan de democratische wereld, heeft hij blijkbaar nog niet geheel voor zichzelf uitgewerkt.

Voorzover ons bekend gelijkt hij in zijn propaganda veel op wat in het Nederlandse parlement eens is aangeduid als het corps van zekere ochtendbladlezers.

Nu moet men wel bedenken, dat misschien door de wereldpersbureaus niet volledig wordt ingelicht. Kennedy heeft een belangrijk gedeelte van zijn populariteit verkregen, omdat hij de pers steeds op zijn zijde had.

Eerst als de tweede phase is aangebroken, waarin de kiezers moeten worden bewerkt, waarbij radio en televisie ons kunnen inlichten over hetgeen voor het forum vas het publiek is aangevoerd door de beide kandidaten voor het presidentschap, eerst dan zal men kunnen oordelen over het geheel van de staatkundige wensen der beide partijleiders. Uit deze verkiezingsstrijd resulteert dan de aanwijzing der kiesmannen. Dat is in het najaar. De laatste phase geeft dan weinig moeite meer, omdat door de keuze der kiesmannen vast staat, wie er tot president gekozen wordt. Tot zolang is er dus nog geen tijd voor verontrusting of voor verheugenis.

Beelden van en uit

NEDERLAND

☆

Politieke Beginselen en hun Vertolkers

'T Was op een vergadering van de A.R.-partij, nog voor de oorlogsjaren.

Johannes (Jan) Schouten was voorzitter.

C. Smeenk spreker.

Onder de aanwezigen bevond zich ook **Mr. P. S. Gerbrandy,** minister-president gedurende de oorlogsjaren en schrijver van "De strijd voor nieuwe Maatschappijvormen".

Gerbrandy was de eerste debater en hij deed het op zijn wijze, scherp en niemand sparend. Hij begon als volgt: "Conservatief, conservatiever, Smeenk!"

Het was er nauwelijks uit of Schouten, niet Smeenk, kaatste terug: "Excentriek, excentrieker, Gerbrandy!"

De man met de snor boos.

Twee sociale voormannen, zeer verschillend van afkomst, opleiding en karakter, beiden heel wat gematigder toen zij ouder werden en nu ook alweer "tot de vaderen verzameld".

Smeenk stierf op 17 juli van dit jaar op 83-jarige leeftijd. Met hem ging een werkezel heen, die op de terreinen van de politiek, het sociale leven, de journalistiek, onvermoeibaar was.

Een man, die door ijver verteerd werd en die misschien één fout had, n.l. het gebrek aan zelfspot. Zijn redevoeringen waren degelijk voorbereid, doch misten de flitsende improvisaties, die de werkelijke redenaar kenmerken; zijn artikelen waren goed geargumenteerd en vol van kennis, maar breed en soms wat saai.

Zijn boeken droegen een zelfde stempel.

Smeenk betoogde altijd, hij wilde zo mogelijk een ieder overtuigen. Zijn enorme feitenkennis echter ging niet gepaard met een constructief, kritisch vermogen, waarmede b.v. een Schouten zo rijk begiftigd was.

Ontegenzeggelijk heeft hij heel veel bijgedragen tot ontwikkeling van de Christelijk sociale opvattingen en was hij bezield met een onverwoestbare ijver voor de Christelijke beginselen op staatkundig en maatschappelijk gebied. Twee van zijn zonen zijn predikant en hij zelf zou het graag geworden zijn; zijn aanpak der dingen verried deze inslag, zodat de Oproerige Krabbelaar in **Het Volk** in de jaren dertig spottend van "de blikken dominee" sprak.

Doch **A. S. Talma** getuigde in 1914 bij de verschijning van "Voor het Sociale leven" al van de jonge Smeenk: "De schrijver is voor onze Christelijke arbeidersbeweging een groote kracht. Mogen onze arbeiders hem in staat stellen steeds meer tijd en kracht te wijden aan den arbeid, dien hij voor hun zaak verricht en hij het voorrecht hebben te zien, dat God zijn werk gebruikt als een zaad, waaruit in ons volksleven vruchten voortkomen van welvaart, gerechtigheid en vrede."

Het is Smeenk gegund in de avondstond van zijn leven die vruchten in ons volksleven te zien.

De dag voor hij stierf, ging een andere politieke voorman, na precies een jaar ernstig ziek geweest te zijn, heen, n.l. **H. van Eijsden,** voorzitter van de A.R.-Kamerfractie. Ik heb hem vanaf 1923 gekend. Hij was toen nog erg jong en een ijverig lid van de jongelingsvereniging. In Rotterdam bloeide in die tijd het organisatieleven.

In de gemeenteraad zaten de kopstukken van de politieke partijen en de discussies waren veel geladener en feller dan thans het geval is. De S.D.A.P. was nog echt rood en de rechterzijde (A.R., C.H. en R.K.) stond er als één phalanx tegenover. De propaganda naar buiten was goed georganiseerd en veelzijdig. Van Eijsden deed er full speed aan mee. Op latere leeftijd werd hij een vooraanstaand man in de middenstand en na de dood van Mr. Terpstra Tweede Kamerlid. Eerst een specialist in middenstandszaken, spoedig secretaris van de fractie en na het aftreden van de heer Bruins Slot, in mei van het vorig jaar, voorzitter van die fractie. De beraadslagingen over de kabinetsformatie werden door hem geleid, doch midden-juli werd hij reeds ziek en al spoedig bleek, dat herstel niet waarschijnlijk was.

In hoever de zware last hem op de schouders gelegd, een psychische druk op zijn ziektebeeld uitoefende, zal wel niet na te gaan zijn.

Men kan moeilijk zich aan de indruk ontworstelen, dat hij zich meer of minder opofferde, om de tegenstellingen in de A.R.-Partij te overbruggen. Zijn opvolger in de Tweede Kamer is burgemeester **M. W. Schakel,** voorzitter van "Patrimonium", een wel ietwat ander "Patrimonium" dan waar de heer Smeenk zo vele jaren voorzitter van was, en tevens een goed schrijver.

De heer Schakel is de representant van de "verontrusten" in de A.R.-Partij. Het gaat misschien wat ver om hem met Barry Goldwater te vergelijken, doch een bepaald element is toch wel aanwijsbaar. Zoals velen in Amerika het moe zijn om alsmaar het suikeroompje uit te hangen en op internationaal gebied zich alles te laten welgevallen, zo zijn er ook in Nederland heel wat mensen in de Protestants-Christelijke partijen, die hun buik vol hebben van een "aanpassings"-politiek, die als maar meer het eigen wezen van Christelijke beginselpolitiek vervaagt. Staatkundig beleid is voor velen een negotie geworden, de mogelijkheid van het bereikbare.

Een polemiek tussen de heren **H. Algra,** hoofdredacteur van "Nederlandse Gedachten" en **Mr. J. W. van Gelder,** hoofdredacteur van het "Christelijk Historisch Weekblad", naar aanleiding van het N.I.P.O.-onderzoek inzake een fusie van de A.R.-Partij en de C.H.-Unie, wijst dit nog weer eens ten volle uit. Bij het (te) beperkte onderzoek sprak zich een grote meerderheid voor deze samenvoeging, althans één Christelijke partij, uit. Sommige C.H. leiders moeten daar niets van hebben. De voorzitter van de C.H.-Unie, **Mr. Beernink,** waarschuwde tegen een geforceerde actie, al juichte hij samenwerking toe. Doch als het gaat om het karakter van een Christelijke politieke partij, blijkt er tussen Algra en Van Gelder een veel groter verschil te bestaan.

Als Algra schrijft, dat de Bijbel ons zegt hoe de **overheid** en het **volk** zich hebben te gedragen naar God's ordinantiën, antwoordt Van Gelder: "Wij menen nu juist, dat de moeilijkheid pas begint bij de vraag, hoe wij de aansporingen en richtlijnen, die het Evangelie biedt in concrete situaties moeten toepassen. Daarbij zal veel verschil van gedachten denkbaar zijn.

Dit is een van de redenen, waarom de Christelijk-Historische Unie principieel een open staatkundige groepering wil zijn."

Wie een beetje politiek gevoel in zijn vingertoppen heeft, "proeft" het verschil. Er zijn A.R.-voormannen, die het meer met Van Gelder, dan met Algra eens zijn.

Ook in de meer "gesloten" A.R.-Partij heerst lang geen eenstemmigheid. Dit is niet, zoals in Smeenk's jeugdjaren, een verschil van sociaal-economisch conservatisme of progressiviteit. Het zit dieper.

Het gaat om de principieel-politieke inslag en om de tactische realisering. Er is nauwelijks meer sprake van politieke strijd in het Parlement. Nou ja, men is het niet altijd eens en daarbij volgt dan een kleine schermutseling, doch daar blijft het ook bij. Zo spoedig mogelijk wordt de ruzie weer bijgelegd en het compromis, het toverwoord van deze tijd, bereikt.

Of dit werkelijk staatkunde is?

Of het reëel in 's lands belang is?

We betwijfelen het.

Het Kabinet krijgt op deze wijze steeds meer macht, het Parlement minder. Dit betekent naar Kuyper's woord, "het luiden van de doodsklok voor het echte parlementaire stelsel".

Een nationale opvatting, waarbij allen het saâm eens zijn, mist — zo schreef hij — de nationale levenskracht.

Helaas verstaan de meeste politieke leiders in onze tijd dit niet meer!

Cn.

Rare Snijbonen

Snijbonen in Canada zijn "very rare". Maar als U ze gaarne lust.... Wij importeren grote hoeveelheden **SNIJBONENMOLENS.**

Vraag Uw Nederlandse handelaar, hij wil U er gaarne een leveren.

JANKOK

IMPORTEUR

5250 Yonge Street Willowdale, Ont.

KOM NAAR BRAMPTON (ONT.)

(The Fastest Growing Town in Canada)

MET AL DE VOORDELEN DAARAAN VERBONDEN.
Praat of schrijf met

F. HARKEMA, Real Estate Agent for Harold S. Hare Ltd.,
134 Queen Street East, Brampton.

IK HELP U GRAAG MET ZOEKEN NAAR WERK, EN BIJ DE EVENTUELE AANKOOP VAN UW HUIS. OOK BEHULPZAAM IN HET VERKRIJGEN VAN EEN NIEUWE HYPOTHEEK.

Phone 451-2327
or 451-2390

KLM vervoert veertig jaar (grote) dieren

Stampvoetende stier beet de spits af

De KLM vervoerde onlangs 22 koeien van Londen naar Milaan en 2 dagen later 28 koeien en 1 stier van Toronto naar Milaan. Er deden zich volgens de begeleidende dierenstewards geen bijzonderheden voor.

Op zekere dag vervoerde de KLM 1 stier van Rotterdam naar Parijs. Er waren geen dierenstewards aan boord en bijzonderheden deden zich wel voor.

Dat was 9 juli, 1924.

Tussen deze transporten liggen 40 jaar. In die tijd ontwikkelde het dierenvervoer door de lucht zich van een opzienbarende, voor velen zelfs een aan dwaasheid grenzende onderneming tot een bijna alledaagse routinezaak.

Sceptici hadden het hoofd geschud toen een veehandelaar met kennelijk vooruitziende blik de KLM opdracht had gegeven zijn prijsstier Nico V per vliegtuig van Rotterdam naar Parijs te brengen. En zo gebeurde het, alle pessimistische voorspelling van beter wetende buitenstaanders ten spijt, dat vlieger Jan Duimelaar zijn Fokker F-3, waaruit de vijf zitplaatsen voor deze gelegenheid verwijderd waren, met stier en al de lucht in stuurde.

Nico V was het niet eens met de gang van zaken. Hij uitte zijn protest door heftig te stampvoeten, wat Duimelaar het ergste deed vrezen voor de cabine-vloer. Maar de Fokker was tegen een stootje bestand, want na de landing bleek alles nog intact.

De KLM had reeds eerder dieren vervoerd: bijen, kuikens en een big van 7 weken. Met beesten van de omvang van Nico de Stier had men echter nog geen enkele ervaring. Maar op 9 juli 1924 werd het bewijs geleverd, dat het vliegtuig ook mogelijkheden bood voor het vervoer van grote dieren.

Aanvulling voor lege kooien

In de veertig jaar die op deze gedenkwaardige vlucht volgden, kreeg de KLM gelegenheid te over om ervaring op te doen die ten tijde van Nico V nog ontbrak. Voor 1939 ging het nog mondjesmaat, maar na de oorlog nam het luchtvervoer van beesten sprongsgewijs toe. Het waren vooral de dierentuinen — dringend verlegen om aanvulling vor hun leeggeraakte kooien — die de steen aan het rollen brachten.

In 1949 maakte de KLM luchtvrachtgeschiedenis met transporten van olifanten, tijgers en panters, terwijl daarnaast nog apen, kangoeroes, ibissen en schildpadden een plaats vonden in de laadruimen van de vrachtvliegtuigen van de maatschappij. Het eerste veetransport van enige omvang had een jaar later plaats, toen de KLM 1 stier en 11 koeien van Kopenhagen naar Athene vloog.

Nauw kontakt met Universiteit

Nico V werd destijds met veel improvisatie, kunst en waarlijk vliegwerk van Rotterdam naar Parijs gebracht. Improvisatie is bij dit bijzondere vervoer nog steeds onontbeerlijk. Het verschil tussen toen en nu is echter, dat men vandaag weet wat men doet, wat er te wachten staat, dat men de risico's kent en weet hoe die te vermijden. Er worden nu geen geluksgooien gemaakt in de hoop op hoge ogen. Want of het nu ééndagskuikens, tapirs, dolfijnen, olifanten of onvruchtbare schroefwormvliegjes zijn, de vrachtmensen en in het bijzonder de dierenstewards onder hen, kennen de moeilijkheden maar ook de mogelijkheden.

Die kennis is niet aan komen waaien, studie, proefnemingen en vooral ook praktijkervaring liggen er aan ten grondslag. Bovendien heeft er vanaf het moment, dat het dierenvervoer in omvang begon toe te nemen, een nauw kontakt bestaan tussen KLM en de Veterinaire Faculteit van de Rijksuniversiteit te Utrecht.

In de luchtvaart worden dieren officieel onder vracht gerangschikt. Maar omdat het levende wezens zijn, kunnen zij niet als gewoon vrachtgoed behandeld worden. Ook al reizen ze niet eerste of toeristenklasse, maar in een laadruim, de service die zij ontvangen staat kwalitatief op hetzelfde peil als die van gewone passagiers. Soms zelfs hoger, want welke passagier krijgt bijvoorbeeld uitgebreid gelegenheid om aan zijn zitplaats te wennen voordat hij aan boord komt? Wie krijgt een tijd lang een KLM-expert in huis, die niet anders doet dan de leefwijze en gewoontes bestuderen van de toekomstige passagier, uitsluitend om de reis later zo aangenaam mogelijk te laten verlopen?

Dat gebeurt n.l. wel als het vervoer van een Inia Georffrensis ter sprake komt. De Inia Geoffrensis is een boutu en een boutu is hetzelfde als een Amazone dolfijn. Wanneer een boutu van Miami naar Manchester vervoerd moet worden, komt er meer bij kijken dan het vertalen van zijn latijnse naam. Dan wordt er tevoren een grondige studie gemaakt van het doen en laten van de boutu, om te kunnen bepalen wat de beste wijze is om het beest te vervoeren.

Speciale paarden- en veeopleiding

Niet alleen bjzondere dieren als dolfijnen en olifanten komen op de laadbrieven van de KLM voor. Maar ook vee, paarden, kuikens en varkens, die veelvuldig door de KLM worden vervoerd, eisen hun eigen aanpak, hun speciale behandeling. Daarom ontvangen de dierenstewards van de maatschappij een speciale opleiding die vijf weken duurt en georganiseerd wordt in nauw overleg met de Rijksuniversiteit te Utrecht. De eerste cursusweek wordt voornamelijk doorgebracht in de heelkundige kliniek van Prof. Numans in Utrecht. Hier krijgen de cursisten instructie in het verzorgen van kleine blessures en het onderkennen van ziekteverschijnselen bij paarden. Het toedienen van injecties wordt onderwezen — injecties die aan boord uitsluitend gegeven worden in opdracht van dierenartsen.

De tweede week verplaatst de lessen naar het Stieren Kunstmatige Inseminatie Station te Bunnik (bij Utrecht). In deze periode leert men met stieren om te gaan en "vakgereedschap" als hoornijzers, geleidestokken, etc. te gebruiken. Dan volgt een week bij de Utrechtse Veestallen N.V., een transportonderneming, waar vooral het geleiden van paarden, het halsteren, het laden en lossen wordt beoefend. Ook wordt hier het gebruik van een "praam" onderwezen.

In de vierde week maakt de dierensteward kennis met het drafen renpaard op het Utrechts drafcentrum Mereveld. Hier leert hij onderscheid maken tussen dravers, spring- en renpaarden en de juiste wijze, waarop deze behandeld moeten worden. Het verzorgen van de paarden, zoals het voeden, roskammen, wassen, enz. neemt in dit deel van de opleiding een belangrijke plaats in. Ook het open aftuigen, het beslaan en zelfs het rijden vanaf de sulky staan op het lesprogrmma.

De opleiding wordt besloten met een week in de Amsterdamse Manege, waar ook geleerd wordt hoe paarden reageren op verschillende omstandigheden, zoals bijv. overgang van lichte naar donkere omgeving, vervoer van paarden uit verschillende stallen en gemengd paardenvervoer.

Grondige studie.

Dat zowel aandacht wordt besteed aan de opleiding van de dierenstewards, waarvan de KLM er 8 in dienst heeft, is begrijpelijk gezien de hoge eisen die deze vorm van vervoer stelt. Een kostbaar renpaard, zeldzame roofdieren, gote zendingen eendagskuikens, huisdieren, dolfijnen, het zijn dieren die, al of niet in financieel opzicht, een grote waarde voor de eigenaar vertegenwoordigen.

Alleen reeds op grond daarvan is de KLM als vervoerder verplicht de grootst mogelijke aandacht aan deze levende have te besteden. Voor de juiste wijze van leden en lossen en verpakken behoeft men thans slechts het KLM Luchtvracht Handboek te raadplegen. Aan dit handboek is echter een zeer grondige studie vooraf gegaan. De KLM heeft een speciale afdeling die zich met de problematiek verbonden aan dit vervoer, bezighoudt. Zo nodig wint men adviezen in bij deskundigen op dit gebied en bij internationaal bekend staande dierentuinen, zoals Artis, London Zoo, Bronx Zoo. Zo maakte bijv. Dr. G. P. A. Frijlink van de Veterinaire Faculteit van de Rijksuniversiteit te Utrecht, de reis in het vrachtvliegtuig mee, toen de KLM een charteropdracht voor 't vervoer van 40 renpaarden van London naar Caracas uitvoerde. Zijn waarnemingen en conclusies waren voor de maatschappij van onschatbare waarde.

Adviezen

Ook op het gebied van "verpakking" is er in de veertig jaar die op de vlucht van Nico V volgde, veel veranderd. De eerste stier werd, zo goed en zo kwaad als het kon, in de kabine van de Fokker F-3 vastgebonden, het luchtreizende vee van nu staat keurig naast elkaar in eigen afrastering in het ruim van de vrachtmachine. Bij paardenvervoer gebruikt men speciaal ontworpen opvouwbare boxen, die bij het inen uitladen als loopbrug worden gebruikt.

Vanzelfsprekend moeten verladers zelf voor verpakking zorgen — met uitzondering van het materiaal gebruikt bij vee- en paardentransport, dat door de KLM ter beschikking wordt gesteld. De KLM geeft echter adviezen. Iemand die een Schotse terrier verzenden wil, wordt aangeraden een reiskennel te laten maken van 30 cm hoogte, 50 cm lengte en 30 cm breedte. Wie uit gevoelsoverwegingen zijn huisdier een grotere kennel wil laten betrekken, moet voor die extra ruimte ook extra luchtvracht betalen. Een onnodige uitgave, want deze maten zijn vastgesteld in overleg met de Nederlandse Kynologen Vereniging en afgestemd op het comfort van de viervoeters tijdens de reis.

Slechts een klein percentage

Heel wat dieren hebben in de loop van die veertig jaar het luchtruim gekozen. Daaronder waren tal van beesten, die men normaal niet in een vliegtuig zou verwachten, zoals tapirs, wallabies, moormakies, Diana meerkatten, gordeldieren, grondeekhoorns, bergguereza's, halsbandpekaries, gevlekte hyena's, incheneumons, karakals, en nog vele anderen. Deze soorten vormen op het totaal slechts een minderheid in tegenstelling tot paarden, vee, eendagskuikens, rhesus-apen, tropische vissen, vogels en huisdieren. Bij elkaar komen ze tot indrukwekkende getallen, maar toch maken die duizenden dieren slechts een klein percentage uit van het totale gewicht aan luchtvracht dat de KLM jaarlijks vervoert. Maar een luchtvaartmaatschappij, die haar taak ernstig neemt, moet er voor zorgen dat die paar procent vervoer honderd procent goed wordt aangepakt. Dat is de reden, dat de KLM goed getrainde dierenstewards in dienst heeft, beschikt over een luchtvracht handboek, een dierenhotel op Schiphol exploiteert en die talloze maatregelen neemt, die maken dat de dieren goed en gezond op hun plaats van bestemming worden afgeleverd.

G. Broos REALTOR

99 Centre Ave., Willowdale, Ont.
Tel.: Bus. 225-7400; Res. 225-5139

Satisfaction Guaranteed by Dealing Through Broos

WIJ ZIJN *NIET* DE GROOTSTEN
WIJ ZIJN *NIET* DE OUDSTEN

Daarom ziet U ons altijd zo druk in de weer om het al onze klanten naar de zin te maken. Wij staan altijd klaar. Dag en nacht. Wij hebben de laatste informatie. Wij verzorgen Uw reis, IEDERE REIS, zodanig, dat U graag weer bij ons terug komt. Volgend jaar. Of het jaar daarna.
Weet U waarom?
Omdat wij ons voorgenomen hebben de grootsten te worden.
En de oudsten.
Daarom kunnen wij ons niet veroorloven het op ons gemak te doen.
Wij nemen graag uw reiszorgen over . . . Want DIT is onze business: U onbezorgd laten reizen.

ADRIAAN LIMBERTIE

World Wide Travel Service

DOWNSVIEW, TORONTO, ONT.
300 Wilson Ave. (bij Bathurst) 444-8280 — ME 5-5661

CALVINIST-CONTACT
DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone 547-1488 and 547-1489

Editorial Committee: Revs. J. Geuzebroek (president), F. Guillaume Dr. R. Kooistra, J. Van Harmelen, A. H. Venema (secretary).
Managing Editor: D. Farenhorst.
Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ont.
Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Saturday before date of issue.
Subscription price: $ 5.00 per year.

All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Articles in this paper express the viewpoint of the authors and do not necessarily express the opinion of the editors.
The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions by its authors.
Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary.
Contents may not be reprinted without permission of the publisher.
Please inform us immediately of any change in your address.

WHY AN EDUCATIONAL CREED FOR CHRISTIAN SCHOOLS?

Dear Mr. Editor,

In the June 19, 1964 issue of Calvinist-Contact an article of the Rev. L. T. Schalkwijk, sent in by Dr. R. Kooistra, appeared under the heading "Why an Educational Creed for our Christian Schools?" In the article that followed the writer gave us his opinion on this question by stating, "The answer to this must be sought in the fact of the 'Sovereignty of each sphere'."

Immediately following it one could read, "that what we are after is not a church-parochial or mission school, but an institution independent from church and State, run by the parents themselves". A little further down it said concerning what the church should and should not do, "The church as institution has only the task to preach the Gospel of Salvation. It should not try to take control in the spheres of education . . ." and also "As a rule the church should stick to its own domain and let the church members themselves apply the Gospel by having associations of their own, . . ." and again "But the Church has no control over the school, . . ."

Though we may all believe in sphere sovereignty there may be a difference of opinion about it. Although church and school are two distinct spheres of life, does that mean that the confessions of the church do not reach out beyond the sphere of the church? Such an opinion seems to presuppose that church and school are two completely isolated entities. In the "Christelijke Encyclopedie" under "Souvereiniteit in Eigen Kring" we read in part "it is not possible to describe the concrete task of the church, the school, . . . once for all. In principle this task remains the same. In practice it may vary strongly according to circumstances. Neither may we see the spheres as isolated entities. In fact, such isolated entities do not exist because the spheres are interwoven in a variety of ways". (translation mine)

The above quotation indicates that church and school are not isolated entities and that in principle their task, and I believe especially with regard to the education of covenant youth, remains the same. What our youth is taught in the church must be in harmony with what it is taught at school and vice versa. Although I favour the use of an Educational Creed for consideration other than those mentioned in Rev. Schalkwijk's article, I see it as a necessity to maintain the confessions of the church in the Basis Article.

But regardless of the fact whether one is or is not in favour of the new Educational Creed, by way of implimentation the impression is created as if our schools that refer to existing church creeds are either church-, parochial-, or mission schools, not run by the parents themselves. The impression with which I am left is that when members of a school society adopt church creeds in their constitution, the church is trying to take control in the sphere of education.

This, in view of the actual situation in our schools (except Calvin College) is of course not so. One might also conclude then, that a school has become church controlled when a Minister of the Word becomes its principal, or is on the teachers staff, or is in the board.

Moreover, have our other societies like the C.L.A., the A.R. S.S., Justice and Liberty, etc. become church controlled when in their meetings, they use the Psalms and Hymns of the church? This, we believe, is not so either. Neither has a christian school lost its autonomy when it makes reference to existing church creeds in its constitution. It is not so that the church forces upon the members of the school society the adoption of or reference to its creeds, but rather the members of a school society themselves of their own free will choose to adopt what they deem fit for their constitution, and is it therefore also in this free will act that a school society shows its autonomy.

When businessman A for his affairs follows the same economic principles or policy as does businessman B, does it therefore, then follow that A is controlled by B or vice versa?

I think we know the answer. I realize that the comparison is not applicable in all its aspects, because it deals with only the one economic sphere, whereas our problem deals with the sphere of both the church and the school. It does, however, serve to show that although the business or the school may be guided by a set of principles control lies with those who make use of it.

L. Witvoet.

Postscript by Rev. L. T. Schalkwijk:

Thank you, Mr. Witvoet, for your constructive and instructive remarks.

After reading and re-reading your comments, I came to the happy conclusion that we think very much alike on these things.

We both believe in the sovereignty of each sphere and would not like to see that a consistory runs a christian school. We also are in favor of a separate educational creed as it outlines more specifically God's mandate in this particular field.

But we both believe also in an interrelation of each sphere: church and school do not have to act as if they were not office girls of the same Boss. That is why you and I are not against mentioning a specific creed in the basis article, if this would prove to be necessary for a wholesome walk.

Therefore, as the Calgary Christian School Society asked me to state my ideas on the proposed educational creed, I ended up in advising that it would be good not to be too vague in these matters and offered as a possible solution mentioning the Reformed Creeds.

I quote: "One may say, we'll just state simply that we believe in the Old and New Testament. But how about accepting a Jehovah's Witness teacher who also says to believe that? Can he also be a member and as such be elected to the Board? We simply have to be more specific or we may run into difficulties later. History has proven that it is the safest to make the Bible interpretation rather narrow. It keeps a christian institution best from becoming vague or even secular.

"There is no ambiguity if we substitute reformed for protestant. This is also the way our present "application" has it in article 2: We believe in the Bible as interpreted by the Confessions of the Reformed faith."

Yours in Christ,
L. T. Schalkwyk.

Postscript by Dr. Koolstra:

I have read the letter of Mr. L. Witvoet with great interest and will gladly thank him for his nice contribution to the discussion.

When Mr. Witvoet points out that the sovereignty of the spheres should not be proclaimed at the expense of their interwovenness, I agree wholeheartedly. We don't want to promote the 'atomizing' of the fullness of life into a great number of unrelated and thus "isolated entities".

The fact itself that a schoolboard would decide to insert adherence to the articles of faith of a certain church into its constitution and basis-article does not make that school society to a church or churchly (ecclesiastical) organization. I grant Mr. Witvoet this point.

However, there is more to it than only this much.

What will be the next step? Then, according to my opinion, the schoolboard must also in its appointment of teachers, see to it that these applicants subscribe to that basis article in which the church creeds are mentioned. Suppose that a certain teacher asks some information about art. XVI of the Belgic Confession, dealing with the "eternal election" or about art. XXIX, which deals with the marks of the church and the difference between the true and the false church, will this not involve that schoolboard in the explanation of the creeds of the church? In case of a difference of opinion between schoolboard and teacher, the National Union of Christian Schools or whatever organization there be of which the school society is a member, become entangled in pronouncing judgments which are really synodical in character. It is clear that, if you mention the church creed in the basis article of a school constitution, you then expect that the schoolboard will also be able to maintain the basis article. But you cannot maintain it unless you also explain it.

Moreover by mentioning the Three Forms of Unity in the basis article of your school you limit yourself in the choice of your teachers to those who are not only Reformed, but also Dutch from origin. What about a teacher who belongs to the Orthodox Presbyterian Church? He would not be eligible. As you mention in your article Calvin College is a church-school, a school which is not only Reformed, but also Christian Reformed. Recently the Board of Trustees at Calvin College had to ask a certain teacher, who was a minister in a church other than the Christian Reformed Church, to resign his offce and to become a member of the Christian Reformed Church in order to be eligible for appointment as a regular professor. But do you want to make it necessary for a member of the Orthodox Presbyterian Church first to become a member of a Christian Reformed or a Canadian Reformed or an Old or Free Christian Reformed Church in order to be eligible as a teacher at one of our schools? In doing so you might deprive your teacher also from the privilege of going to church twice on the Lord's Day, for it is very well possible that he could only join one of our Reformed churches which has only one English service each Sunday.

I know that in order to by-pass this difficulty some school societies have mentioned more creeds in their basis article as e.g. the Westminster Confession or the Westminster Catechisms. But this does not solve the problem either. For then you have a basis article which on certain points contradicts itself, as with regard to the relationship of church and state. And who wants to contradict himself in the article which is considered to be the basis of the whole constitution and of the movement as such?

Isn't it far better then to have a basis article and an educational creed which is short, truly Scriptural and limits itself to certain points and principles which are intensely relevant to education itself?

I feel, however, that Mr. Witvoet and others with him struggle with the problem whether this will provide our schools with sufficient safeguards for their Christian and Reformed character and operation. In this connection I would like to mention a few suggestions, which I worked out only a few weeks ago with a Secretary of a schoolboard for the by-laws of a school society. I consider these by-laws in which many changes have been made in the proposed by-laws of the National Union of Christian Schools of great importance and I do hope that they will be published after their official adoption in one of our papers. With regard to the basis article and Educational Creed as proposed by the Ontario Alliance of Christian Schools the question can be raised whether every member who formally subscribes to the constitution should be automatically eligible to the board and whether every teacher who equally formally states agreement with the constitution, including basis article and Educational Creed, for this very reason ought to be eligible for appointment. In answer to these questions I would like to say that there is no objection — and that it is even desirable — to add a few statements to the by-laws related especially to boardmembers and applicant teachers. The schoolboard to which I referred proposes to the society to state in its by-laws with regard to the directors: "To be eligible for nomination as a Director of the Board, a member shall be a member in good standing and should have shown evidence that he agrees with the Objectives, Basis and Educational Creed of the Society and is committed to function in accordance with the same." And with regard to the teaching staff must give evidence that he agrees with the Basis Article and the Educational Creed of the Society and is committed to function in accordance with the same. They must be members of a church whose doctrine is in agreement with these articles, must be Scripturally sound in their teaching and must lead exemplary Christian lives."

In a good school society election to the board and appointment to the teaching staff should never be a matter of formal commitment and nominal membership. An interview with the board should never be like a test of marking statements as either true or false. The above mentioned school board follows the proposal of the National Union of Christian Schools by stating that no teacher shall be appointed unless first a careful consideration of qualifications has taken place.

If the basis article and the educational creed will function in the society on the manner as described above, I do not think that we need any additional safeguards for our schools as for instance the inclusion of Church Creeds in the constitution and/or its by-laws.

R. Kooistra.

DE VIERDAAGSE IN NEDERLAND

In alle vroegte zijn 1320 deelnemers aan de elfde Vierdaagse van Apeldoorn van start gegaan. Op de foto (boven) zien we een groepje onderweg — de belangstelling van de koeien langs de route liet te wensen over ... Het was goed wandelweer, doch reeds tijdens deze eerste etappe vielen de eerste slachtoffers: fikse blaren — hier bij enkele deelnemers van het St. Jozefshus uit Heer bij Maastricht — die evenwel op vakkundige wijze door de blarenprikploeg bestreden werden. (Foto beneden.) ú

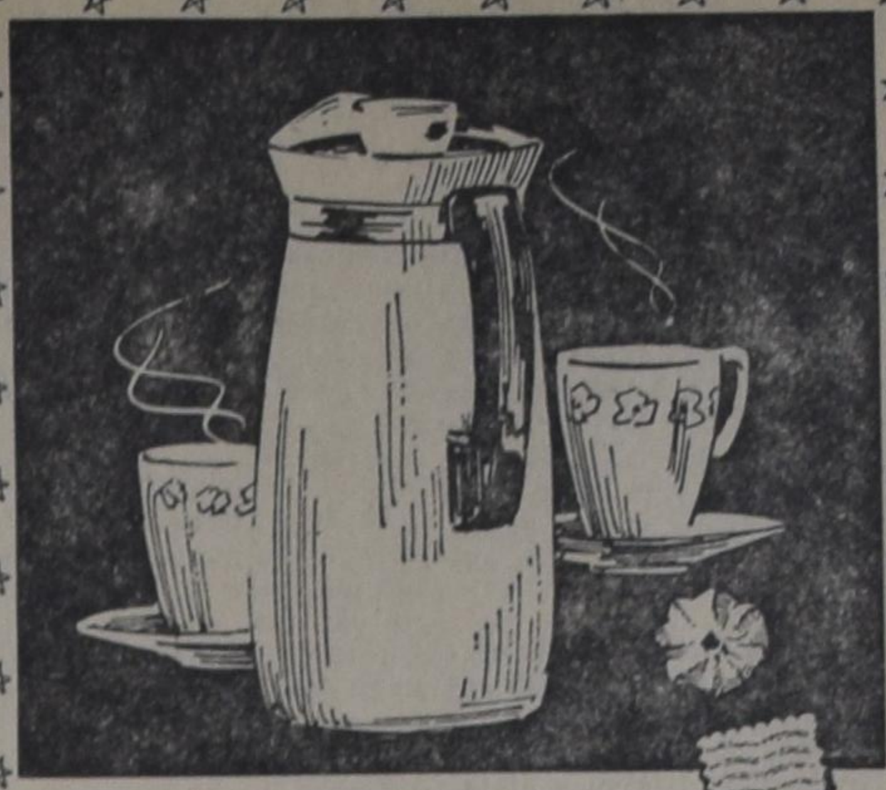

Geloof het niet omdat wij het zeggen !

NATUURLIJK vinden wij, dat Voortman's koekjes de beste zijn, die gemaakt kunnen worden. Wij weten hoeveel zorg er aan wordt besteed. Maar U moet het van ons niet geloven. Neem zelf de proef maar. Uw leverancier heeft een grote verscheidenheid.

VOORTMAN'S
Dutch Style Cookies

A. Hosmar, C.A.
CHARTERED ACCOUNTANT
47 Prince St.
Suite 4
OSHAWA, ONTARIO
Phone 723-1221

P. De Haan & Zonen
AUTOHANDEL, REPARATIE, SERVICE & BENZINE
FINA STATION
1590 MAIN ST. W.
Hamilton
JA 9-7944
of
FU 3-7380
Zondags gesloten

Gaat U met vacantie ?

Vergeet dan vooral niet "ARIE EN KATRIEN IN CANADA" mee te nemen.

Een boek dat U, juist op die momenten dat U uitrust, uren van genot verschaft.

Een bundel met Arie's beste schetsen.

INHOUD: Ter kennismaking — Over-organisatie — Mol's muisje heeft een staartje — De kleine kerkdienst — Handel en wandel — Wij passen op Pietje — Ik, zei de gek — Begrafenisfeest — Vereenzaming — De auto van Bouma — Naijver — Verstoorde rust — Bazaar — Baby van de staat — Zwarte Zondag — Laat ons zingen — De Eskimo's — Integratie — Rumoer rond Santa Claus — Kerstfeest in de Kinderkerk — Jaarwisseling — Huisbezoek I — Huisbezoek II — De bestuurder trof geen schuld — Dominee heeft een beroep — De wanhopige weduwe — Longontsteking — Trip naar Holland — Kerk-picnic — Katrien zegt: Stop.

Prijs gebonden $2.50

Bestel het bij Uw boekhandelaar of rechtstreeks bij de uitgevers:

Guardian Publishing Co. Ltd.
Box 312, Station B, Hamilton, Ontario

De Overbodigheid Gods

door Prof. S. U. Zuidema

①

Wij kunnen in onze dagen getuige zijn van een verschijnsel, dat ik zou willen aanduiden als een kat-en-muis-spelletje. Waaraan nog de aantekening moet worden toegevoegd, dat de ene partij de andere tot muis, zichzelf tot kat verklaart. En wie van beide partijen heeft nu eigenlijk het gelijk aan zijn zijde? Of hebben beide ongelijk?

Beginnnen we met de stellingname van de eerste partij. Zij kan als volgt worden beschreven: God bestaat niet. En zo Hij mocht bestaan, dan bestaat Hij voor niets. Want het bestaan Gods is voor het ontstaan en voortbestaan van mens en wereld overbodig. Ook als geen God zou bestaan, zou de wereld in geen enkel opzicht veranderen. En ook de mens niet.

Deze eerste partij wil dan ook haar kat-en-muis-spelletje spelen met de Godsgelovigen, waarbij zij met deze gelovigen en hun geloof kan spelen als de kat met de muis: de laatsten zijn weerloos in haar greep, en worden haar prooi.

Maar naast en tegenover deze partij staat de tweede. Zij deelt zichzelf precies de rol toe, welke ze eerst voor zich reserveerde. Zij gaat er vanuit, dat zij met het ongeloof in God haar kat-en-muis-spelletje kan spelen, en dat het ongeloof in God uiteindelijk niet ernstig genomen behoeft te worden, maar dat zij er met humor tegenover positie kan kiezen. Het ongeloof van de ongelovige zou ook bij de ongelovige niet wezenlijk zijn. De gelovige kan er mee spelen, en het in al z'n weerloosheid en onwezenlijkheid tegemoettreden als een onhoudbare stelling, die op invallen staat.

Komt het tot een wezenlijke "ontmoeting" tussen beide partijen, dan is het nog mogelijk, dat ze elkaar in de staart bijten, elkaar als buit voor zichzelf beschouwen, om elk voor zich tromfantelijk te verklaren, dat zij de ander in haar greep heeft.

Hoe dat?

Ik laat het communisme en de atheïstische overtuiging en propaganda van het communisme nu maar buiten beschouwing, omdat de kans bestaat, dat wij in de Westerse wereld ons zouden wijsmaken, dat alleen maar communisten atheisten zouden zijn, en dat de strijd met en tegen het communisme de strijd van het christelijk Westen tegen het godloze communisme zou zijn.

Zo staat het er vandaag heus niet voor. Ook het Westen zelf kent overtuigde atheïsten, die de overbodigheid Gods met nadruk prediken, en die het zelfs een plicht achten, om te leren, dat het voor een zinnig, redelijk denkend mens zelfs overbodig is en moet zijn, om nog aandacht te vragen voor de overbodigheid Gods. Want Gods overbodigheid is zo zonneklaar, dat hier geen denkkracht en geen woorden meer aan mogen en behoeven verspeeld te worden.

In de vorige eeuw was het Feuerbach, die deze stelling met overtuiging voor zijn rekening nam, en die van oordeel was, dat hij de mensheid zegende met deze emancipatie uit het Godsgeloof, dat zichzelf z.i. overleefd had, nu de verlichte mens het Godsgeloof onderkende als een symptoon uit de periode van 's mensen onvermogen, om zichzelf te helpen en zichzelf te zijn: een periode, die ten ondergang gedoemd was. Het zou z.i. te begrijpen zijn, dat mens en mensheid in vroeger eeuwen zich met een Godsgeloof trachtten te helpen uit eigen onvermogen om een leefbaar bestaan voor zich op aarde te scheppen. Maar nu wetenschap en techniek zulke formidabele vooruitgangen boeken, is de tijd aangebroken, waarin mens en mensheid zichzelf alleen kunnen helpen, daadwerkelijk en afdoende, zodat de overbodigheid van God en dus ook van alle Godsgeloof voor de hand ligt.

Van de talloze huidige denkers, die een gelijkvormige gedachtengang ontwikkelen, noem ik bij voorkeur de scherpzinnige Franse wijsgeer Merleau-Ponty. Theïsme en anti-theïsme behoren z.i. tot een vroeger, nu overwonnen stadium van de mensheid en van haar denkende élite, die der wijsgeren. In hun denken en gedrag is geen plaats voor enig Godsgeloof. Dat spreekt z.i. vanzelf. Want de stof der werkelijkheid, waarin wij ons bevinden, is de contingentie, d.i. de volslagen irrationele toevalligheid, die zonder einde steeds opnieuw onze bevreemding en verwonder-ing op roept. Voor toevalligheid is God overbodig. Zou het toevallige in God z'n grond vinden, dan was het zo toevallig en bevreemdend niet meer; dan zou het toevallige begrijpelijk zijn. Het toevallige maakt juist in zijn kwaliteit van het toevallige elke verklaringsgrond overbodig, en daarom ook alle Godsgeloof, daar immers het Godsgeloof een verklaring geeft voor het bestaan van het toevallige en contingente. Wie contingentie ziet en zegt, kan geen God meer gebruiken.

Het spreekt voorts ook daarom z.i. vanzelf, omdat de menselijke vrijheid, eigen zelfbeschikkingsmacht, haar oorsprong in zichzelf heeft. Deze souvereiniteit van de mens heeft geen ruimte meer over voor een souvereine beschikkingsmacht van God. Van een vreemde. Zij is, als de be-leef-de werkelijkheid van de mens, zo vanzelfsprekend, en haar vanzelfsprekendheid wordt door de fenomenoloog op even van-zelf-sprekende wijze naar voren gehaald, dat zij doodeenvoudig elke macht en elk gezag van "een" God uitsluit. Maar dat wil z.i. niet zeggen, dat deze mens- en wereld-beschouwing en mens- en wereld-ervaring nu de strijd zouden aanbinden tegen het Godsgeloof, en nog minder tegen God Zelf. Want God Zelf bestaat niet, hoe kan men dan tegen God gaan strijden? Zo kan men ook geen anti-theïst meer zijn, omdat niemand immers meer redelijkerwijze en als mens een theïst kan zijn.

Zal Merlau-Ponty dan ook nog over Gods overbodigheid spreken of schrijven, dan is dat, omdat hij hiertoe a.h.w. gedwongen wordt door die tijdgenoten, die nog theist zijn, en die hem dientengevolge als anti-theïst of als atheïst typeren en bestrijden. Zij vragen om een antwoord. Welnu, zijn kat-en-muis-spelletje bestaat nu hierin, dat hij hun antwoordt, dat hun vraag en vraagstelling niet deugen, en dat hij hun alternatief reeds moet verwerpen, wijl zij op een te laag niveau van het menszijn en van menselijke zelfbezinning en wereldbeschouwing staan. Pas wanneer de mens eigen wezenlijk-menselijke zelf-ervaring tot haar recht laat komen en inziet, dat het zelfs overbodig is, om nog een woord te verspillen aan de overbodigheid Gods, doet hij aan zichzelf recht en is hij eerlijk tegenover zichzelf. Op deze wijze speelt Merleau-Ponty zijn kat-en-muis-spelletje met het z.i. ten dode opgeschreven Godsgeloof.

Het is de moeite waard, na te gaan, hoe deze idee van de overbodigheid Gods in de geestesgeschiedenis van het Westen langzamerhand gerijpt is. Eigenlijk is zij in nuce reeds aanwezig in het Renaissance-geloof. Dit geloof is een geloof van de mens in de mens, in eigen wederbarende kracht. De mens, die dan zichzelf als taak en zichzelf als evangelie ziet en die van deze visie oordeelt, dat nu eindelijk na een geschiedenis van eeuwen de mens zichzelf *ontdekt* heeft. Zelf-emancipatie uit de overmacht van de natuur en uit de overmacht van het bovennatuurlijke wordt de taak, die uit het evangelie van deze zg, zelfopenbaring van de mens volgt. Deze zelfemancipatie doorloopt dan nog een geschiedenis van eeuwen. In die eeuwen treft men nog allerlei pogingen aan, om "God te redden", en met God het geloof in God. Descartes, de grondlegger van het moderne rationalisme "bewijst" nog het bestaan Gods. Het Engels "deïsme" kent nog een redelijke theologie, die "God, deugd en onsterfelijke ziel" redden, maar voor het geloof in de drie-een-heid Gods en in de heilsgeschiedenis al geen ruimte meer laat. De wijsgeer Kant breekt de gedachte van de mogelijkheid van een wetenschappelijke theologie tot de grond toe af. God kan niet meer door het wetenschappelijk denken en kennen "gered" worden. Maar hij vindt nog een vluchtheuvel voor het Godsgeloof in de zg. praktische rede en de autonome menselijke zedelijke persoonlijkheid en in dit *geloof* in de zedelijke autonomie van de mens. Doch ook deze laatste vluchtheuvel wordt geslecht, wanneer Fichte, Feuerbach e.a. het geloof in een zedelijke wereldorde in zichzelf afsluiten, en daarmede het laatste steunpunt voor een Godsgeloof en voor de niet-overbodigheid van God wegnemen. Er is geen plaats voor God, het Godsgeloof, voor de Godserkenning meer.

Tot een gesprek, waarin ook deze eigen visie en positiekeuze ter discussie wordt gesteld, kan M. Ponty het niet meer laten komen. Hij begrijpt z.i. de religie, en, zo leert hij, de religie begrijpen, is haar zo goed als onderdrukken. De gelovige is voor M. Ponty z.i. eigenlijk geen partij meer. Hij staat boven hem. Juist als mens, en als mens-in-deze-wereld. Alle Godsgeloof is een wijze van manszijn, waarin de mens zich van zichzelf vervreemdt. Hoe zou een van zichzelf vervreemd en een zich van zichzelf vervreemdend mens nog partij kunnen zijn voor de mens van het mens-beeld van M. Ponty, die zich niet van zichzelf vervreemdt, en dit als mens juist getypeerd is door zijn gedurige overwinning op eigen zelfvervréémding en zijn pelgrimstocht naar eigen volwaardig zichzelf-zijn in deze radikaal contingente wereld?

Men zou het zelfs zo kunnen stellen, dat M. Ponty geen dialoog met een Godsgelovige wil aangaan, omdat hij het zichzelf verbiedt, kat en muis te spelen met de nog overlevende Godsgelovigen. Hoger, edeler, reiner aspiraties drijven hem z.i. en behoren hem te drijven.

* * *

Maar nu de andere partij. En de wijze, waarop zij huns inziens gerechtigd zijn, deze moderne denkwijze en levenshouding tegemoet te treden. A.h.w. in een spiegelbeeld van wat deze predikers van de overbodigheid Gods leren en praktizeren.

Ik denk hierbij vooral aan de positie, die Karl Barth hier zichzelf toekent. Hij heeft, in zijn belangwekkend geschrift over het Proslogion van Anselmus, waarin deze Middel-eeuwse denker zijn wereldberoemd zg. ontologisch Godsbewijs heeft neergeschreven, een nooit diep genoeg overwogen passage aan de druk toevertrouwd, waarin hij deze positiekeuze helder uiteenzet. Volgens deze passage dienen gelovigen het ongeloof in God en de betuiging van eigen ongeloof in God bij de moderne en niet-moderne denkers, op de keper beschouwd, nooit geheel au sérieux te nemen. Zij moeten zelfs een schrede verder gaan, en er van uitgaan, dat er een "groot Alsob" (een "alsof") van kracht is. Zij behoren nl. met humor de ongeloofsbetuigingen aan te horen, en te doen, alsof deze ongelovigen gelovigen zijn. Ook al weten ze het zelf niet, en leggen ze van het tegendeel getuigenis af. Dit zou volgens Barth immers het geloof in de overwinningsmacht van Jezus Christus als de Heer der wereld zijn: Er kan geen mens meer echt een ongelovige zijn. Hij kan enkel nog maar van zichzelf wanen, een ongelovige te zijn.

Die waan is trouwens voor een groot deel begrijpelijk en billijk. Want wanneer de ongelovige zijn ongeloof belijdt, getuigt hij enkel van een ongeloof in een God, Die ook metterdaad niet bestaat. In een Godsbeeld, dat ook bezijden de waarheid is. Hij zou volkomen gelijk hebben, indien de levende God die God was, die door hem bestreden wordt. In feite bestrijdt en weerlegt hij slechts een onwaar Godsbeeld, een valse Godsidee. Maar hij vergist zich schromelijk, wanneer hij meent, daarmede ook het ware Godsgeloof uit z'n voegen te hebben gelicht. Dat ware Godsgeloof heeft hem nog nooit helder voor de geest gestaan. Hij is dan ook enkel het lagere stadium van een afgodsgeloof te boven gekomen. Meer niet.

Derhalve weet K. Barth zichzelf veilig en buiten de greep van het moderne atheïsme. Hij speelt er z.i. kat en muis mee. M. Ponty weet a.h.w. niet wat hij zegt, en als hij zichzelf noch theïst noch atheïst acht, en als hij *op die grond* zichzelf en met hem de verlichte moderne mens boven en buiten de vraagstelling van theïsme en atheisme plaatst, en het zelfs overbodig acht, nog langer voor de vanzelfsprekende waarheid van Gods overbodigheid tijd en aandacht te vragen.

Want — en hierin bestaat m.i. de krachttoer van Karl Barth: Ook Barth weet zich boven het alternatief van theïsme en atheïsme verheven. Hij is zelfs van oordeel, dat de Christgelovige en de christelijke theologie heel wat van het moderne atheïsme moeten leren, en kunnen leren. Want dit atheïsme breekt terecht de fundamenten onder het zg. theïsme af. Daarmede verricht het een betrekkelijk goed werk.

Deze laatste gedachte nu komt men niet alleen in Barthiaanse kringen tegen, maar b.v. ook in Rooms-Katholieke kringen. Het behoort zelfs al enigszins tot de mode, te vragen naar de betekenis van het moderne atheïsme, om de loftrompet er op te steken, daar het een ouderwets, onhoudbaar theisme heeft afgebroken. Om dusdoende, zij het onbedoeld en slechts negatief ruimte te scheppen voor een "ander", het waarachtige Godsgeloof, dat aan de kritiek van dit atheïsme ontsnapt, en door de krisis van dit atheïsme gelouterd is.

Reeds Pascal had geleerd, dat de God van Abraham, Izaäk en Jakob niet de God der filosofen is. Karl Barth zal nu zeggen, dat de God van het theïsme deze door Pascal reeds bestreden God der filosofen is, en derhalve niet de God der Bijbelse openbaring. Hij zal de God van het deïsme en van de natuurlijk-redelijke theologie en de God van Immanuel Kant, die nog gered werd door het geloof in 's mensen zedelijk-redelijke persoonlijkheid aanwijzen als de door het moderne atheïsme met recht geloochende God. Zou men dus moeten kiezen tussen dit theisme en dit atheïme, dan valt de keuze onvermijdelijk uit ten gunste van dit atheïsme: de God der filosofen bestaat niet, is een denkproduct, een fictie. Hij is volkomen overbodig.

Maar — en nu gaan Barth en de andere huidige denkers hun kat-en-muis-spelletje met Feuerbach, M. Ponty en geestverwanten spelen — de God van Abraham, Izaäk en Jakob, de God en Vader van onze Here Jezus Christus, is als zodanig onkenbaar voor elk wijsgerig denken en kennen. M. Ponty weet derhalve niet, wat hij zegt, wanneer hij over de overbodigheid Gods spreekt. Want als hij de God der heilsopenbaring kende, zou hij dit niet zeggen, en hij kan dit slechts zolang zeggen, als hij deze God der heilsopenbaring niet kent. Wie het werkelijk over God heeft, heeft het over Gód en heeft het werkelijk over God. Maar wie God loochent, heeft het niet over God en heeft het niet werkelijk over God; hij kan het slechts hebben over de afgod van de menselijke rede of van de menselijke zedelijke persoonlikheid, en hij loochent dus eigenlijk alleen maar de kenkracht van de mens, om vanuit zichzelf, vanuit mens en wereld op te klimmen tot een zekere Godskennis.

En derhalve zouden K. Barth e.a. buiten de greep van M. Ponty c.s. vallen, wanneer de laatsten Gods overbodigheid vanzelfsprekend achten. Bovendien zou de moderne Godsloochening nog bruikbaar zijn voor het waarachtige Godsgeloof, omdat zij als redelijk-zedelijke juiste afbraak van een afgodsbeeld valse goden, de afgoden, die immers "niets" zijn, onttronen. En zo wordt dit moderne atheisme voor de zegekar van het christelijk geloof in de werkelijke God der heilsopenbaring gespannen. Tegen hun wil en dank. Op souvereine wijze door de openbaringsverlichte theoloog. M. Ponty weet niet, wat hij zegt, als hij meent, over de ware God een zinnig woord te kunnen spreken. Dat weet de openbaringstheoloog. En voorzover M. Ponty weet wat hij zegt, zegt hij iets onschuldigs en iets heilzaams: hij breekt nl. het beeld van de (af-)god der filosofen af. Maar de gelovige theoloog, die bovendien als gelovige theoloog weet, wat M. Ponty niet zegt en niet kan zeggen, valt buiten de greep, de kritiek en de krisis, die M. Ponty c.s. met hun leer van de vanzelfsprekendheid der overbodigheid Gods willen verwekken: zij staan buiten schot.

(Wordt vervolgd)

SOLE CANADIAN AGENTS: TOP'S IMPORTING LIMITED · GRIMSBY, ONTARIO

De Zelfstandige

Wat verstaat men onder een Zelfstandige? In het kort is dat iemand die eigen baas is. Dat is dus de landbouwer en de vee-boer. De timmerman en de kruidenier. Ja een ieder die voor zichzelf werkt wordt een zelfstandige genoemd.

In Sociale Voorzieningen is de Zelfstandige karig bedeeld. Menig fabrieks-arbeider geniet de voordelen van een groeps-verzekering enz. Maar de Zelfstandige moet hier zelf voor zorgen.

Gelukkig is er ook een groeps-mogelijkheid voor de zelfstandige en dat is de z.g. Co-operatie.

Zo hebben wij ook voor onze Nederlandse Immigranten van Protestants Christelijke huize een Cooperatieve Verzekering tegen Operatiekosten en dergelijke. Daarin kunnen die personen, die niet via hun werk verzekerd zijn op zeer voordelige voorwaarden verzekerd worden. Een Cooperatieve Vereniging heeft niet tot doel het maken van winst, maar om samen als leden elkaar te helpen.

Zo is ook in 1950 de Christian Reformed Church Co-operative Medical and Hospital Society opgericht. En in de 12 jaren van haar bestaan heeft zij zeer zeker aan haar doel beantwoord.

Blijf niet alleen de kosten van Operatiekosten e.d. dragen, maar sluit U aan bij de Cooperatieve Vereniging voor dit doel.

Vraagt per omgaande inlichtingen door onderstaande coupon in te vullen en op te zenden.

CHR. REF. CHURCH CO-OP. MED. & HOSP. SOCIETY
BOX 473 — HAMILTON, ONT.

Zend ons per omgaande inlichtingen over Uw verzekerings-plan.

Naam: ....

Post-adres: ....

....

De Geheime Microfoons in de Amerikaanse Ambassade in Moskou

Het Amerikaanse dagblad de **Camden Courier Post** wijdt een speciaal artikel aan de geruchtmakende zaak van de geheime microfoons die ontdekt werden in de Amerikaanse Ambassade te Moskou, die het blad "de grootste ramp voor de Amerikaanse veiligheidsdienst sinds de Koreaanse oorlog" noemt.

Volgens het blad heeft Minister Rusk instructies gegeven dat over deze zaak door de ambtenaren geen verdere mededelingen mogen worden gedaan.

Het blad vervolgt: "Het volle gewicht van deze schending van de veiligheidsdienst kan slechts geheel worden begrepen, als men zich realiseert dat iedere geheime beslissing die door president Kennedy werd genomen gedurende de Cuba crisis uren en soms dagen aan premier Chroestsjew bekend was, voordat deze werd uitgevoerd of bekend gemaakt. Alles wat zijn agenten hadden te doen was het onderscheppen van de telegrammen die door Minister Rusk aan Ambassadeur Kohler zond, waarin het verloop van de acties die de president van plan was, werd uiteengezet. Chroestsjew beschikte over de sleutel van de meeste geheime Amerikaanse codes, en zo waren de telegrammen alles wat hij nodig had. Ter bevestiging van wat hij had ontdekt behoefde hij alleen maar te luisteren naar de gesprekken van de ambtenaren van de Amerikaanse ambassade, zoals die door de verborgen microfoons aan het Kremlin werden overgebracht.

Volgens de personen die het onderzoek instelden hebben de ambtenaren van het Departement van Buitenlandse Zaken het gemak, waarmee de Russen in de Ambassade konden binnendringen, alleen maar aan zichzelf te wijten.

Toen het gebuw in 1952 aan de Amerikaanse autoriteiten werd overgedragen, behielden de Russen ongeveer een derde gedeelte daarvan voor eigen gebruik. Ze waren zelfs zo vrijpostig een geweldige hoeveelheid electrische uitrusting naar hun deel van de Amerikaanse Ambassade over te brengen. Deze gevaarlijke toestand werd getolereerd totdat de Russen er in 1962 in toestemden het gebouw te verlaten. De Amerikanen betaalden $ 150.000, waarvoor de Russen "hun" vleugel van de Amerikaanse Ambassade verbouwden, die ze vol stopten met camera's en geheime luisterapparaten, waarvan er zich nog een aantal tussen de muren bevinden. Ofschoon er reeds 65 verborgen microfoons zijn ontdekt, is de inspectie van het gebouw nog niet tot de helft voltooid. De zolderingen en de vloeren moeten nog worden opengebroken om zeker te zijn dat het Kremlin niet langer door telefoondraden met de Ambassade is verbonden. (ICN)

FOR ALL YOUR BOOKS:
BURLINGTON
BOOK- & BIBLE HOUSE
[illegible]8 Brant Street, Burlington
Phone 637-2151

In Newfoundland en Labrador worden Wonderen Verricht

(Canadian Scene) — Een van de heldendaden uit de geschiedenis der laatste jaren is wel de industriële overwinning in de afgelopen tien jaar van Labrador en de Burlington Peninsula, dat zich van de noordkust van Newfoundland in de Atlantische Oceaan uitstrekt. Iemand, die niet de zestienhonderd mijl van Labrador overgevlogen heeft, kan zich de eindeloze woestenij van land en water slechts moeilijk voorstellen. Deze wildernis, die eeuwen lang de mens de baas geweest is, is thans echter aan banden gelegd. En de zegepraal is kenbaar aan spoor-, land- en waterwegen, aan op geweldige schaal opgezette mijnbouwondernemingen, aan ontworpen steden en bloeiende industrieën, goed betaalde "jobs" en tevreden mensen. Dat alles is het resultaat van fantastische verbeeldingskracht, gekoppeld aan een geweldig scheppend vermogen; van gedegen vakkennis en financiering op reusachtige schaal; van een moed, die geen tegenslag erkent verbonden aan vertrouwen, waardoor bij de opbuw van Canada reeds veel is tot stand gebracht.

Erkentelijkheid verdient in het bijzonder Premier Joseph R. Smallwood van Newfoundland. Wat er in zijn provincie gebeurt, is zijn droom die werkelijkheid wordt. Het was Premier Smallwood, die in het begin van zijn regeringsperiode naar Londen, Engeland ging, om daar de hulp van Sir Winston Churchill in te roepen. "Ik kom," zo zei hij tot Churchill, "met het grootste stuk land, dat ooit aan de markt geweest is; vijftig, zestig, zeventig duizend vierkante mijl om te worden ontdekt, opengelegd en ontwikkeld; en met dat gebied de grootste bron van waterkrachtmogelijkheden ter wereld!"

Churchill raadde hem aan met zijn voorstel naar het beroemde House of Rotschild te gaan. Dat was het begin van de oprichting van de British Newfoundland Corporation (Brinco), een groep machtige bankiers en industrialisten met N. M. Rotschild and Sons aan het hoofd. Brinco besteedde miljoenen dollars aan onderzoekingen van het stroomgebied, het aanleggen van een weg naar de bulderende watervallen van Hamilton en het voorbereiden voor ontginning. Nu dat de plannen tot in details zijn uitgewerkt en men klaar is om met het werk te beginnen — zodra de moeilijkheden met de provincie Quebec uit de weg zijn geruimd — kan binnen niet al te lange tijd een internationaal openbaar nutsbedrijf tegemoet worden gezien, in staat de gehele oostkust van Amerika van electriciteit te voorzien.

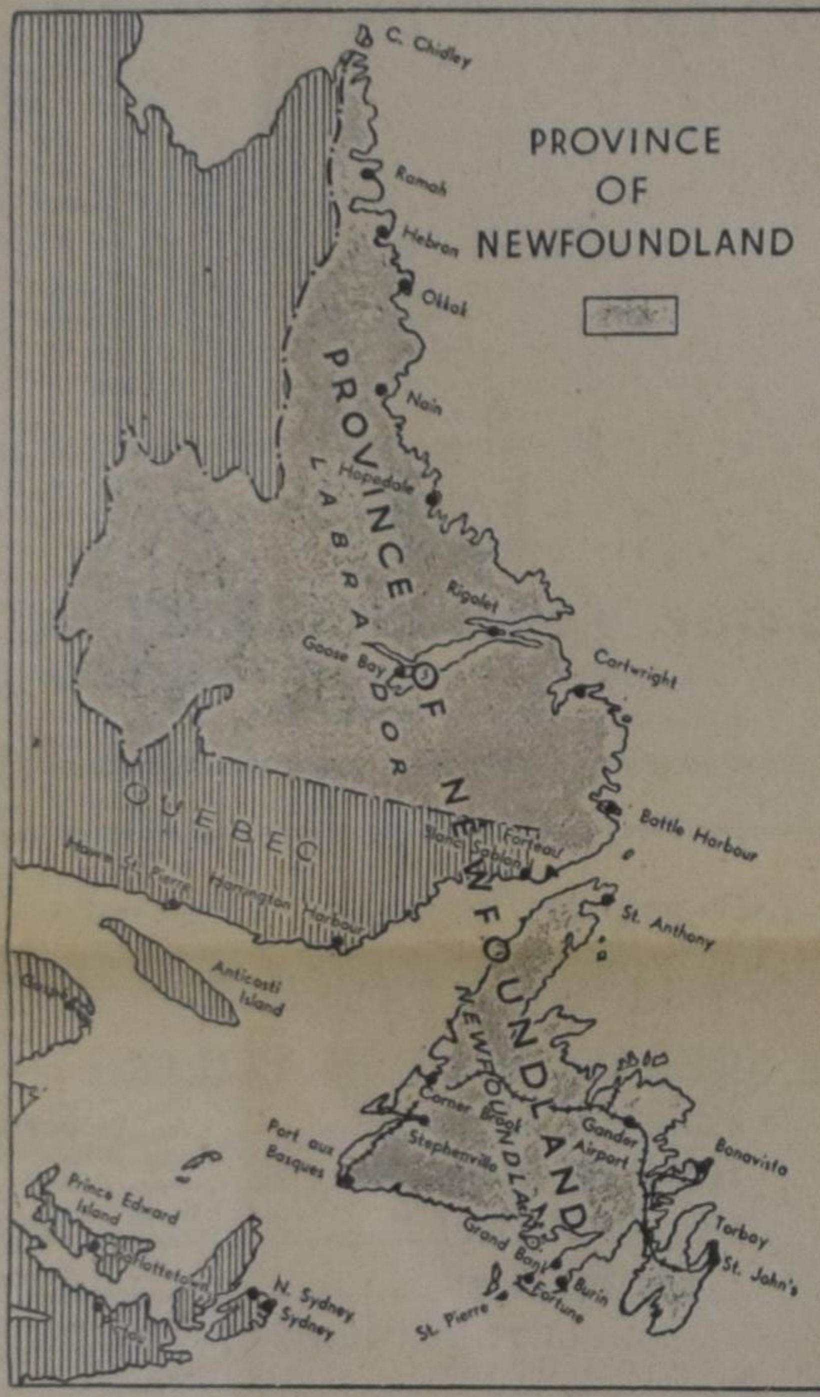

Ook de ontginning van ijzererts in Labrador is op kolossale schaal georganiseerd. Uitgestrekte ertslagen werden ontdekt in de "Labrador Trough", het zuidwestelijk deel van Labrador, dat zich omhoog naar Ungava ombuigt. De moeilijkheid was om het de 360 mijl die het van Sept Isles aan de kust scheidden te vervoeren. De aanleg van de Quebec North Shore en Labrador Railway is dan ook een van de wonderwerken der techniek geweest. Mensen en materiaal, ijzeren rails en machines, alles moest door de lucht worden aangevoerd. Premier Smallwood heeft het dan ook de grootste "airlift" in de geschiedenis, op die van Berlijn na, genoemd. "Miljoenen en miljoenen dingen werden door de lucht aangevoerd," zo zei hij, "en daarmee werd die spoorlijn aangelegd. Het is de meest geautomatiseerde spoorweg ter wereld, met een gedeelte, waar volkomen automatisch wordt gestopt, gestart, in- en uitgeladen, zonder menselijke hulp. Het is nog nooit helemaal tot de Canadezen doorgedrongen, welke buitengewone resultaten men hier heeft bereikt."

De Knob Lake ertslagen van de Iron Ore Company of Canada (een groep vooraanstaande staalfabrikanten uit de Verenigde Staten) liggen dwars over de grens van Labrador en Quebec en ieder jaar wordt tien miljoen ton erts naar de hoogovens van deze mensen gezonden. Het erts van Carol Lake bij de stad Labrador,,kan in tegenstelling tot dat van Knob Lake verpulverd worden en als samengeperste korrels worden vervoerd. Men heeft daartoe een speciale fabriek gebouwd in de stad Labrador waar men dit jaar 5 miljoen tin hoopt te verwerken. Wabash Mines vertegenwoordigt de grootste groep staalfabrieken — de Steel Company of Canada, Dominion Foundries and Steel Company, de American Inland en Pittsburgh Steel Companies, de Youngstown Sheet and Tube Company, Interlake Iron Corporation, de Mannesmann AG en Hoesch AG (twee vooraanstaande Duitse ondernemingen) en Finsider of Rome, die 60% van de Italiaanse staalindustrie vertegenwoordigt. Zij hopen dit jaar met hun werkzaamheden te kunnen beginnen en er **is 50 miljoen dollar geïnvesteerd** in de bouw van een fabriek waar het erts wordt verpulverd en tot korrels omgewerkt, in Pointe Noire, tegenover Sept-Isles. Intussen is John C. Doyle van de Canadian Javelin Company bezig met onderhandelingen met Japan. Hij heeft aangeboden om in een periode van 24 jaar 150 miljoen ton z.g. soft iron piglets te leveren, ijzererts, dat is ontgonnen, verpulverd, tot korrels gevormd en klaar is om gesmolten te worden. Wordt dit contract door Japan getekend, dan liggen nieuwe ontginningen op grote schaal voor de boeg. Bovendien is dezelfde onderneming bijna gereed met de plannen voor de bouw van een semichemische papierfabriek aan de oostzijde van Labrador met een capaciteit van 1.000 ton per dag. Het hout zal in spaanders gehakt en door lange pijpen 150 mijl naar de kust worden vervoerd, waar de fabriek komt te staan.

De wouden van Labrador bezitten 60 miljoen vademen black spruce en de papierfabrieken van Bowaters in Cornerbrook, die reeds jaren lang een belangrijke rol hebben gespeeld in de economie van het eiland hebben nieuwe ontginningsplannen in Labrador aangekondigd.

Het Eiland Newfoundland

Direct na de Confederatie was het eerst het eiland Newfoundland, dat de aandacht van Premier Smallwood bezig hield en pas later kwam Labrador aan de beurt. Ook hier is het weer de droom van een man, die werkelijkheid werd. Overtuigd van de grote rijkdom die in de bodem van het eiland op ontginning lag te wachten nodigde de premier de heer M. J. Boylen, een mijnbouwkundige uit Toronto uit een onderzoek in te stellen naar delfstoffen. Dat leidde tot de ontdekking van een der rijkste asbestlagen van de wereld in het nog onontgonnen gebied van Baie Verte, zo dicht bij de kust, dat de boten naar de mijnen kunnen komen om in te laden. De ontdekking van rijke koperlagen in hetzelfde gebied, heeft geleid tot het ontstaan van vier kopermijnen.

De Canadezen weten nog niet veel af van hun landgenoten in het oosten. Evenmin kennen de Newfoundlanders de gewoonten en gebruiken van de bewoners van het vasteland. Eén ding weten ze echter wel, dat de confederatie hen nieuwe kracht en een nieuw gevoel van veiligheid heeft gegeven. Dat is het geheim van de voortdurende dominering van Premier Smallwood, die hen in 1949 daartoe gebracht heeft.

Na vele moeilijke jaren is de Province of Newfoundland and Labrador, zoals de naam thans luidt, op weg naar een gouden toekomst en haar groei dient te worden opgemerkt en aangemoedigd door een ieder, wien de bouw van een rijker en sterker Canada na aan het hart ligt. (Uit een artikel van Michael Yardell in de Atlantic Advocate.)

Gaat u naar Holland?

Holland begint aan boord van de Holland-Amerika Lijn.

Zelfs Uw kinderen, die misschien nog nooit in Holland geweest zijn, zullen meteen worden opgenomen in de goede zorgen en gezellige Hollandse sfeer waar onze lijn voor bekend staat.

De uitgebreide H.A.L. diensten houden onder meer in:

van NEW YORK:

Wekelijkse afvaarten naar Rotterdam van de prachtige

s.s. ROTTERDAM, NIEUW AMSTERDAM en STATENDAM.

Van MONTREAL, Quebec:
Het U welbekende s.s. RYNDAM vertrekt naar Rotterdam op: 15 aug. - 9 sept. - 2 okt. - 25 okt.
SPECIALE ST. NIKOLAAS/KERSTAFVAART: ss. MAASDAM, 24 nov. (aankomst Rotterdam: 3 dec.)

Op alle afvaarten van New York en Montreal/Quebec na 8 augustus zijn redukties tot 25% mogelijk.

VRAAGT INLICHTINGEN OMTRENT REIZEN OP AFBETALING

Zie Uw reisbureau of

Holland-Amerika Lijn

Op 4 juli j.l. werd het huwelijk voltrokken tussen Joyce Ruijf, dochter van Mr. en Mrs. G. Ruijf te Brockville, Onot. en Bob Vander Velde, zoon van Mr. en Mrs. G. Vander Velde te Newmarket, Ont. Rev. J. Koopman leidde de dienst in de Chr. Ref. Church van Brockville, Ont.

• SCHERVEN-MIE •

door Go Verburg

(47)

De agent kijkt de straat in. Hij wilde voor een lief ding dat hij maar een wagen bij de hand had of tenminste assistentie, want wat begin je alleen met zo'n jammerend vod? De vent heeft 'et zeker met z'n vrouw aan de stok, of met z'n maat.

"Waar woon je?"

"Hier, agentje, hier, heus waar, maar hij..."

"Ja-ja... enfin, we zullen eens bellen. Wees nou eens een ogenblikkie stil, dan weten we zo wat er aan de hand is."

"Heus waar agentje, hij heeft me... o, ik zal... hij zal..."

Dan wordt het toch even stil. Jochem luistert met zijn oor aan de deur, springt dan plotseling stuipachtig opzij, wanneer de bel overgaat. Zijn hand rust op het slot, maar hij piekert er eenvoudig niet over om open te doen.

Nog eens belt de agent. Maar nee, er is geen mens thuis.

"Man, je kletst," bromt hij, "er is niemand thuis. Er wordt niet eens opengedaan."

Vlak bij de deur wordt zacht gepraat. Zeker een paar bereidwillige buren, die inlichtingen geven over dit vreemde mannenhuishouden. Ze zullen wel vertellen van die eeuwige dronkenlap en de magere, nuchtere schipper. Jochem kan daar gerust op zijn: in de straat worden nette mensen wel gewaardeerd en een dronken kerel wordt lachend begeleid tot de hoek, wanneer hij wordt opgebracht. 't Is immers maar voor één nachtje en niemand doet zo'n vent kwaad. Tussen het toenemend gelach en geroezemoes probeert Giel zijn recht te bepleiten. "Hij is heus wel thuis, agentje, maar hij... Maar nou zal ik alles vertellen. Laat me maar met u meegaan, agentje, want hij zal me nog dood slaan als hij het merkt. Hij heeft zijn schip in brand gestoken en de verzekering opgelicht ook nog..."

De agent begint het vervelend te vinden. Die vent staat wat door te zagen met zijn dronken kop. Hij zal maar vast een eindje met hem oplopen, anders komt de hele buurt er aan te pas.

"Sta nou niet te kletsen en ga mee."

Als een blok staat Giel. Hij wil niet mee, want hij heeft niks gedaan. Binnen, die schipper, die is de schuld.

"Heus waar agentje, ik klets niet, eerlijk niet!"

Nou is 't mooi geweest. De agent pakt hem bij zijn arm, knijpt eens even stevig, om te laten voelen dat het menens gaat worden en sust spottend: "Hè, hè... Nee hoor, je bent zoet en je kletst niet. Kom nou maar lekkertjes mee naar Moeder, dan kan je uitslapen..."

Over de hoofden van het publiek heen ziet hij dan een collega komen, samen met een kwajongen, die op avontuur uitgegaan is.

"Ha, Dijkstra. Zeg, doe me een plezier: hier lag er één voor oud vuil in de goot, met een stuk in z'n kraag. Bel jij even een wagen, anders moeten we hem helemaal dragen."

"Best, jong. Ik bel wel even, dan kan hij bij ons uitslapen."

Daarbij moet je geestkracht wel breken. Het enige wat Giel nog weet uit te brengen is een telkens herhaald: "Heus waar, agentje, heus waar..."

En een even zeker antwoord van de politieman: "Ja-ja... je gaat lekker uitslapen, huil maar niet..."

Gedwee loopt Giel dan mee naar de hoek. De mensen uit de straat blijven al gauw achter. O, een dronken vent? Da's niks bijzonders!

Hoogstens Nico is er een beetje beduusd van. Het leven speelt kat en muis met de mensen. Vandaag is Giel de muis, die de nor indraait en als hij te veel kletst blijft hij er ook.

Zelf voelt'ie zich een beetje gekrabbeld. Maar kan je het leven van vals spel beschuldigen? Welnee! Giel moet die kroeg voor hem waarnemen en dan slaat hij die kleine twee duizend er wel weer uit. Toon wil overdoen voor de schulden, da's al mooi genoeg! Hij zal Toon inkopen in een tehuis, heeft hij beloofd. Ha-hi-ha-ha... Veenhuizen op z'n best! Wat kan Toon meer wensen, dan daar nog eens te belanden? Tien tegen één, dat hij daar een sleep ouwe klanten tegenkomt, die hij nog graag eens zien wil, voordat hij de pijp uitgaat.

Kan je om al die dingen het leven vals spel verwijten? Welnee! het leven heeft het goed met iedereen voor, als je maar goed oppast en je aan de regels houdt. Je bent christenmens? Lééf dan als christen! Ga naar de kerk waar je hoort en drink je gezondheid niet kapot, zoals Toon. Dan heeft het leven een goeie vrouw voor je achter de hand en nog wel een best schip ook. En moet je een winstgevende kroeg laten schieten? Als jij hem niet neemt, neemt een ander hem, die er nog veel minder van terechtbrengt. Giel is toch een beest: die wil in de kroeg staan. Zo iets kan je zelf niet doen, want je moet er alle dagen van de week werken en dat mag je niet voor je verantwoording nemen. Maar Giel wordt vrij man en dan moet die het voor zich zelf weten.

Kat en muis: jij en het leven. Let op, welke kant de klauw van het leven uit wil en hol hard vooruit, dan ben je slim. Doe je het anders, dan ga je er onder door, net als Jochem van de "Antje-Jacoba". Stomme mensen leven er toch op de wereld: ze slaan een mens die het eerlijk meent en waarschuwen wil en zelf deugen ze niet. Dat is erg gevaarlijk, Jochem... erg gevaarlijk...

Wil de schipper dat inzien?

Hij ziet het in!

Nog voordat Giel de straat uit is met zijn escorte, heeft Jochem zijn wijde broek al over zijn magere heupen gesjord. Zijn schipperstrui roetst hij over zijn kop en hij trapt zichzelf in zijn zware werkschoenen. Een jas trekt hij niet aan, alleen het manchester draagvest, anders kan hij niet uit de voeten komen. Want dat moet hij, wil hij niet als een muis in de val zijn lot afwachten. En dat wil hij niet. Nu het gaat spannen durft hij de strijd met zijn eigen zenuwen niet meer aan. Giel is er al bij: hij kiest de ruimte. Buiten wil hij zijn, aan de rivier. Dan heeft hij het nog voor 't kiezen: gevangen worden en gestraft, óf je achtervolgers voor eeuwig ontsnappen in het vrije water van vrije rivieren. Het is gedwongen, maar is het een slechte dood voor een schipper?

Hij speelt met die gedachte. Hij gooit hem omhoog als een balletje en vangt hem weer op. Dan kijkt hij, hoe die gedachte er nú uitziet. Word je er bang voor? Nog niet, want het is nog zo ver niet en er zijn duizend dingen die eerder te vrezen staan. Kan hij vrij de straat uit? Loeren de buren niet op hem? Belt niemand de politie? Zoeken ze hem al?

Voor alle zekerheid kiest hij het slopje, achter de huizen. Daarvoor moet hij over de schutting om zijn plaatsje, maar da's minder. Beter een winkelhaak in je broek, dan een diender op je nek.

Zo sluipt hij door de donkerte van de nacht. Het regent, verduld, het miezert weer behoorlijk. Is dat nou zomer? In October is het zat beter geweest.

Als vanzelf dragen zijn benen hem de stad uit, pal langs de rivier. Hij ademt diep de nachtlucht in, een vochtige, aardezwarte lucht. De zenuwen houden voor goed op met jachten. Dit heeft hij jarenlang gemist: de rivier, de regen, de openlijke strijd met het leven. Nu kunnen ze hem nazitten, maar hij kan ze zien komen. Overal staan rietkragen; overal zijn wilgenbosjes; overal is, in het ergste geval, de rivier...

Is de gedachte al verschrikkelijk?

Nee, nog niet.

Doelloos dwaalt hij voort.

Dwaalt?

Nee, hij gaat een rechte weg, naar een ver doel, mar hij is het zich niet bewust. Hij is zich niet veel bewust; alleen dit: ze mogen me niet krijgen, want ze hebben me nog niet.

Door een dorp loopt hij, en weer door een dorp en hij voelt geen moeheid. Zijn mouwen plakken nat aan zijn armen: door zijn vest en zijn trui is het water heengesiepeld. Wat maakt het? Honderd keer en meer is hij dwars-door geweest, zonder het te merken.

Plotseling staat hij stil en kijkt rond. Wie is hij? Wie is hij, Is hij Jochem van der Vaart?

Hij weet het nauwelijks meer. De nachtwind strijkt langs zijn natte hoofd. Is het kou, wat hij nu voelt? Of is hij al in de rivier gesprongen? Wat is er allemaal met hem aan de hand? Waar wil hij in vredesnaam heen?

Ja, ach, maar mensen, waarom staat hij nou toch te janken hier? Is hij dan geen vent, die het leven aandurft? Is hij kapot, aan diggels, aan scherven? Wie zegt dat hij kapot is?

Hij slaat met zijn volle vuist op zijn magere ribbenkast. Hier, ik, Jochem van der Vaart... Wacht, eerst aan de waterkant staan, dat lijkt beter, zo.

(Wordt vervolgd.)

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements $ 3.00
Engagement-announcements $ 3.00
Marriage and anniversaries $ 4.00
Notifications of death $ 4.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $ 3.00. Every word more 10¢.

For "letters under number" $ 0.50 extra.

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

Thanks to our covenant God, Who blessed us so richtly with the birth of a daughter

JACQUELINE PATRICIA

Wolter and Nelly Smit.
Kathy.

July 29th, 1964.

96 Hoover Cres.
Hamilton, Ont.

With thanks to the Lord, we are very happy to announce the birth of our son

JACK

Martin and Jane VanderVeen.

A brother for Wenda and Charlene.

July 18th, 1964.

Wellandport, Ont.

De Here verblijdde ons weer met de geboorte van een dochter en zusje

MARGARET

19 juli 1964.

Mr. & Mrs. H. Duursma.
Grace Sieger
Annetta Wilma - Henny
Alice John Clarence

Box 152, Telkwa, B.C.

Mr. & Mrs. Henry Hengeveld, R.R. 3, Woodville, Ont. are happy to announce the marriage of their daughter

GRADA BERENDINA

to

Mr. JACOB ZEKVELD

son of Mrs. N. Zekveld and the late Mr. Zekveld.

Marriage to take place D.V. Thursday, August 13, 1964 at 1:30 p.m. in the Christian Ref. Church of Lindsay.

Rev. J. Verbrugge of Bowmanville officiating.

Future address:
R.R. 1, Cannington, Ont.

Mr. and Mrs. Peter Van Marrum wish to announce the marriage of their daughter

DOROTHY

to

Mr. MARCUS B. STROOBOSSCHER

The ceremony will take place D.V. on the eighth of August, nineteen hundred and sixty-four at 2:30 in the Bethel Christian Reformed Church in Dunnville, Ont.

Rev. A. J. VandenPol officiating.

R.R. # 3, Caistor Centre, Ont.

With gratitude to the Lord we hope to celebrate on August 10th, the 25th wedding anniversary of our dear parents and grandparents

MARTEN VAN DYK
and
ELIZABETH VAN DYK,
nee SCHILSTRA

May the Lord, Who was their Guide and Guardian throughout these twenty-five years, also bless them abundantly in the years to come.

Their thankful children:
James & Grace, and Janette.
George.
Florence.
Hilda & George Feddema.
Margaret.
Marten.
Joanne.
Johnny.

R.R. 4,
Bowmanville, Ont.

Imp.: HOLTZHEUSER BROS.
Toronto - Edmonton - Vancouver

Als U een goede farm of een huis zoekt in de buurt van Hamilton of in de "Niagara Peninsula" neem contact op met

JACK BYLSMA
REALTOR
1607 King St. East, Hamilton, Ont.
Bel LI 9-3894

D.V. 1 augustus hopen onze geliefde ouders en grootouders

J. DATEMA
en
M. Datema—Schaap

hun 35-jarige echtvereniging te herdenken.

Dat de Here hen nog lang in gezondheid moge sparen is de wens van hun dankbare kinderen en kleinkinderen.

George - Aili Datema.
Martin - Henny Datema.
Fenny - Albert Jagt.
Maps - George Groeneveld.
Mae - Bill Prins.
Shany - John Kranenborg.
John Datema.
Nelly Datema.
Gerald Datema.
En 18 kleinkinderen.

Box 345,
Rocky Mountain House, Alta.

In grote dankbaarheid willen wij 15 augustus 1964 herdenken dat 30 jaar geleden in het huwelijk traden

HENDRICUS JAN VAN REEDE
en
FRANSINA ANTONIA VAN REEDE—DE LANGE

Wij wensen hen toe, dat de Here hen nog vele jaren voor ons mag sparen.

Jane en Adrian Brouwer, Annette, Frances, Jane, Andre, Rita.
Wilma en Bill Geldof, Tim, Henry, Mary, Anthony.
Dick.
Joan en John Martens, Harold, Frances.
Henry.
Frances en Joe (verloofd).
Judy.

10501 - 159 St.
Edmonton, Alberta.

Very suddenly the Lord has taken unto Himself, our dearly beloved three-month-old baby boy, and brother,

ROBERT CLARENCE
(Robby)

"He shall gather the lambs with His arm, and carry them in His bosom."
Isa. 40, verse 11.

Charles & Dorothy Hellinga.
Richard.

July 24, 1964.

42 Moore Park Ave.
Willowdale, Ont.

The Lord has taken home to Himself our beloved wife, mother and grandmother

WILHELMINA VANDER ZWAAG, nee HITMAN

July 19th, 1964.

Psalm 30:5.

Mr. Ekke Vander Zwaag.
Gerda and Sid VanderMeulen—Vander Zwaag.
Pete and Betty Vander Zwaag.
Gerald Vander Zwaag.
and 10 grandchildren.

R.R. 2,
Copetown, Ont.

Te koop aan een country weg:

100 ACRES BRUIKBAAR LAND

Zuidelijk lot 3 aan de 9e concessie van St. Vincent Township, Grey County, Ontario. Goede gebouwen, electriciteit, twee bronnen, volledige oogst en alle machines. Vraagprijs $ 16.000. Betalingscondities in overleg. Onmiddellijk beschikbaar. Mr. Wm. Muxlow, R.R. 2, Meaford, Ont. Telefoon 33 J 3.

FARMS TE KOOP

Bent U van plan om een farm te kopen, nu of in de nabije toekomst? Wij hebben verschillende farms te koop met en zonder melkcontract, van 100 tot 200 acre. Sommige dicht bij Chr. school en kerk, rond Woodstock en Ingersoll. Ook kunnen wij U helpen bij het verkrijgen van leningen, melkcontracten, enz. Voor verdere inlichtingen, schrijf of bel

Mrs. J. WYBENGA
BOX 73, BEACHVILLE, ONT.
Tel. No. 432-6406

APT. TO RENT

Free hydro. Close to Chr. Ref. Church and Shopping Centre. Hamilton, 385-4273.

BOY, 17 OF AGE,

grade 10 Technical course, is looking for a job in Ontario as

Apprentice Electrician

Some experience in wiring. Likes fixing radios and T.V. Chauffeur's licence. W. Braam, 15 Queen St., Georgetown, Ont. TR 7-9764.

Aangeboden:

GOED KOSTHUIS

voor nette jongeman. Weston, 249-4985 (parking).

Wanted:

RELIABLE HOUSEKEEPER

for family with 3 children, good salary. Phone 426-4418 or write 114 Head St. N., Simcoe, Ont.

VAN'S MOVING & CARTAGE

Owned and operated by J. Vander Wal.

- TRUCK LEASING
- TRACTORS AND TRAILERS
- STAKE TRUCKS

223 Esplanade, Toronto, Ont.
Tel.: 366-4090 and 366-4456

A widower with two grown-up sons, needs a

HOUSEKEEPER

Preferably a Dutch middle aged, christian lady. Beautiful surroundings and a nice home near Niagara Falls, Ont.

Applications under letter No. 1743, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B., Hamilton, Ont.

ATTENTION:

Excellent chance to earn extra income. Sell part-time: This product everyone needs. Sell for Christian organization. Choose own time-place-method. Excellent bonus system. Why not inquire? You can only gain. Write to Box 1730, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B., Hamilton, Ont.

REAL ESTATE FOR SALE

We have four good 100 acre farms, close to the Lucknow Christian Reformed Church. Three farms close together. One farm on highway. Priced from $11,500 and up. You can still buy cheap around Lucknow and yet have a first class farm. Those farms must be seen now while the crops are on them. Buildings in A-1 shape. Reason for sale: owners retire.

Also around Listowel a 75 acre farm and three 100 acre farms and one 150 acre farm. Price $16,000 tot $32,000.

In Blyth district: One 100 acre farm $16,000 and one 300 acre farm — put in your offer.

Contact

C. DE HAAN
Trowbridge, Ontario
Phone 1057J2 Listowel

Selling for

W. C. Campbell Real Estate
LISTOWEL

VROUWENKWALEN

als onregelm., te sterke, zwakke en wegblijv., pijnlijke menstr., bloedarm.,-zenuwzwakte, rugpijn, vermoeidheid, lusteloosheid, onrust, dromen en alle andere overgangslasten vluchten voor onze vanouds bekende Florakruiden. Hetzelfde geldt voor alle andere slep. ziekten. Toez. desgew. in blanco verpakking! Volkomen onschadelijk! Geheimh. gegar.!

Voor Canada uitsluitend volle kuren (9 mnd.) à $18.00 bij vooruitbetaling.

Meldt Uw ziekte en klachten aan

Kruidenhuis "FLORA"
Westersingel 4, Groningen, Ned.

ONZE SLAGER

wil in september graag 2 weken naar Holland om zijn ouders te bezoeken. Welke Hollandse slager of ex-slager zou hem tijdens die periode kunnen vervangen? Dick's Fine Food, 174 Colborne St. E., Oakville, Ont. Phone 845-0841.

Te koop:

105 ACRES EXCELLENT FARM

Grote barn. Plaats voor 35 koeien. Nieuwe pigpen. Stenen huis, 9 rooms. Ligt aan paved road. Acht mijl van Chr. Ref. Church en Chr. School. Phone 23 R 2, Springfield, Ont.

Voor onze vriendin zoeken wij

EEN LIEVE MAN

Leeftijd boven 35, Chr. Ref. Correspondentie adres: 1744, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

Public Health Nurse requires a

CAPABLE HOUSEKEEPER

to care for small happy family. Five-day week. Preferably to live in; own room. References. Mrs. Don Gilroy, 441 Winston Road, Oakville, Ont. Phone VIctor 5-2638.

For rent:

5-ROOM APARTMENT

in country, on paved road. H. Hamming, Corner Jerseyville and Lynden Rds., near Brantford, Ont.

Wanted:

SINGLE MAN

for dairy farm, experience with cattle. T. Posthumus, 351 Liberty St. N., Bowmanville, Ont.

Van 24 november, 1964 tot 19 januari, 1965 hebben wij een

ST. NICOLAAS EN KERST REIS

per boot

NAAR

HOLLAND

MET

25% KORTING

Bij voldoende deelname

Boek nu bij het grootste Nederlandse Reisbureau in Canada.

KOOPS

TRAVEL SERVICE LTD.
543 Brant St., Burlington, Ont.

Open donderdags en vrijdags tot 9 u., zaterdags tot 6 u.

Tel. Burlington: NE 4-1813
(24 uur)

Attention!

After disbanding of the Kenora Church, some families are still left, wanting to move. Two are equipment-operators with Dept. of Highways. One operates small trucks, the other operates 6 ton, semi-trailer, etc. and has some experience in garagework. Paying no unemployment insurance, they require steady employment.

Anyone able to help write J. Hart, Box 637, Kenora, Ont.

DUXBURY

TRAVEL SERVICE

Agent: TCA, KLM, Holland-America Line, Europe-Canada Line

BRAMPTON, ONT.

85 Main St. N. Phone GL 1-4280
Agent Canadian National Railway

Grote Sortering in

ALLE SOORTEN STOFFEN

per yard voor Dames, Heren, Kinderkleding, Voerings-, en Overgordijnstoffen; voor spotgoedkope prijzen.

Wij verkopen reeds stof voor 97 cent per coupon voor complete Damesjapon.

Grote voorraad in alle soorten 1ste en 2de keus laatste lappen.

Wij hebben speciale zelfbedieningstoonbanken voor laatste lappen stof, ook trottoir uitstalling.

Komt dat zien, en U spaart dollars bij Uw inkopen

Maple Leaf Textiles

Paul Wiersma

Uw juiste adres is: 598 Concession Street, Mount Hamilton
Telephone 385-1722

Donderdag en Vrijdagsavonds geopend tot 9 uur.

Wegens ongeval te koop

BAKKERIJ

in Noord-west Toronto. Buitengewoon goed renderende zaak. Onmiddelijke overname gewenst. Informatie bij Mr. W. Ubbens, tel. 249-8328, R.I.C. Realty, 2745 Weston Road, Weston, Ont.

BLOEMENBEDRIJF TE KOOP

Groot, eerste klas

Dit is een reeds jaren bestaande zaak met prachtige kassen, mooi huis en groot apartment boven de boiler room, garage voor 3 auto's, extra gebouw voor opslagplaats, kantoor, koelkamer en andere afdelingen. De gehele voorraad bloemen, planten, potten en alle gereedschappen zijn in de koop begrepen. Voor serieuze kopers, boeken ter inzage. HET IS EEN PRACHTIG GELEGEN EN GOED WINSTGEVEND BEDRIJF en zeer zeker de moeite waard om te bezichtigen.

Over de prijs en het downpayment kan worden onderhandeld.

DE EIGENAAR IS GENEGEN ZELF DE HYPOTHEEK TE VERSTREKKEN TEGEN

Slechts Vijf Procent

MET GEMAKKELIJKE AFBETALINGEN.

Een zeldzaam goede gelegenheid voor een gezin met 1 of meer zoons.

Contact:

K. KRAAY, Real Estate Broker

2 Juliana Crescent, ST. CATHARINES, ONT., Tel.: 934-1813

EXCELLENT DAIRY FARM

100 acres, lots of good water, milk contract yearly increased. Included in price are 45 heads of cattle, all machinery and buildings. One four-storey chicken barn with $ 4,000 worth of equipment, will hold 10,000 broilers. Good 9-room home. Three miles to C.R.C. and Chr. School (hier zit muziek in!).

150 Acre Farm

140 acres workable medium clay loam. Good 10-room brick home. Large bankbarn and drive shed. Ever flowing creek. Ideal for beef or dairy. Within walking distance of C.R.C. and Chr. School. Almost ½ mile highway frontage. One of the better farms in the area.

We have many other good farms available.

Write or call:

L. J. WIERENGA,
Representative of

John Voortman Realtor

588 UPPER JAMES - HAMILTON, ONTARIO
Phone: 383-2157

Attention Freezer Owners

LET US FILL YOUR FREEZER!

RED OR BLUE BRAND ONLY

Hinds of Beef	59¢ lbs.
Hinds of Baby Beef	65¢ lbs.
Fronts of Beef	42¢ lbs.
Sides of Beef	49¢ lbs.

These prices include: CUTTING, WRAPPING and DELIVERY up to 50 miles from Oakville.

(Desgewenst op zijn Hollands uitgesneden)

ALL OUR MEATS ARE GOVERNMENT INSPECTED

Send your orders direct to:

Arcade Meat Market

OAK-QUEEN MALL, OAKVILLE - VI 5-8221

Att. John Thies

Consistories:

Does the income of your Church stay below your budget?

More generous giving deepens the spiritual life of the congregation.

ORDER AND DISTRIBUTE

OUR FINANCIAL CONTRIBUTIONS TO CHRIST'S CHURCH AND KINGDOM

by A. DE JAGER

Minister of the Gospel.

35 pages — Price 40¢ per copy only.

ORDER FROM:

GUARDIAN PUBLISHING CO. LTD.

BOX 312 STATION B HAMILTON, ONT.

Koopt bij de Adverteerders in
CALVINIST-CONTACT

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

Beroepen

te St. Thomas, Ont., A. Beukema te Renfrew, Ont.

te Barrie, Ont., Dr. S. Woudstra te Ottawa, Ont.

te Galt, Ont., Kand. J. G. Klomps.

Aangenomen

naar Big Rapids, Mich., Kand. John VanTil.

naar Lindsay, Ont., Kand. J. G. Klomps.

Bedankt

voor Trenton, Ont., J. VanHarmelen te Oshawa (Hebron), Ont.

voor Lucknow, Ont., Kand. John VanTil.

voor Simcoe, Ont., Newmarket, Ont. en Galt, Ont., Kand. J. G. Klomps.

(N.B. In het Kerknieuws van deze week doet zich een bijzonderheid voor. Een schoonvader en twee schoonzoons hadden alle drie een beroep ontvangen en stonden dus alle drie voor belangrijke beslissingen. Rev. Van Harmelen is de schoonvader zowel van Rev. A. Beukema als van Kandidaat J. VanTil. Als het geen unicum is, is het toch wel een zeldzaamheid.)

De kerkelijke nietsdoeners

Onder deze titel heeft ds. A. M. Lindeboom onlangs enige opmerkingen gemaakt in het **Gereformeerd Weekblad**, die in breder kring aandachtig gehoor verdienen. We nemen van dit artikel het begin en het slot over.

Hoewel ik zelf de laatste zal zijn om bovenstaande betiteling te bewonderen, kan één bezwaar daartegen toch niet worden ingebracht, nl. dat het hier zou gaan om een wanprodukt van een op hol geslagen fantasie. Immers, noch in de stad, noch op het platteland zal iemand loochenen dat deze kerkelijke nietsdoeners er bij menigte zijn. Ik denk nu nog niet eens aan hen die minder trouw naar de kerk gaan, hoewel er ongetwijfeld een samenhang moet zijn tussen weinig gaan **naar** de kerk en weinig doen **voor** de kerk. Daarentegen wil ik wel spreken over dit verschijnsel **in het algemeen**, d.w.z. dus met de trouwe kerkgangers er bij. Het staat nu eenmaal vast dat er in de stad, maar misschien meer nog op het platteland, vele leden van de kerk zijn die, al verschijnen ze geregeld in de kerk, zich niettemin aan alle kerkelijk werk voortdurend onttrekken.

Het verschijnsel dat daarvan het gevolg is, is algemeen bekend. Men heeft in iedere gemeente een kleine groep personen, die graag dit kerkelijk werk doen maar die, doordat velen zich afzijdig houden, altijd zijn overbelast. Men vrage het maar aan hun vrouw! Nu kan men inderdaad zeggen. gelukkig dat overal deze stoottroepen nog zijn. En dan applaudisseer ik met het hele gezelschap dadelijk mee. Als **zij** er niet waren, waar bleven we dan? Maar men kan nu eenmaal niet zeggen, gelukkig dat een grote massa kerkleden geregeld met de handen over elkaar zit, zo met de zorgeloze vraag. Komt ook niet **zonder** ons altijd alles op zijn pootjes terecht? Dit laatste is immers zeer beslist niet waar.

Ds. Lindeboom stelt nu de vraag: Hoe komen we van deze wantoestanden àf.

Nadat hij enkele voorbeelden genoemd heeft waaruit blijkt dat er verbetering te bespeuren is betreffende de activiteit van de kerkleden — hij noemt o.m. de vrouwenverenigingen en het jeugdwerk — stelt hij twee suggesties voor, waaruit blijkt dat de schrijver een nauw verband ziet — en m.i. terecht! — tussen belijdenis doen en actief deelnemen aan het kerkelijk werk. Dit is wat ds. Lindeboom schrijft:

In de eerste plaats zou ik de aandacht willen vestigen op de **catechisaties**. Natuurlijk niet om dan te pleiten voor **vermindering** van kennis aangaande bijbel en kerk. Maar wel om te vragen: hoe kan op die catechisaties de jeugd, meer dan vroeger, leren voor de kerk iets te **doen.** Ik begrijp dat voor de jongere catechisanten dit moeilijk zal gaan, of het moest zijn een kinderkoor in de kerk. Maar de ouderen dan? Ik stem wel toe dat de bovengenoemde Jeugdbonden al heel wat jongelui hebben ingeschakeld. Maar er zijn nog tienduizenden anderen die nooit op een vereniging komen. Hoe moet het met hen? Moet althans in bepaalde opzichten, het roer op de catechisatie niet radicaal om?

Met name meen ik dat hier de **belijdeniscatechisaties** moeten worden genoemd. Er is al een classis geweest, waar gepleit werd voor het brengen daarvan van één jaar of twee. Hoewel dit voorstel verstrekkend genoeg is, acht ik het de overweging toch waard. Iedere domine weet dat aan de ene kant de jongelui dan serieuze belangstelling tonen, maar dat aan de andere kant zelfs zevenmijlslaarzen dan nog te klein zijn om het hele gebied te belopen. Indien nu de duur daarvan op twee jaar zou worden gebracht, zou voor de praktische vorming tot kerklid in elk geval meer kunnen worden gedaan. Ik denk b.v. aan een uitvoerige bespreking van Schriftgedeelten als Rom. 12:3-8 en 1 Kor. 12:12-31.

In de **tweede** plaats zou ik hun iets willen zeggen over **de toelating tot het Avondmaal zelf.** Terwijl hier soms jongelui belijdenis doen, die nog nooit een cent als kerkelijke bijdrage hebben betaald — laat men in de stad en op het platteland de lijsten maar nazien — zijn er kerken in het buitenland, die heel wat minder gemakkelijk zijn dan wij. Een kerk in India b.v. vraagt van elk a.s. belijdend lid een lijst van vijf ongelovige personen met wie men over Christus heeft gesproken. Een kerk in Amerika verlangt een nauwkeurige opgave van de arbeid die men straks als belijdend lid **belooft** te zullen doen. En bij **beide** kerken geldt de regel: doet u dat niet, dan **weigeren** wij u de toelating. Dit is voor onze Nederlandse begrippen taal die ons de oren doet klepperen, maar daarom toch nog niet zo verkeerd.

Zou het b.v. niet aan te bevelen zijn dat van **iedere** catechisant, vóór hij belijdenis doet, de uitvoering van een bepaalde **opdracht** wordt verlangd? Eveneens dat hem of haar **officieel** wordt gevraagd wat men later als belijdend lid voor de kerk denkt te doen? Misschien dat anderen in dit opzicht nog betere voorstellen weten dan ik. Maar zou op deze wijze het verschijnsel van de kerkelijke nietsdoenerij niet in zijn loop kunnen worden gestuit? Natuurlijk zullen dan — wil de kerk haar gezicht niet verliezen — allen die iets beloofden later aan hun vroegere beloften moeten worden herinnerd. Want hoe kan een kerk met een verloren gezicht haar werk nog met vruchtbaarheid doen?

Dit is een ernstige vraag welke toch niet onbeantwoord mag blijven!

P.T.

VERFRIS U met de meest bekende Eau de Cologne van Boldoot

De Echte Imperiale Eau de Cologne

Vraag naar deze fles met HET BLAUWE ETIKET

BOLDOOT
ANNO 1789

INTERNATIONAL COSMETIC PRODUCTS

Alleen vertegenwoordiger voor Canada:

FRED. R. VANDERVELDE, P.O. Box 194, Hamilton, Ont.

EVANGELISATIE ONDER DE JEUGD

SUNFLOWER CONFERENTIE

Op 29 augustus zal op de farm van Mr. L. Sytsma, R.R. 4, Stoufville, Ont. een Sunflower Conferentie worden gehouden. Zoals bekend, zijn de Sunflower Clubs evangelisatieclubs voor meisjes van 8—15 jaar.

De conferentie begint om 9.30 's morgens en zal om 5 uur in de namiddag gesloten worden. In de morgenvergadering zal Mrs. J. Th. Schoute van Richmond Hill een lezing houden over "Discipline at the Club", terwijl Mrs. D. N. Habermehl in de middagvergadering zal spreken over "Some Things We Learned Through Two Years of Sunflower Experience". Tevens zullen verschillende clubactiviteiten worden beoefend, waaronder een "trail game".

De farm van Mr. Sytsma is gelegen aan de zuidoost hoek van de intersectie van Concession 6, halverwege tussen Highway 48 en de Don Mills Road. Bezoekers worden verzocht hun eigen lunch mee te nemen en een lawn chair. Voor verversingen zal worden gezorgd.

Verdere inlichtingen kunnen worden verkregen bij Rev. en Mrs. D. N. Habermehl, 446 Juliana Drive, Oshawa, Ont.

Naast de Sunflower Clubs voor meisjes nu ook een organisatie voor de jongens

Rev. en Mrs. D. N. Habermehl, die reeds zulk verdienstelijk werk hebben gedaan met de organisatie van het Sunflower werk onder meisjes, zonden ons nu een circulaire, waarin een uiteenzetting wordt gegeven van soortgelijk werk voor jongens. Voor jongens is het echter geen Sunflower Club. Dit klinkt natuurlijk niet erg jongensachtig. Voor de jongens moet het wat krachtiger klinken, en daarom wordt ons dit evangelisatiewerk aangeboden onder de naam COMPASS CLUBS.

In het bijgevoegde materiaal wordt het idee van het kompas trouw gevolgd. Althans het varen op een kompas. Vandaar dat wij onderscheidingen leren als "deckhand", "sailor", "boatswain", en "steersman".

Wij vestigen gaarne de aandacht op dit werk, temeer omdat er in de circulaire de aandacht op wordt gevestigd, dat men het beste een Compass Club kan laten groeien uit een Daily Vacation Bible School. Daarin heeft men het eerste contact met jongens gelegd, dat heel goed kan worden voortgezet in een Compass Club.

Zij die hierover meer wensen te weten kunnen zich in verbinding stellen met Rev. D. N. Habermehl, 446 Juliana Drive, Oshawa, Ont., of met Rev. E. Gritter, 107 Emily St., Orilla, Ont. (tot 1 sept.) of met Rev. G. J. Heersink, R.R. 4, Clinton, Ont. (na 1 september).

DE BIJBELVASTE "SMERIS"

Het stukje van Henk de Jong (uit Utrechts Kerkblad) is te mooi om over te slaan. Hij schreef erover, hoe hij ter verantwoording geroepen werd door een agent in Amsterdam (en zo'n agent in Amsterdam heet nu eenmaal smeris) over het niet-letten op een stopbord. Hij verdedigt zich met te zeggen: Ik zag u niet — maar het helpt niet:

Had ik die toevoeging maar weggelaten! Want nu keek de agent mij doordringend aan en — terwijl hij onder de bedrijven door een paar honderd auto's vrijheid tot doortocht verleende — zei hij: „Precies meneer, wij zien onze naaste niet. En nou hoeft u mij uw naaste niet te noemen, maar die autobestuurders waren op dat moment wel uw naasten: u bracht ze in gevaar. En de medevoetgangers, die stonden te wachten, waren óók uw naasten: u bracht ze in verleiding om net als u voortijdig over te steken".

Ik stond verstomd over zo'n goede preek. Maar de agent was nog niet aan het amen toe. "Kijk eens meneer, hebt u kinderen?" Ik knikte. "Mooi, maar u moet die kinderen een voorbeeld geven. Als ze u hadden zien oversteken, zouden ze gezegd hebben dat hun vader een Kainsvoorbeeld gaf: ben ik mijns broeders hoeder! De naaste kan hem niets schelen."

Kolossaal wat een bijbelvaste "smeris". En dan zeggen ze nog dat de Amsterdammers geen weet meer hebben van het christelijk geloof. Of zou deze agent soms een voormalige dominé zijn, die overgegaan tot een andere staat des levens en dienend bij de verkeerspolitie, het niet laten kon om de tale Kanaans te hanteren? In ieder geval had hij gelijk en dat gaf ik hem te kennen. De agent stapelde vervolgens vurige kolen op mijn hoofd, door te tonen dat hij mij wel als zijn naaste beschouwde. "Meneer, u had haast, loop door naar uw trein." Ja, daar was het ook wel tijd voor. Ik bedankte hem voor het christelijk onderhoud. "Ga heen en zondig niet weer," riep hij me nog na.

Het probleem van de vrije tijd

Der Gaertner schrijft:

De meeste Duitse industrieondernemingen hebben in mei van dit jaar slechts 17 dagen gewerkt. Daartegenover waren 14 dagen — twee volle weken — vrij. De verbinding van de vijfdaagse werkweek en "gunstig" liggende feestdagen leidden samen tot dit verbazingwekkende resultaat. In vele bedrijven heeft deze meimaand met sprongen verlengde levertijden tot gevolg.

Jürgen Eick houdt zich in de Frankfurter Allgemeine Zeitung (Nr. 113/1964) diepgaand bezig met de vragen die uit onze moderne tewerkstelling voortvloeien en stelt daarbij vast: "Wie misschien van mening is dat er gedurende die weinige overgebleven werkdagen in mei dubbel hard is gewerkt, vergist zich. Eerder kon het tegendeel worden vastgesteld. Voor vele mensen is tegenwoordig niet-werken meer vermoeiend dan werken. De mensen komen op de maandagmorgen — het weekeinde nog in het hoofd en in de leden — meestal tamelijk vermoeid en lusteloos de onderneming binnen. Gedurende de maandag komt men eerst weer op zijn verhaal van de vermoeienissen van de vrije dagen, komt zo tegen dinsdag of woensdag weer in normale conditie en is vrijdag namiddag door de arbeid voldoende gesterkt om weer opgewassen te zijn tegen het genot van de nieuwe vermoeienissen van het weekeinde. Uit een volk, dat in de gehele wereld de reputatie had zich bijzonder door zijn vlijt te onderscheiden, is een natie van nietwerkenden geworden. De Duitsers geven zich nu met dezelfde verbeten ijver aan de vrije tijd, die zij vroeger aan de arbeid hebben besteed. Vijfdaagse werkweek of niet, dat is tegenwoordig een veel belangrijker vraag voor vele jonge mensen bij de beroepskeuze dan ontwikkelings- en bevorderingsmogelijkheden. Wie gedurende het weekeinde nog maar iets doet aan zijn eigenlijke werk geldt niet als geheel normaal. Daarvoor is zwarte arbeid voor eigen rekening hoe langer hoe meer in zwang gekomen."

De heer Eick zet dan verder uiteen, waartoe dit alles nog leiden kan en besluit: "Tot dusver is het goed gegaan, ook al is dat niet zo goed als het er aan de buitenkant uitziet. Maar als het ook verder goed zal gaan, dan zal men onze staathuishoudkunde een rustpunt moeten toestaan. Verdere verkortingen van de arbeidstijd kunnen wij ons niet meer veroorloven; die zouden zelfs nog ernstiger zijn dan onredelijke loonsverhogingen; want zij raken de wortel van onze welvaart." (ICN)

EEN BIZONDERE MANIER VAN BIJBELVERSPREIDING

Daar er in communistisch China gen Bijbels verkrijgbaar zijn is de Far East Broadcasting Company er toe overgegaan Schriftgedeelten over de radio te dicteren.

Deze christelijke radiovereniging beschikt over een sterke zender op Okinawa, een van de tussen Japan en Formosa gelegen eilanden. Deze zender kan in grote delen van communistisch China worden beluisterd. Vanuit het Chinese vasteland werden tal van verzoeken ontvangen om tot dit soort uitzendingen over te gaan. Er komen berichten door dat de speciale Schriftgedeelten die worden geciteerd door verschillende personen geheel worden overgeschreven. Deze programma's in de Chinese taal worden gereedgemaakt in de studio's van de vereniging in Hong Kong en Singapore. (ICN)

Christian Reformed Office Bearers in Classis Toronto held Conference

On June 27 a combined elders and deacons conference for Classis Toronto of the Christian Reformed Church was held in Barrie, Ont.

The consistory of Barrie was in charge, and received valuable assistance from the local Ladies Aid. Much appreciation was shown.

The Rev. J. Vriend (then of Simcoe) delivered a speech on "The office bearer in the world today". Speaker pointed out that usually we think of three kinds of office bearers. Because of this distinction the essential unity of the offices tends to be obscured. We should never loose sight of the fact that all three offices are rooted in the single redemptive Office and work of Jesus Christ. Rev. Vriend urged the deacons to stretch themselves to their full length. The deacon should do more than merely take the offerings on Sunday or look after the church administration. There is work to be done, a great redemptive work in, as well as outside of the church. It is the hidden Christ who comes to us in the ragged refugee, the distressed alcoholic, in the hopeless shuffle of the unemployed, in the tears of the widow, the orphan, and the unwanted child. There is a wonderful task and a wonderful future for the deacons.

The elders were challenged as well. The world today is on the move. The place of domestic, social, and recreational life is sometimes miles apart. Is the church prepared to shepherd the people in all areas of life? What is the position of the church in connection with the so-called neutral unions and the Christian organization? The church certainly must proclaim boldly the demands of justice and love, but it should at the same time guard itself against close involvements. The speaker warned against fanaticism, which employed, and against absolutism, becomes indifferent to the means by which an other view than its own is condemned as soft spined relativism. Both dangers are a threat to the brotherly love and unity in our churches. We as elders and deacons must nourish the flock, we must seek that which is lost, and we must not overdrive the flock with the whips of fanaticism or absolutism.

This inspiring speech has appeared in print and can be ordered at 30¢ a copy from Mr. P. Nanninga, 65 Goulding Ave., Willowdale, Ont.

Teachers Wanted

Wanted:

TEACHER

for grades three and four in farthest north Christian School. Attractive boarding place. Pleasant surroundings in Canada's scenic developing countrv Send applications to Canadian Christian School, Box 2117, Smithers, B.C.

The Calvin Christian School Soc. of Trenton, Ont. is in need of a

QUALIFIED TEACHER

for Grade I (30 pupils). Salary according to schedule. Address inquiries to Mr. Jack Stam, 281 King Street Trenton. Phone EX 2-3485.

Support

YOUR CHURCH IN ACTION!

CHRISTIAN REFORMED WORLD RELIEF COMMITTEE

2417 Eastern Ave., S.E. Grand Rapids, Michigan

GAAT U NAAR

Holland?

VOOR AL UW REIZEN per boot of per vliegtuig vraag volledige inlichtingen bij:

C. STEENHOF

43 Crane Ave.
WESTON, ONT.
Tel. 241-0811 of 249-4921

21 dagen vliegreis MONTREAL-AMSTERDAM

$ 346.90

met gratis trip naar Brussel, Parijs en Londen.

H. KREEFT, C.A.

CHARTERED ACCOUNTANT
•
LICENSED MUNICIPAL AUDITOR
•
968 EXMOUTH STREET
SARNIA, ONT.
ED 7-8559

WILLEM G. POOLMAN

advocaat
notaris
meester in de rechten

330 Bay St., Toronto 1, Ont.
(hoek Bay/Adelaide St.)
tel.: EM 3-1334

Vaar op de gezellige wijze naar

HOLLAND

op de populaire

"ARKADIA"

20,650 ton • 19 knopen

NAAR AMSTERDAM vanaf **$181** Am. Dollars Touristenklasse Voordelig Seizoen Halve rondreis*

Verrukkelijke Europese en Canadese keuken in een luchtgekoelde eetzaal, geriefelijke accommodaties, Europese muziek, dansen, 14 publieke zalen, een van de grootste overdekte zwembaden ter zee. Dit alles . . . plus een gezellige sfeer met voortreffelijke bediening. Reserveer vroegtijdig voor de beste accommodaties . . . profiteer van de Voordelig Seizoen prijzen.*

COBH • LE HAVRE
LONDEN
AMSTERDAM
BREMERHAVEN

VANUIT MONTREAL
28 Augustus*, 18 September*

GA NAAR UW REISBUREAU OF DE

GREEK LINE

400 Craig St. W., Montreal - 89 King St. E., Toronto
470 Granville Street, Vancouver

Het vergeten volk van Amerika

Amerika's grootste probleem — de volledige integratie van de negers — verkeert in een brandende fase die komt na een lange periode van betrekkelijke stilte. In deze stilte voor de storm waren de negers Amerika's vergeten volk.

Na de tweede wereldoorlog is de verhouding neger-blanken snel uitgegroeid tot Amerika's belangrijkste binnenlandse probleem. Men kan zonder overdrijving zeggen dat er sprake is van een revolutie die, als elke revolutie, zich schoksgewijze en met vele kwalijke nevenverschijnselen manifesteert. Veranderingen ten goede worden dikwijls overschaduwd door trieste konflikten. Het wordt duidelijk dat het negervraagstuk eigenlijk een blankenvraagstuk is want het zwaartepunt van het probleem ligt in de mentale verandering van bepaalde groepen blanken. Deze groepen wonen vooral in het zuiden van de Ver. Staten en het negerprobleem bestaat niet of nauwelijks in het westen of noorden van de Ver. Staten maar leeft voornamelijk sterk in de zuidelijke staten. Ongeveer 65% van de ca. 21 miljoen negers in de Ver. Staten wonen in deze zuidelijke staten. Het is in deze staten dat vooral de Klu Klux Klan zijn 'heksenjachten' op de negers hield. Dat er wat dat betreft gelukkig wel het een en ander veranderd is toont onze grafiek waarin wij een overzicht geven van de daling van de 'lynchjustitie' t.a.v. de negers in de Ver. Staten.

De toekomst eist van de Ver. Staten de oplossing van het rassenprobleem, want het aantal negers in Amerika neemt regelmatig toe. In 1900 telde Amerika ca. 9 miljoen negers en thans ca. 20 miljoen. Deze miljoenen vormen een politieke macht. 20 miljoen negers op een blanke bevolking van ca. 160 miljoen zielen gaan steeds meer meetellen in een moderne ekonomie.

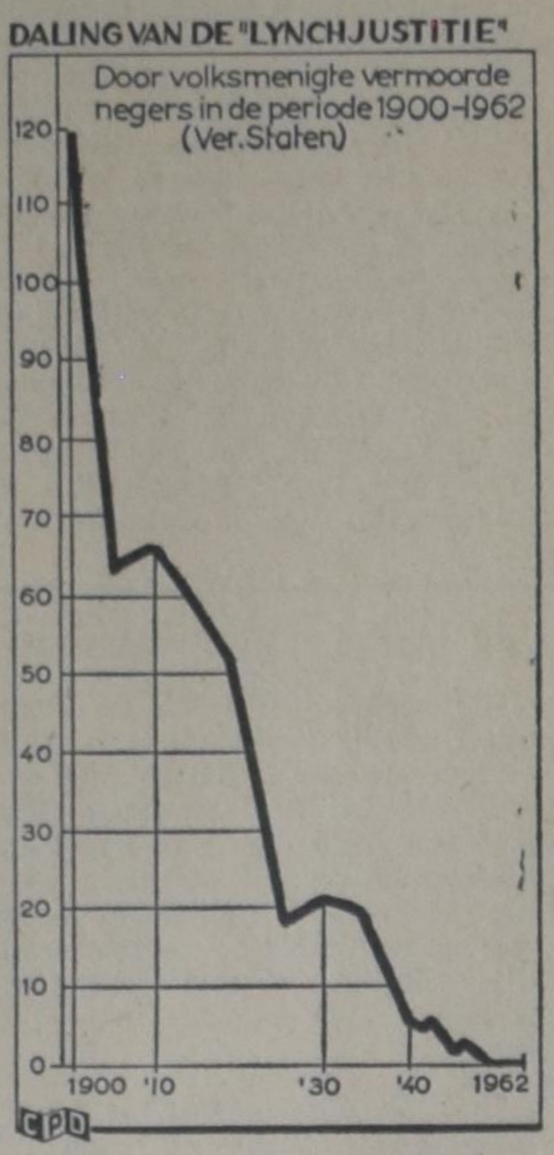

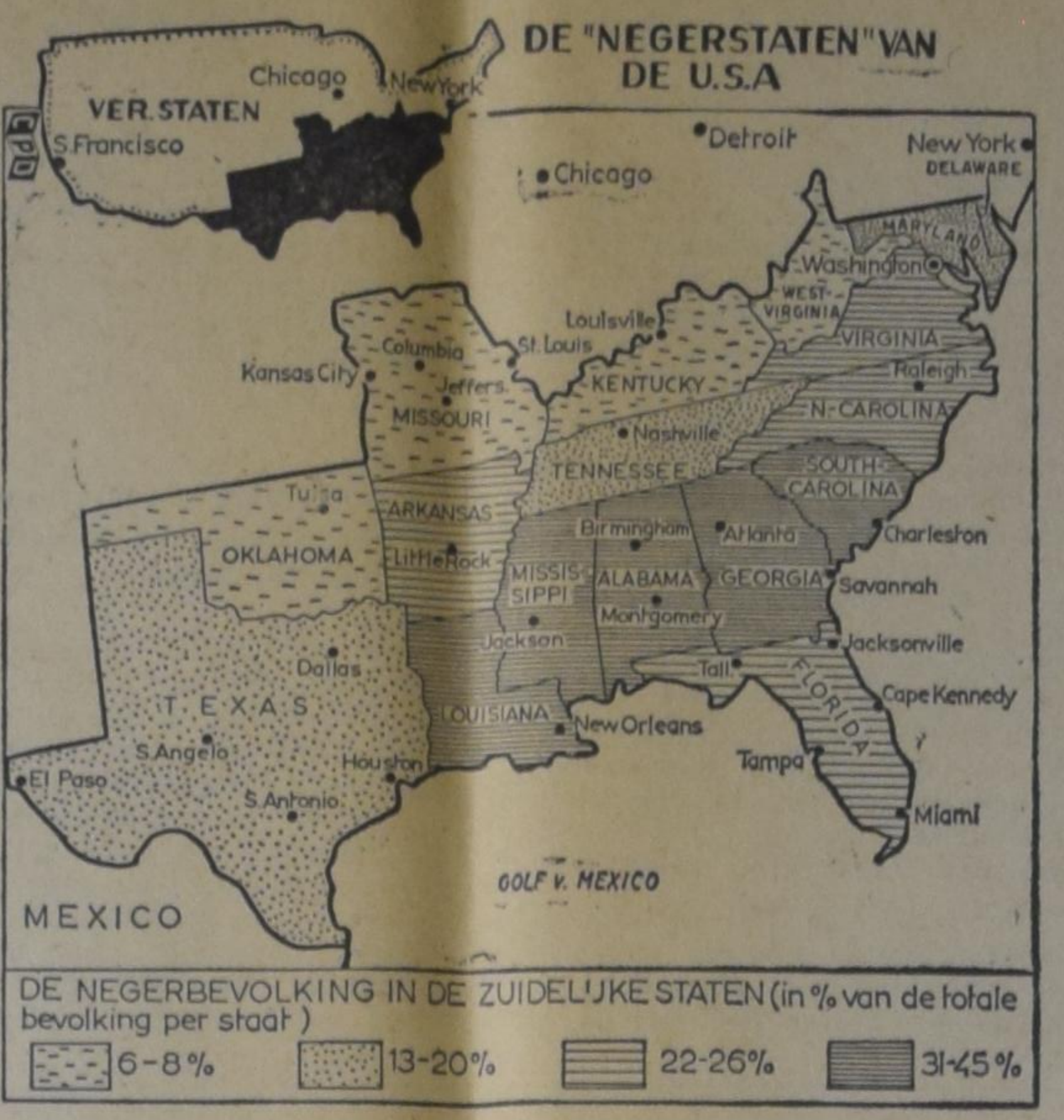

De Ver. Staten tellen ook organisaties die verbetering van het lot der negerbevolking nastreven. De bekendste organisatie is de NAACP die van 40 grote procedures over de rechten van de negers er 34 heeft gewonnen! De tweede belangrijke organisatie is de NUL die 50.000 leden telt. De derde organisatie is de CORE die vooral de zwijgende protestbetogingen organiseert. Het belangrijkste werk komt echter van de federale regering in Washington die het negervraagstuk als belangrijkste binnenlandse problemen ziet. Aangezien de staten min of meer eigen 'koninkrijkjes' zijn wacht de federale regering nog een zware taak in haar streven om te komen tot een Amerika waarin geen rassenprobleem meer zal bestaan. Er zijn reeds belangrijke vorderingen gemaakt maar de weg is nog lang. Heeft het ook niet heel lang geduurd voor de Europeanen inzagen dat zij niet langer hun wil konden opleggen aan de gekleurde volkeren van Azië en Afrika?

Opleidingsschool voor verpleegsters boven de dertig

(Canadian Scene) — De eerste school voor de opleiding van verpleegsters ter wereld voor vrouwen tussen de dertig en vijftig jaar, zal dit najaar haar deuren openen, de Quo Vadis School of Nursing in Toronto. Deze school, opgezet door de Catholic Hospital Conference of Ontario, heeft zich tot doel gesteld haar leerlingen in 2 i.p.v. de gebruikelijke 3 jaar op te leiden tot gediplomeerde verpleegsters. De lessen worden aanvankelijk gegeven in de gebouwen van St. Joseph's Hospital School of Nursing.

De 250 binnengekomen aanmeldingen en 600 vragen om inlichtingen, die men tot dusver heeft ontvangen, hebben bewezen wat de Conference reeds lang had vermoed — dat er grote behoefte bestaat aan een opleiding van dit soort. De 30 die tot de eerste klas zijn toegelaten, zijn Canadese vrouwen uit de Oostelijke kustprovincies, Saskatchewan en Ontario en immigrantenvrouwen uit Letland, Duitsland, Polen en Oostenrijk. Men heeft het aantal voor dit eerste jaar tot 30 moeten beperken, maar belangstellenden worden verzocht voor verdere inlichtingen en een aanmeldingsformulier te schijven aan The Quo Vadis School of Nursing, 50 Sunnyside Avenue, Toronto. Nu reeds worden n.l. leerlingen aangenomen voor volgend jaar, wanneer 50 leerlingen geherbergd zullen kunnen worden.

Gegadigden moeten tussen de dertig en vijftig jaar oud zijn en een schoolopleidng hebben ontvangen gelijk aan grade 12 in Ontario met 4 z.g. "options", waarvan er een Science dient te zijn. Men wordt echter aangeraden eerst een interview en advies aan te vragen, voor men plannen maakt zijn kennis in een van de vereiste vakken aan te vullen. Het schoolgeld bedraagt $ 100 voor het eerste jaar en $ 50 voor het tweede.

Reeds gedurende enkele jaren hebben de leden van de Conference het gevoel gehad, dat een steeds groter wordend aantal oudere personen zich graag zou willen voorbereiden voor beter werk, dat ze niet graag lessen volgen, samen met een veel jongere generatie en dat ze niet in het verpleegstershuis kunnen wonen, zals normale leerlingverpleegsters dat gewoonlijk doen. Deze cursus is daarom aangepast aan de mogelijkheden van volwassen vrouwen, getrouwd of ongetrouwd. De lessen worden gegeven van 9 uur 's morgens tot 5 uur 's middags, van Maandag t/m Vrijdag.

Onderzoekingswerk en volksonderwijs zullen voortvloeien uit dit Quo Vadis programma, naar men hoopt. Aan het einde van de eerste 2 jaren hoopt men tevens inlichtingen te kunnen verschaffen en de mogelijkheden, deze methoden ook op ander terrein toe te passen.

TRAVEL OK TOURS
REISBUREAU
Miss J. v. d. Spek
O. K. JOHNSON & CO., LTD.
Toronto: 697 Bay St. EM 6-9488
Barrie: 107 Dunlop St. PA 6-6525
Sarnia: 125 N. Front ED 6-6169

Lambert Huizingh
Accredited Public Accountant and Auditor Commissioner for taking Affidavits
•
9 Harriman Rd., AURORA, ONT.
Telephone: 727-9797
•
139 Albert St., OSHAWA, ONT.

VAN DELFT'S
Book & Gift Shop
•
For all your BOOKS, RECORDS AND GIFTS
•
1058 MAIN STREET W.
HAMILTON, ONT.
TEL.: JA 8-1932

LEONARD VERBEEK B.C.L. L.L.B.
BARRISTER AND SOLICITOR
of the Bar of Ontario and of the Bar of Amsterdam (Holland)
7 SUPERIOR AVENUE, TORONTO 14
Phone 259-7638 (office)
251-6253 (res.)

Het Menu

In Hervormd Nederland wordt verteld, dat op de boot van Breskens naar Vlissingen zich twee erg opvallende mooie meisjes en een groep Belgische kostschoolknapen met een pater bevonden. Kijkt pater bij 't verlaten van de boot nog even om. Roept er een van de knapen vermanend: Hééééé pater! De pater sprak: Arvel, Gaston, al sta ik nou op dieet, daarom mag ik het menu wel bekijken....

"Centraal Weekblad".

Kunt U hen tellen?

EVENMIN ZOUDT U HET GETAL KUNNEN TELLEN VAN HEN DIE NOG STEEDS GEEN ABONNEE ZIJN OP CALVINIST-CONTACT.

Dit is geen uiting van ontevredenheid. Integendeel.

Wij zijn blij, dat C.C. in zoveel gezinnen week in week uit gelezen wordt.

Maar er zijn er nog zoveel meer, die ons blad niet ontvangen.

Kunt U ons niet de adressen verschaffen van hen, die zich zouden kunnen (of moeten) abonneren?

Wij zullen hun graag proefnummers zenden.

Denk daarbij b.v. ook vooral aan hen, die lange tijd verpleegd moeten worden.

Of aan alleen-staanden.

Of aan hen, die U een present wilt geven.

U weet, als U een abonnee opgeeft, kunt U een boek uit onze boekenlijst kiezen. Direct na ontvangst van het abonnementsgeld wordt U dit dan toegezonden.

ABONNEMENTSFORMULIER

Hierbij geef ik op als abonné van Calvinist-Contact

Naam ....

Post-adres ....

....

Aangebracht door: ....

Naam ....

Post-adres ....

....

Aanbrengpremie: ....

Zendt dit formulier met het abonnementsgeld ad $ 5.00 in cash/money-order/cheque (bij cheque 15¢ extra voor bankkosten) naar "Calvinist-Contact", Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Aan:

Calvinist-Contact, Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

ADRES VERANDERING

NIEUW ADRES:

Naam ....

Post-adres ....

....

....

OUD ADRES:

....

....

"CALVINIST - CONTACT"

PREMIE BOEKEN

HET KOST U NIETS om in het bezit te komen van een aantal mooie en goede boeken. U behoeft alleen het gesprek op Calvinist-Contact te brengen, als U op bezoek bent bij familie of vrienden, die ons blad nog niet lezen. De rest is niet moeilijk. De enige bepaling is, dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van $ 5.00 opstuurt.

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt mag U een der volgende boeken kiezen:

DE ILLEGALE WERKER, door Anne de Vries.
Dit boek geeft een bijzonder belangwekkend aspect van de gehele verzetsstrijd. Het is een treffende, boeiende beschrijving van de typen van illegale werkers, en verder van hun leef- en werkwijze, van hun lotgevalen na arrestatie. Een spannende documentaire.

ENCYCLOPEDIE VAN DE BIJBEL, samengesteld door Dr. C. N. Impeta.
Deze encyclopedie is een handige wegwijzer door de Bijbel.

DE BIJBEL ALS BOEK VAN SCHOONHEID, door Dr. B. Wielenga.
Gelovigen maar ook ongelovigen hebben erkend dat de Bijbel een zeer bijzonder boek is. Een boek van onuitputtelijke schoonheid.

JOHANNES CALVIJN, ZIJN LEVEN EN WERK, door Dr. R. Schippers.
Deze biografische schets presenteert treffende bijzonderheden uit het leven en de arbeid van Calvijn.

HEDEN ZO GIJ ZIJN STEM HOORT (Bijbels Dagboek).
Recensie-schrijvers hebben indertijd dit dagboek aanbevolen als een der beste en nog is het niet verouderd.

DE CHRISTENREIS, door John Bunyan.

DE CHRISTINNEREIS, door John Bunyan.
Beroemde boeken van de wereldberoemde schrijver Bunyan. Boeken die hoog zijn aangeschreven in de literaire wereld.

DE BRUG, door K. Norel.
In deze roman tekent de bekende schrijver K. Norel welke moeilijkheden vaak veroorzaakt worden wanneer gezinnen van het platteland naar een grote stad verhuizen. Er is echter vaak een brug om de moeilijkheden te overwinnen.

ROME EN DE REFORMATIE
Dit aantrekkelijk geschreven boekje handelt over "een eerlijk gesprek tussen de Roomse Kerk en de Kerk van de Reformatie."

OP DE MAN AF (Boeket-reeks)
Dit boekje is geschreven door de bekende Ds. Okke Jager, die inderdaad de kunst verstaat om dingen op de man af te zeggen.

VERLEIDENDE GEESTEN, door Dr. A. B. W. M. Kok.
Een zeldzaam interessant boekje, dat U in het kort op de hoogte brengt met de dwaalleringen van verschillende sectarische richtingen.

HET NIEUWE TESTAMENT
(Nieuwe vertaling met woordverklaring.) Ned. Bijbel Gen.

BRIEVEN UIT DE HEL, door C. L. Lewis.
Deze brieven, geschreven door Schroefstrik, staatssecretaris van de hel, aan zijn neef Galsem, vormen een schriftelijke cursus voor jonge duivels. Zij leren, hoe zij geraffineerd en subtiel de mensen in hun macht moeten krijgen.

DE NIEUWE WINKEL, door Toussaint Bokma. Een interessant geschreven pocket, die het na-oorlogse zaken- en familieleven in Nederland typerend weergeeft.

DE GROTE SCHEIDING, door C. L. Lewis.
Neen er is geen ontkomen aan. Een hemel met een klein stukje hel bestaat niet. Het is onmogelijk om ook maar iets dat bij de duivel hoort in ons hart te houden. Satan moet er uit.

REIS NAAR VENUS, door C. L. Lewis.
Op zijn reis naar Venus ontmoet de hoofdfiguur, Ransom, een nieuw paradijs, hetgeen de auteur alle gelegenheid geeft tot een fantastisch verhaal met een diepe zin.

HET DUIVELSEILAND.
Een uitermate boeiend verhaal over de Franse strafkolonies gschreven door een ooggetuige genaamd Charles Pean.

DE SLAANDE HAND, door Hugo Kingmans.
Een vlot geschreven verhaal van de bekende Hugo Kingmans.

SLOEBERKE SLOP, door W. Laatsman.
Velen houden van "Laatsman-boeken" omdat ze zo populair geschreven zijn.

•

Omdat wij tegenwoordig extra pagina's geven in de Engelse taal, zijn voor het aanbrengen van nieuwe abonnees nu ook Engelse boeken verkrijgbaar.

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt kunt U een van de volgende "ONE EVENING CONDENSED CHRISTIAN BOOKS" kiezen.

MARTYR OF THE CATACOMBS
An emotion stirring chronicle of the persecution and triumphs of First Century Christians.

CONFLICT WITH DARKNESS
Virginia Blakeslee, vividly portrays the harsh realities of heathen darkness put against the power of God's Word.

AND TO THE ESKIMOS
Stanley Ledyard. The testing and trials of a modern Missionary adventure.

AMAZON MOON
Rosemary Conningham. Deep and practical spiritual lessons drawn from thrilling accounts in the deep Jungles.

WHEN THE BAMBOO SINGS
By experienced Missionary Douglas C. Percy, a true life story of a young African and his love for a maid of another tribe.

JOHN THE BAPTIST
Dr. F. B. Meyer. A clasp between the Old and the New Testament. Portrays humility, courage, devotion.

MARTIN LUTHER THE MAN
Ruth Gordon. The personality of Martin Luther, his character and purpose. The background to his God revealed doctrine of Justification by Faith.

Children's Books

GOD'S GREAT OUTDOORS by Marian Schoolland.
This very well-known authoress takes the boys and girls along with her in nature and tells them about plants, birds, trees, flowers etc. Above all the greatness of the Creator is shown in this book. Age 9 and over.

Voor twee abonnees:

A PREY TO SATAN
A moving story which is often filled with suspense. The main characters in this book are people of the Reformed Church.

IN THE MIRROR
This book is published in connection with the Centennial of the Christian Reformed Church in 1957. Dr. Kromminga reviews what the Christian Reformed Church has done, and ought to do. "In the Mirror" reflects theories and ideas which are sound in doctrine and wise in counsel.

CHRISTIAN COURIER
A SUPPLEMENT TO CALVINIST-CONTACT

Editors: Dr. P. Y. DeJong, Rev. F. Guillaume, (Mrs.) Bernice Schrotenboer, (Mrs.) Ineke Parlevliet.

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Co. Ltd., Box 312, Station B, Hamilton, Ont. Phone 547-1488 and 547-1489.

Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary.

Contents may not be reprinted without permission of the publisher.

The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions by its authors.

Pluck The Day

by

A. Witvoet

The discussion in class started with a statement by a certain Eric Gill, whose essay "Education for What?" we studied. In this essay the author concludes after some argumentation that "we must now think of getting on in the sense of getting heavenwards." According to the author our aim in life, and therefore in education, is to get heavenwards. Now this seems to be a very noble goal (shall I say rewarding goal?) which undoubtedly lives in the mind of more than one Christian.

These Christians picture life as a train, or several trains perhaps, choo-chooing to heaven. In their view missionaries have to lay new tracks to Heaven in pagan areas with the financial and spiritual backing of the members of the Christian Railway Association. Besides laying tracks missionaries have to establish travel bureaus through which they are to arouse interest in the holiday land which they represent with slogans such as "Get on board, little chilluns, there's room for many more" or "In my Father's house are many mansions."

Several students suggested that such a view of life was not a proper one. They added that we do not live on this earth in order to get heavenwards but that we live here to the glory of God. "That is good," I said, "but do we know more now? This phrase 'to the glory of God' has been used so often that it almost sounds as if our Calvinistic needle got stuck in the groove somewhere. Did you ever try repeating a word or phrase so many times that it lost all meaning and became a mere sound? That may have happened to the phrase 'to the glory of God', too. A phrase like that should not be mentioned as often as it should be practised, I suppose, and if mentioned, only by those who really understand it and who really live it."

Our discussion went on. We simplified matters for a moment by seeing two ways of life: there was the one stream that sought to glorify God by exploiting every moment of life because of the intrinsic value of this life, and there was the other stream which denied the importance of the present by focussing too sharply on the future, in this instance, a life in Heaven.

"It's like driving a car isn't it?" I said to the students. "You can drive for hours in order to reach your destination without paying attention to your surroundings. You sit behind the wheel with only one thought in mind — I have to get there, and as soon as possible. You don't redeem the time when you're driving, but you plan to do it when you get there. That's the one way of life. The other is the kind of drive that has its own meaning. You observe the beauty of the country- or sea-side, you take time for common courtesy, and you enjoy the ride for its own sake. Only when you get there do you cross the bridge that others try to cross before they get there: only when you arrive do you think of the meaning of the arrival."

One of the students raised his hand. "Sir, my sister has a boyfriend who will drive in five hours from Grand Rapids to Hamilton on a weekend just to see her for a few hours. Is he wasting his time?"

"Well, John (his real name is Abe, but I don't want you to know that), let's just say that he is wasting part of his time, namely the five hours it takes him to drive about three hundred miles. Suppose that he had an accident just before he got there, a supposition that can hardly be called hypothetical at an average speed of sixty miles per hour on a two-lane highway, would the five hours have had any real meaning, under the circumstances?

"I can give you another example. Mrs. Jones expects a baby and would like to skip almost nine months of her life because she cannot wait to have her baby. The baby is born and now she eagerly awaits the moment it can smile. Once the little creature has mastered an involuntary quiver of its facial nerves, she wants to see it sit up, crawl, walk, and talk. Finally, when all these achievements have been swallowed, she cannot wait until her darling is going to make sense, but she finds out that she has to wait a long time. All this time Mrs. Jones is an expectant mother. Has she really lived her life and the life of her child to the extent that this is possible?"

What I was trying to say to the students is that we can live our life as if it were a necklace with beads of meaning (moments of truth) linked by hours, days, even years of anticipation. Many students, for instance, tend to think of school life as one long dreary link leading to the wonderfully sparkling bead of graduation and career. Many of them honestly think that school years have no meaning of their own. They do not think that they are called upon to study history because it has its own rewards or because through it they can discover their God and themselves so that they grow in knowledge. They think of history as a subject only which some oldfashioned educationalists insist on including in the high school curriculum, a course of studies which is supposed to prepare them for life! And while they have this attitude they have already disqualified themselves for service to God in that aspect of life. They cannot glorify God because they have denied the importance of part of their present.

It seems that young people by their very nature live at a fast, anticipating clip. They are often blind to the value of each minute of youth. It's not until they have left school that these years have suddenly become the funniest, happiest, and most enjoyable years of their life. They become romantic, and therefore unrealistic, about their youth and exclaim in a burst of sentimentality: "Blessings on the barefoot boy!"

They should perhaps conclude at such a point that the philosophy of the necklace has left them with a false set of values. But unfortunately the lesson is not always learned. The only adjustment which some make is a mere exchange of labels, youth and school become the beads of truth; career and manhood the links. The links to what? you ask. The links to promotion, success, wealth, or just happiness. When these do not come before or during middle age, there remains perhaps the desire for a long life so that somehow the moment of truth will come. There is not much to look forward to between middle age and death, you know, not if you think of life as a necklace, that is.

Not that I want to deny the element of anticipation any right of existence, of course not. I say with Alexander Pope "Hope springs eternal in the human breast." But I refuse to go along with him when he continues "Man never Is, but always To be blest," as if we are incapable of finding satisfaction at any time. It's wonderful and it's good to thrill at the thought of a future happy event. What child does not anticipate its birthday? What mother does not look forward to the birth of her child? What Christian does not waith for the return of Christ more than they watch for the morning? Such expectation is wise as long as it does not come at the expense of the present. For even when we are told to watch and pray for the coming of Christ we are also told to work so that we can give a good account of the use of our talents.

Such work requires attention and appreciation for the meaning of every moment of time. If we want to redeem the time and thus glorify God, we cannot afford to think of any part of life or of life as a whole as a mere link to whatever worthy purpose we have in mind. A student attending school is not just preparing himself for later life; he is in the middle of life and he must come to terms with it. An expectant mother cannot skip a few months of her life; today has its own demands and rewards. A Christian may not think of "getting on in the sense of getting heavenwards," for life is not a mere training camp for holier work above, nor is he just a pilgrim passing through.

If we do speak of a journey of the Christian, as does John Bunyan in Pilgrim's Progress, we are referring to the passing of our time and the spiritual progress which we make, but we do not imply that our interest in this earth is like the interest of a tourist in a quaint village or the lack of interest of a weary footsoldier in a landscape. We were hired by our Master to cultivate the vineyard, to dress it, and to prepare it for the harvest. True, this is a spiritual vineyard which we cannot identify with the world as we see it, but, nevertheless, this vineyard is here now.

When the pharisees asked Jesus when the kingdom of God should come, he answered, "The kingdom of God never comes by watching for it. Men cannot say, 'Look, here it is', for the kingdom of God is inside you." (J. B. Philips edition) To this Francis Thopson responds in his poem "In No Strange Land"

O world invisible, we view thee,
O world intangible, we touch thee,
O world unknowable, we know thee,
Inapprehensible, we clutch thee!

. . . The angels keep their ancient places;
Turn but a stone, and start a wing!
'Tis ye, 'tis your estranged faces,
That miss the many-splendored thing.

I've gone beyond the class discussion, you can well imagine. There are times when a teacher goes to school indeed as I did that one day in April. As I dismissed the class, I thought. Happy are they who do not escape the present, for they shall inherit the future.

EVENING HYMN

(for the nuclear age)

by Frederick W. Tamminga

When twilight comes we sometimes wonder
if, hidden in the night,
the man-made stars — which we sleep under —
will radiate a deadly thunder,
devouring the children of Light.

Forgive the fears we often mirror
upon the harmless ark:
we know Thy chart contains no error,
and if the sky should burn with terror,
we're marked with a fireproof mark.

And now as shadows stretch out longer,
maintain us in Thy zone;
supply the sleep that makes us younger;
re-fuel us with the morning hunger
of making Thy will our own.

THE GOLDWATER REVOLUTION

BY JOHN KNIGHT

It was at the check-out counter of a local supermarket that I was reminded that this is an election year in the U.S. Ahead of me, unloading a shopping cart was a middle-aged lady in a bright gold, and aqua-green dress. There was something unusual about this dress, because its printed design consisted of only one symbol, repeated perhaps a hundred times: AuH_2O . . . AuH_2O . . . AuH_2O.

H_2O immediately struck home as the chemical symbol for *water* and *Au* in the same scientific language means *gold*. Put the two together and it spells Goldwater. Not knowing chemistry it was still pretty obvious that the lady in the supermarket was a Goldwater supporter. On her purse she had attached an oversized Goldwater campaign button and on her dress she wore a golden brooch of an elephant with spectacles. The elephant is the traditional symbol of the Republican party and this elephant was adorned by the type of horn-rimmed glasses that Goldwater normally wears.

The date was July 15, 1964.

I may well be that in the political history of the United States this date will become known as the date the Goldwater Revolution succeeded. For it was on that day that Senator Barry Goldwater of Arizona was nominated by his party to be their candidate for the presidency of the United States. With Goldwater's revolutionary views it also meant that his party, the Republican Party, had entered a new era.

Up until the Republican convention Goldwater had been in the limelight as a man who holds extreme views on foreign affairs, someone who is trigger-happy and dangerous. A couple of weeks before the convention he also became known as the man who opposed the Civil Rights bill. The man in the street considered Goldwater as a crack-pot, who wouldn't get anywhere if he held to his views; not even in his own party.

Like it or not, Goldwater *is* running for president and we have no choice but to take him seriously. Even though most people are convinced that Goldwater will be soundly defeated in the November elections running against president Johnson, there is a possibility that he will win: after all politics are unpredictable and this is especially true in 1964.

From now, until November 3 (Election Day) the American people will be asking many questions: Would Barry Goldwater make a good president? How would he run his country? How would it affect

(Continued next page.)

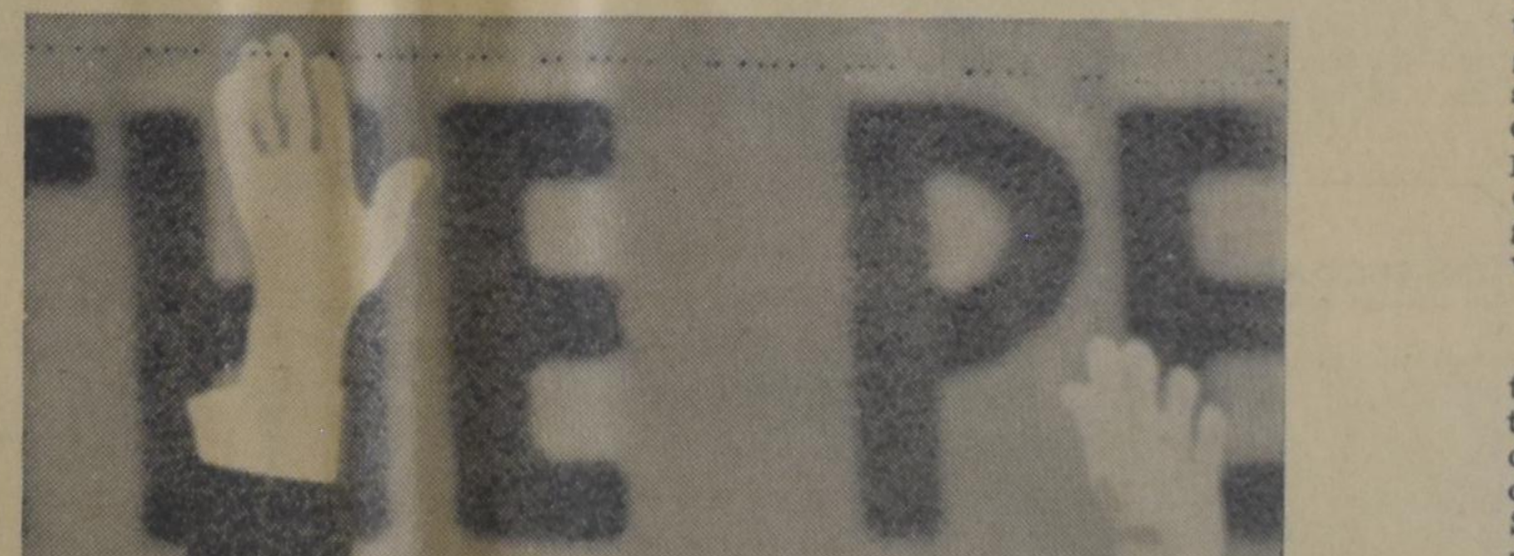

One of the strong supporters of Senator Goldwater is the former President of the U.S.: General Dwight D. Eisenhower.

The picture shows Mr. Eisenhower as he received an applause from the Convention in San Francisco.

GOLDWATER

(Continued from page 9)

the free world? Is he a 'safe' president? Through the media of television and radio the people in the United States have watched the spectacle of the Republican convention. They have observed the Goldwater movement take over the party. The conservatives delighted with this new trend, but the liberals and those who carefully held to the middle of the road were shocked: Can this happen in our country, to the grand old Party?

The early sixties

The Republican party, the party in power when Eisenhower was president chose as its candidate, four years ago, former vice-president Richard Nixon. It was expected that he would lead his party to victory, assuring at least another four years of Republican rule. But the opposing Democrats nominated John F. Kennedy, a highly gifted and dynamic leader. We all now the result of the Kennedy-Nixon contest. It was also generally expected that Kennedy would be re-elected in 1964, but his assassination last November changed things considerably: the new president was given less than a year to prove himself before he would have to subject himself to an election.

Back in 1960 it became clear that the two candidates for the presidency did not differ greatly on many political issues. Both were indeed middle-of-the-roaders. They represented neither left nor right in their parties, it was the cross-section of America, the man-in-the-street they appealed to. Indeed, one of the biggest issues seemed to be the religious differences of the candidates.

Is there no difference between parties?

Up until this year the parties have been very similar. Their aims often the same, it was in approach that they differed. And of course, each party had its own constituency.

The *Democrats* are known as the party of the people, the working man, the labour unions and also the party of the South. It believes in centralized government and pushes for a welfare state.

The *Republicans* is the party of big business, the industrial north, the midwest farmers. It believes in greater freedom of the individual and greater independence of the States.

But now, in 1964, things have changed. For the first time since Roosevelt was elected in 1932 a political party has nominated a man who is not middle-of-the-road or liberal, but a man of definite conservative convictions, senator Barry Goldwater.

Republican Party Changes

Goldwater won his party's nomination because he is, and always has been *a real party man.* He has been active in many campaigns, strongly pushed Nixon in 1960 and has probably spent more time travelling for the party, speaking and fund-raising, than any other man in the party today. He is a man of courage and *conviction.* People know what his political beliefs are, he is not double-faced, an accusation often thrown at president Johnson. Probably the major reason for him winning the party leadership is his smooth-running organization. The Goldwater campaign was planned and executed with clock-like precision. Little by little he persuaded the convention delegates to commit themselves to him. The Goldwater machinery would worry about the American people later: what mattered first of all was to get the party solidly behind him.

Goldwater was victorious in the adoption of a party platform that is close to his views. His opposition fought him in three areas in order to change the platform:

1. Civil Rights
2. Extremism
3. Civilian or Military Control of Nuclear Arms

Because Goldwater had voted against the Civil Rights Bill because he felt parts of it were unconstitutional, his opposition demanded that the party endorse the Bill as Constitutional. The convention ruled it was not necessary to do this, because the Bill had become the law of the land and had no business to become part of the platform.

The most bitter battle was fought over *extremism.* Because we want to come back to this in a future issue, it may be well to include three groups that were mentioned by Goldwater's foes:

1. The Communist Party
2. The Ku Klux Klan (A Southern organization advocating white supremacy, anti-Negro) and
3. The John Birch Society.

Since the John Birch Society backs Goldwater and many Goldwater aides are 'Birchers' this motion was meant as a personal attack on the senator. Despite impassioned pleas from the opposition this change in platform was also soundly defeated. The road was open to the nomination of Goldwater as candidate for the presidency.

Some had feared that, by nominating Goldwater a deep rift would take place within the Republican party. This has not happened, except for a few individuals who may feel compelled to leave the party and become independents, the party in the final days of the convention has shown an amazing unity. Right now the party is being overhauled by the Goldwater forces. Party leadership is changing. The party platform as mentioned earlier, has become conservative. The opposition party, the Democrats will henceforth be labeled as 'liberals'.

It looks as though Americans have the opportunity of a lifetime this year. For once, there is a real choice between the political philosophies of the presidential candidates. From here it looks like a healthy situation.

Here are some of the reactions to Barry Goldwater's nomination:

LONDON,
"Daily Herald": . . . the world's leading nation has turned its back on the 20th century."
"The Times": "The thought that Goldwater had even the faintest chance of reaching the White House would be enough to shake faith in the maturity and stability of American politics . . ."

PARIS,
"Paris foresees wider U.S.-French split with Goldwater in White House."

MOSCOW,
"Pravda": "Goldwater's platform calls for war with Russia."

HAVANA,
"Radio Havana" decided that Goldwater and the Republicans at San Francisco agreed on 'an outline for agression' against Cuba.

BELGRADE (Yugoslavia),
"Borba" calls Goldwater worse than Hitler.

OTTAWA,
"Anti-Goldwater feeling is running high in Canada. What Canadians consider Goldwater's 'America first' policies alarm them."

LET'S PLAY CHESS

Editor: Mr. C. Hess.

SOLUTIONS OF THE JUNE PROBLEMS

No. 112 (Kubbel)

This three-mover turned out to be rather easy. The four black pawns at the 7th rank are helpful guides in finding the keymove. 1. R-K8, thr. 2. R-K4 and 3. R-Q4 mate.

1. —, PR7-8/N; 2. PR6-7 and 3. PR7-8/Q or B checkmate.
1. —, PB7-8/N; 2. PN2xP and 3. PB3-4 checkmate.
1. —, PK7-8/N; 2. PB2xP and 3. PK3-4 checkmate.
1. —, PN7-8/N; 2. PN6-7 and 3. PN7-8/Q or B checkmate.

No. 113 (Cavrel)

The white Queen may not leave her rank. This is a must in case the black Knight would play. If the black King would take the Rook, the Queen could mate him from K1. However, if the black Bishop would take the Rook, there is no other mate possible than by Q-N5. The only question is whether there is a place where the Queen can answer all these demands at the same moment. There is only one such a place: keymove: 1. Q-N4, for after 1. —, BxR, the Q takes the Pawn, mate (instead of 2. Q-N5 as it was before).

No. 114 (Kamstra)

This problem did cost 4 hours for at least one of our contestants. It is really hard to find out what the author had in mind. 1. N-K8, thr. 2. R-Q5 ch and 3. Q-Q6 or Q-KB6 mate.

Two variations:

1. —, R-B3; 2. Q-K2 ch, Q-K6; 3. N-B3 checkmate.

1. —, B-B3; 2. Q-R1 ch, Q-B6; 3. N-B4 checkmate. Notice how the black Queen is powerless in both variations because her Majesty is perfectly pinned.

No. 115 (Törngren)

Although it is a miniature, the danger of missing the point in this problem is great. 1. Q-B4, thr. 2. QxP.

1. —, PK7-8/Q; 2. Q-B2 mate.
1. —, PxN/Q; 2. B-N4 mate.
1. —, PxN/N; 2. N-B3 mate.
1. Q-K4?? fails after 1. —, PxN/Q.

Gleanings from the Press

From Hither and Yon

WRANGLING UNLIMITED
. . . Flags at half-mast in Ottawa

Bungling, wrangling, mud-slinging and whatever else incompetence may spawn have replaced statemanship in Ottawa.

Nobody will deny that we live in critical days. With the very existence of NATO at stake in the Cyprus crisis, with problems mounting in the Far East, Near East, Africa and South America, our government and Parliament waste time and talent on the flag issue. While unemployment continues to plague the nation our government and M.P.s wage a major battle about the C.B.C. film on the person of the Prime Minister.

The distressing thing about it all is the desperate low level to which the debates have sunk. Mr. Pearson was called a liar in Parliament and he himself bungled badly in an impassionate defence of his own integrity. When mention was made by one Member of Parliament, mockingly, of God and Mr. Pearson's wife, the Prime Minister quipped in return that he reserved the right to delete references to his wife and to deity "who in my mind I usually associate," and then added that the opposite was true in respect to Mr. Diefenbaker and deity. Answering Mr. Wooliams (Conservative-Bow River) the Prime Minister accused him of "nauseating sactimoniousness," later added "I will leave the honorable member in the gutter where he wallows so readily." It must be added that Parliament, with a few notable exceptions, matches the shallowness of the government. Said Mr. Charles Lynch recently "Mr. Pearson's breezy approach is a far cry from King or St. Laurent . . .," but then added: "the impression is widely held that this is a pretty silly Parliament . . ."

Don't our leaders know of world problems? Don't they know of the explosive situation in Quebec which will not be solved by a Royal Commission travelling up and down the country spending millions of dollars? Haven't they recognized the threatening forces that undermine national health? Haven't they felt the menace of unemployment? Aren't they aware of the powers of evil that have gone rampant in this world? Is it not high time that our Government and Parliament return to sobriety and cooperate in tackling the real problems that beset us?

As for the rest it may be stated that the blame for the present pathetic state in Ottawa rests on us as a nation too. Where we allowed God's Word to be dismissed as non-relevant in public affairs, a nation will lack all purpose and trivials will become main issues. A nation does get the government it deserves.

— L. Tamminga
in "The Christian Vanguard".

SENATOR BARRY GOLDWATER

I am by tradition a Republican, though of an independent bent, and this makes me acceptable, even if it does not endear me, to my Democratic friends, some of whom are closely associated with this journal.

But as a Republican I am currently on the hot seat. I am writing prior to the holding of the Republican Convention and am therefore ignorant of what will be common knowledge when the Convention has passed into history. It might have been better on this account to remain silent about the pre-convention favorite for the presidential nomination, but there is something about him that makes silence as hazardous as expression. So I write. It appears at this moment that Senator Goldwater has the nomination sewn up. And this bothers me mightily.

It bothers me because Senator Goldwater simply does not stand in the mainstream of American Republicanism. He is a political reactionary many of whose views reflect the opinions of vociferous and unenlightened fringe groups that sully the image of a progressive America and threaten every advance that disciplined and Christian statesmanship has made in the last fifty years.

Senator Goldwater's distrust of the United Nations, his advocacy of a shooting war in Cuba, his repudiation of test-ban treaties, his proposal to sell TVA, his suggestion to put social security on a voluntary basis, his vote against the civil rights bill in defiance of Republican leadership and of every Christian sentiment, his addiction to laissez-faire capitalism, his disinterest in the problems and aims of our allies, his contempt for alliances and world opinion, his almost total lack of prudence, and his obstructionist tactics in the face of every social program calculated to raise the level of our communal existence — all this disqualifies him for the leadership of a great nation called upon as never before to provide leadership to the world and to set an example of humane and responsible behavior.

What is particularly disconcerting is the support that Senator Goldwater is receiving, from religious conservatives. It is fair to say that Senator Goldwater and his more intimate followers would brand Abraham's Kuyper's "Ons Program" as a socialist manifesto if not as a communist plot. The Senator most certainly does not stand in our tradition. He should not be nominated, and if nominated he should not be elected.

— H. Stob
in "Reformed Journal".

DOCUMENT

(Excerpt from an editorial in Pro Veritate, a Christian paper in South Africa)

"We must not expect the Church to be renewed without the renewal of each one of us. We cannot expect a new manifestation of God's power in the life of the Church while we deny God's right to tell us how we must live; while we water down God's commandments to conform with the standpoint of the society in which we live; while we approach the problems of racial tension and bitterness, of family life and divorce, of business and political truthfulness, in the same way as those who own no allegiance to Christ; while we are unwilling to suffer the criticism, scorn and slandering insinuations of those who regard God's commandments as idealistic, impractical and a threat to our survival. All this points to the fact that we who are Christ's Church can only be renewed at the foot of His Cross.

Neither must we expect the Church to be renewed by our confessing the sins of other Christians. Official and unofficial statements of various denominations and individuals suggest that we all subscribe to a theology of "vicarious confession" instead of vicarious suffering! Depending on the denomination to which you belong it is either the Government, or the English-press, or the Broederbond, or the Free Masons, or the Independent African churches, or the Archbishop, or Article 3, or the Dutch Reformed Churches, or the English-speaking churches, etc., which is to blame for the powerlessness of the Church in South Africa, and for the fact that we are so hopelessly divided and so often at loggerheads with each other. Would that there were 'vicarious confession' — the sins of all whom we have mentioned would long ago have been forgiven and cleansed!"

RES News Exchange.

ON SECOND THOUGHT

COMMENT ON CURRENT READING

THE GO-AWAY WEEKEND

On February 28, 1964, **Christian Courier** published a comment on a survey held by Mr. Elmo Roper for This Week magazine. That survey, which concerned itself with America's leisure habits on Sunday, found that many people looked forward to Sunday because of the religious mood of the day. At that time it had been remarked that the picture which Mr. Roper drew appeared somewhat one-sided. The survey remained silent, for instance, about the thousands to whom the Sunday is a tiring, lonely and monotonous day.

Secular Conduct

In the July 19, 1964 issue, **This Week** discusses other, and sometimes quite contradictory aspects of the American weekend. Samuel Grafton and other writers delve into the secular conduct on the weekend. They say that the American drive for fun on weekends often creates more problems than it solves.

Whereas one would expect city people to be home on weekends, the contrary appears to be true. "There's no one around. Everybody is thirty miles away at a swim club, or a hundred miles away at a camp site, pushing hard for fun."

"With today's freeways, a round trip of 200 miles or more is considered routine for weekends. The "go-away" weekend is a firmly established custom. One reason for it, say observers, is our feeling that we are depriving our children of the good things of life if we merely stay home. So off we go, to swim, lie on distant beaches, or just to wander."

More Celebration

The number of people who celebrate on weekends also has increased. Says Dr. Frank A. Cizon, of Loyola University School of Social Work in Chicago:

> This is the first time in history that even the lower economic classes have had sufficient time on their hands to reflect. Basically I think their weekend overactivity shows their lack of pride, their dissatisfaction on the work many of them do during the week. They know if they keep busy they won't have to reflect on that they've done the week before, and they won't have to think about what they're going to do next week.

It seems that this sort of funchasers really isn't doing much relaxing on the weekend. Instead they seem to be running away from something they are dissatisfied with — a nerve wrecking job, or a drifting marriage perhaps. So they keep active, not toward a goal, but as an escape from unpleasant situations.

Weekend Personality

A recent phenomenon of the American weekend is the so-called "weekend personality". Nicholas M. Suntzeff, executive director of the Family Service Agency of Mary County, north of San Francisco, describes this "weekend personality as follows:

> They wear the office uniform all week, and the jeans and sweat shirt on weekends. It's like two different people, one that is under control and another that sometimes is not. The change can be beneficial, if one relaxes from the competitive world on weekends — like, say, a salesman who gives up his 'front' and is just himself for two days. If one can do that, it's an excellent way to keep and regain mental health. But for some the weekend personality steps out of bounds.

Weekend Alcoholic

Loneliness and boredom are two problems which see many turn to a simple solution of drinking. Several Alcoholics Anonymous speakers at a recently held meeting in Boston testified that their drinking started with weekend imbibing. "My bar and most others do 40 per cent of the whole week's business on Friday and Saturday nights. There are more people here, and they drink more," says a Chicago bar owner. The pressure of the work week has created the "weekend alcoholic" who tries to ease tensions by turning to the bottle.

Slaves to the Clock

John O. Fulton has made an interesting study of spare time. He observes that whereas back in 1850 a man put in 70 hours on the job, today the work week average is 44 hours. If you add in commuting to and from work, and chores around the house, you'll have 11 hours of extra leisure over your great-grandfather. But for millions of executives, farmers, two-job people, there are 40 hours of added work time instead of 11 hours of extra leisure time.

Fulton also states that to a far greater degree than any other civilization in history, we are slaves to the clock. Time and motion experts have changed the word "time". Until the beginning of the industrial era, to the vast proportion of mankind time meant little more than sunrise and sunset, and the changing of the seasons. The 70-hour-a-week worker seldom toiled with the feeling that he was constantly under the thumb of time. Today, every employee knows that time is money. Thus there is an intensity, an urgency in our work which earlier generations avoided.

Many people rebel against time with the deep unhappiness of a neurotic. Unconsciously they are literally trying to "kill" time — which has become a symbol of authority.

Perhaps the answer to our weekend time problem — so Fulton continues — is to be realistic about the amount of free time in which we can enjoy genuine leisure. Instead of wasting it staring at the TV screen, or washing the car, we should try to spend it in some activity which is truly satisfying. An hour or two of genuine leisure can do more for your nerves — and your soul — than a dozen go-go-go weekends.

Comment

These articles touch some very serious problems around the weekend. They give an insight into the size of the problems which added leisure time brought to life. And — be it in a rather negative way — they call for a renewed awareness of the Sunday as a sabbath day.

From the pages of the still best-selling book come the words, "Remember the Sabbath to keep it holy". The words may not be the most popular ones in our Beatle-age. In fact, they may make one feel somewhat embarrassed and uncomfortable. Nevertheless, these words come — with all their implications — to us who are alive today.

Spoken by the All-powerful God himself, the call to remember the day of the Lord echoes over tourist and entertainment centers alike. Like a siren, the call to holiness attracts the attention of travellers along the roads of weekend leisure. Let them also reverberate the walls of labor and industry, of government and home.

The commandment and the problems — these require immediate action by every concerned Christian.

Cor. W. Barendrecht.

Inland Threshold to the Oceans of the World

Montreal Harbour

Canada's Major Port

Vigorous and vivacious as only a great world seaport can be, the big-city lights of Montreal welcome 6,000 ships a year to its bustling, well-equipped harbour. From Europe, the Americas, the Orient, Africa and the farthest reaches of the earth come proud passenger liners of ponderous displacement, sturdy coastal craft of independent mien, massive deep-sea freighters laden with fortunes in goods. A thousand miles from heaving ocean swells to the east and as far from the head of the Great Lakes in the west, Canada's largest port moves 23,000,000 tons of cargo through its portals each year. Grain, petroleum, sugar, iron and steel, chemicals, motor vehicles, timber, machinery, minerals, foodstuffs and thousands of other goods big and small that a massive nation imports and exports pass through this world-renowned harbour. Strategic as an interchange centre for ocean, lake, river, road and rail transport, Montreal is a vital pressure point of Canadian

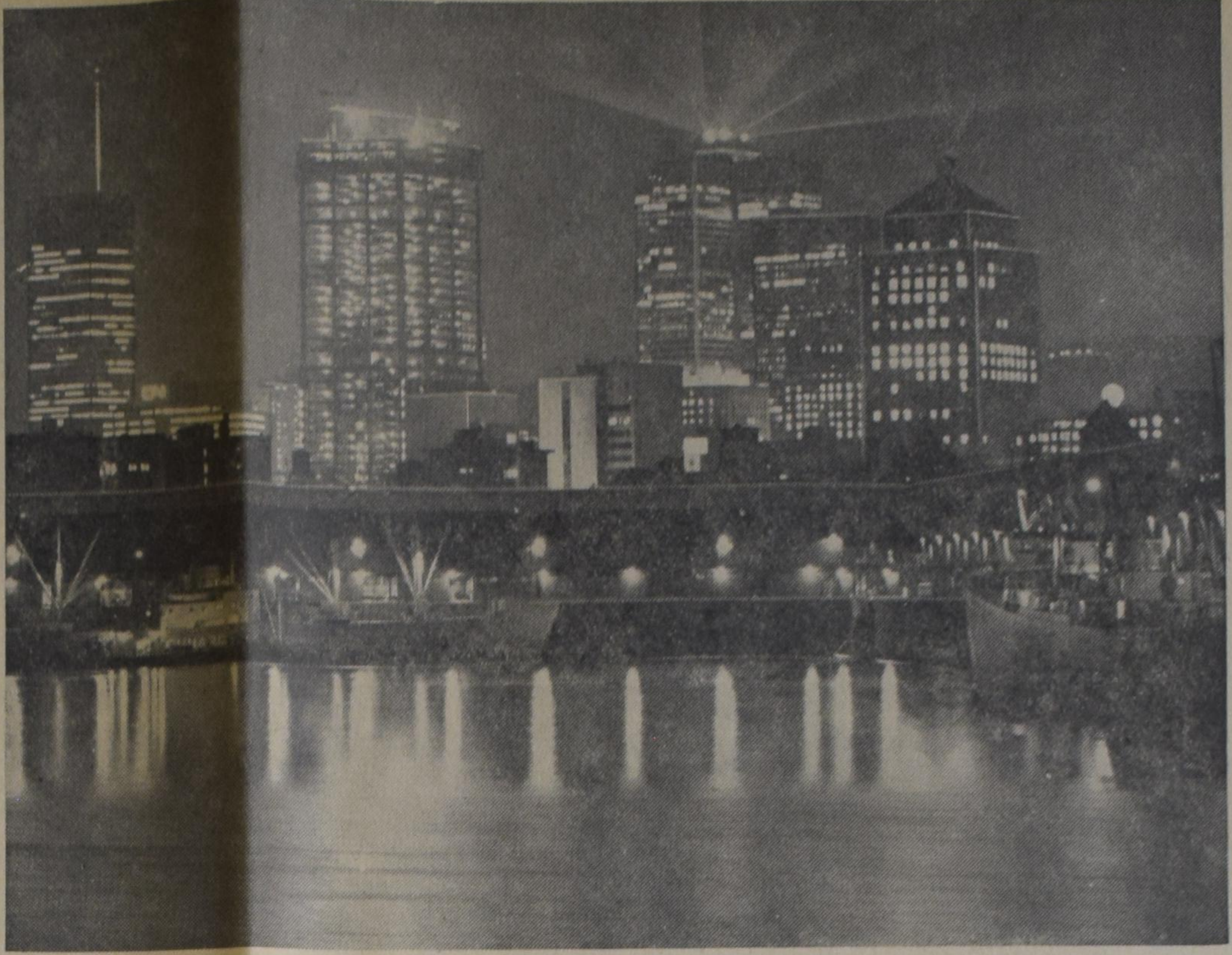

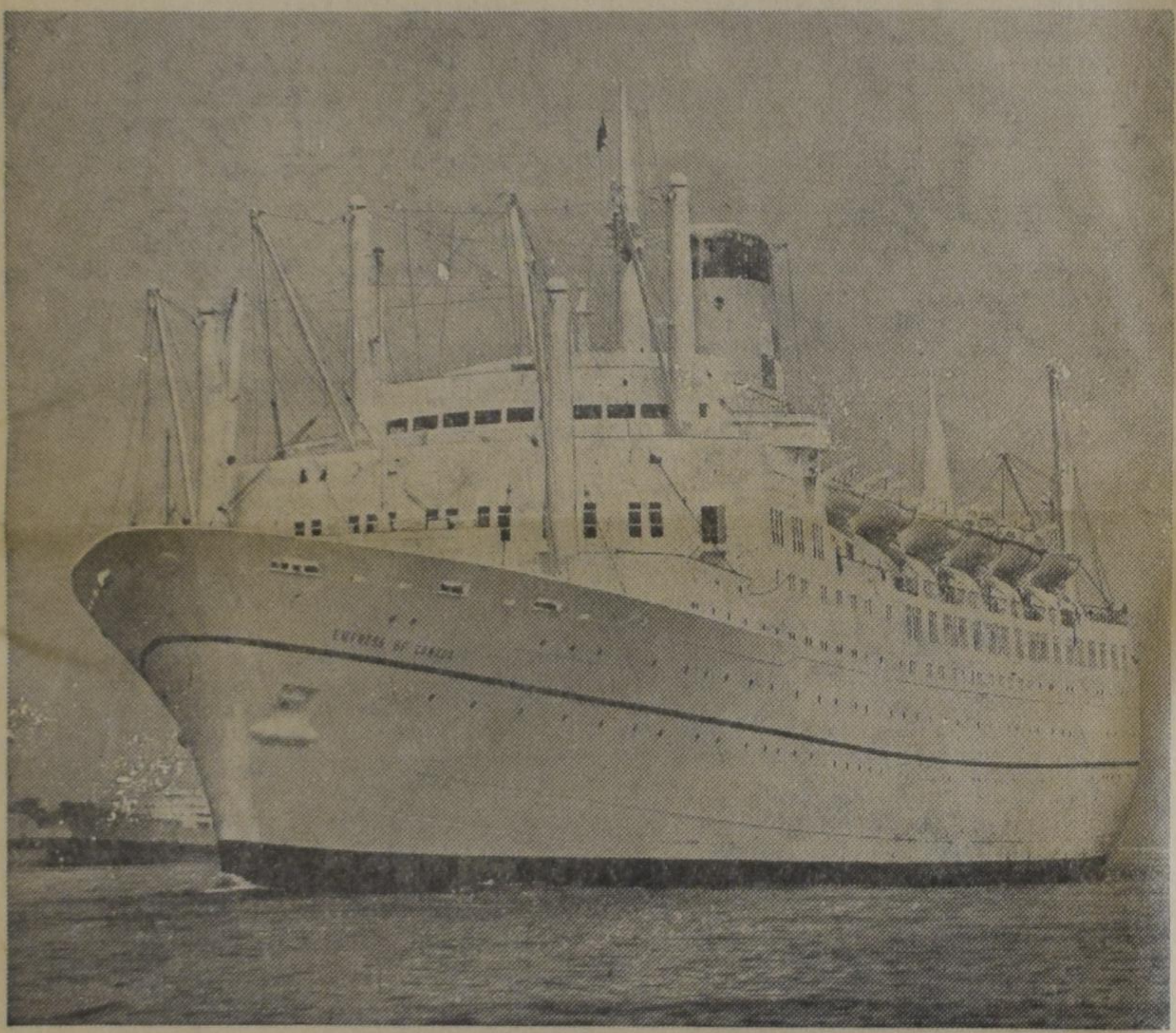

NATIONAL FILM BOARD PHOTOSTORY

TOP RIGHT: Glittering lights of Montreal Harbour illuminate dockside facilities which provide 129 berths, 37 transit sheds, five grain elevators, floating cranes, dry docks and 62 miles of terminal railway.

CENTRE LEFT: Majestic passenger liner, EMPRESS OF CANADA enters Montreal Harbour, a thousand miles up the St. Lawrence River from the Atlantic Ocean.

CENTRE RIGHT: Port personality, above, is Captain J. R. Duchesne of the 275-ton capacity floating crane HERCULES.

BOTTOM LEFT: Sacks of Canadian flour are loaded aboard vessel for exports. Sixty ocean-shipping companies operate between Montreal and major ports throughout the world.

BOTTOM RIGHT: Unloading limestone from a freighter. Port of Montreal is open from March to mid-December, provides 35-foot-draught navigation for deep-sea ships.

Hawthorne's Puritans

A Criticism by Cor W. Barendrecht

The Puritan spirit, breathing throughout Hawthorne's **The Scarlet Letter**, should not be identified with Calvinism, but must be explained from the **Volksgeist** or character of the New Englanders of the sixteenth century.

Calvinism, at the time used by Hawthorne to set stage for his characters of **The Scarlet Letter** had, as a world-and-life view, penetrated all of Western Civilization as little as it has today.

The instituted theology of Calvin had, generally speaking, reached the main areas of thought of the Western world. It had in its entirety, however, not been accepted by those who came in touch with it. The Puritans who emigrated from England to New England, for instance, had not adopted the entire Calvinistic theology. True, in so far their practical minds found use for a theology, they had borrowed from the system of Calvin. But the Mayflower was really more loaded with English Puritanism than with Calvinistic doctrine.

It is the character of the just arrived New Englanders that finds expression in the actors described by Hawthorne. Puritan biblicism, superstition, ascetic ethics, and a legalistic variety of mysticism, are traits of the New England character which were alien to Calvinism.

Biblicism is the way in which the Puritans applied Old Testament laws to New Testament situations. The women on the market place find both in Scripture and in the statute book a law to justify their opinion that the adulteress should be put to death.

Superstition shines through in the New Englanders' reaction to witchcraft, in their response to Dimmesdale's psychosomatic disorders, and in their belief that a man of so much knowledge as Chillingworth must be an agent of the Devil himself.

Ascetic ethics are robed in the plain looking dresses, and in the people's attitude of negative holiness: "Go to church, to catechism, and you're a good, a virtuous woman".

The ethical code of the New Englanders is based on sin and punishment, and on virtue and reward. Pearl's attending catechism is made a device for saving the poor souls of Hester and the child's father.

The **Volksgeist** is also evident in what I have called a legalistic variety of mysticism. That means in terms of Hawthorne's characters, that their own toilsome works of sanctification are necessary before reconciliation with God is possible. Hester's extreme "do-gooding" and Dimmesdale's self-scourging illustrates this point.

The characters thus become little self-made gods, who by their penitential and self-scourging lives must free themselves from the material and attain to their own spiritual enjoyment. Man redeems himself by his so-living, and by the perpetual rubbing in of his evil, which is carried on from generation to generation.

For that reason there is enjoyment in the contemplation of sin; there is a grim on Dimmesdale's face when he applies the scourge. And there is a saintlike smile on Hester's face when she does her good works. Consequently man, and not Christ, becomes all-imporant. In fact, sanctification is separated from the atonement of Christ.

This is the Puritan **Volksgeist** of the New Englanders rather than the spirit of Calvinism. Intellectual honesty requires, at the same time, that this **Volksgeist** be not identified with the **essence of Puritanism**, but that it be considered as a typical reaction to certain Calvinistic concepts by the New Englanders of the sixteenth century.

Garden Graph

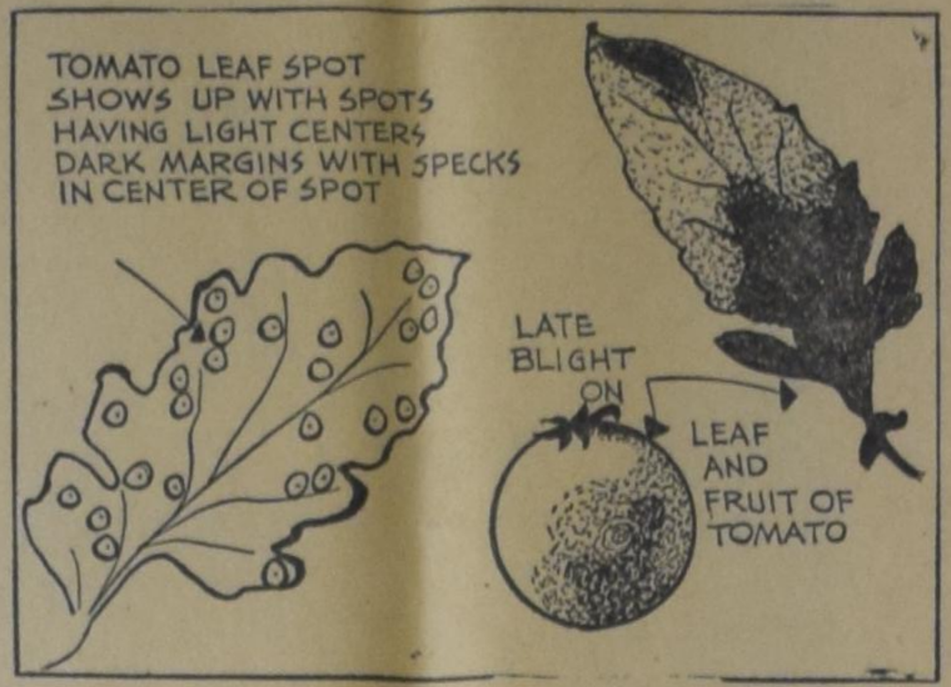

Tomato Problems

One of the most popular vegetables grown in our gardens is the tomato and it is regrettable that it can suffer from so many ills.

As shown in the accompanying Garden-Graph, a tomato leaf is blemished by leaf-spot. Tomato leaf-spot is caused by a fungus. It can be recognized by circular brown spots, light on the inside and darker about the edges. The lower leaves of a plant are affected first, and as the disease progresses up the plant the leaves curl, become dry and then fall. The tomatoes on plants suffering from leaf-spot are few and inferior in size. To keep leaf-spot under control, apply a spray or dust containing a fixed copper or organic fungicide such as Captan, Ferbam, Maneb, Nabam, Zineb or Ziram.

To prevent trouble again next year burn the tomato plants in the fall. Destroy the perennial weeds about the garden as the fungus causing leaf-spot lives on perennial weeds and in the soil. Therefore, next year plant the tomatoes in another part of the garden.

Late blight of tomatoes, as shown, develops with greenish-black, water-soaked patches on the leaves. These enlarge rapidly and the leaves wither. The fruits, when attacked, also show small, water-soaked blotches which spread. Parzate is a safe and effective control. Repeat at 10-day intervals.

Cross Word Puzzle

ACROSS

1. Craws
5. Scrutinize
9. English author
10. Cavities
12. French river
13. Plant with cleansing properties
14. Spotted cat
15. Fur of an animal
16. Ointment
20. Weaken
23. Jails: sl.
27. People of Eire
29. Small island
30. Hide
32. Enemy scout
33. Farewell
35. Touch end to end
38. Beef, lamb or ham
42. Division of a poem
44. Manila hemp
45. Detested
46. Blundered
47. Painful spot
48. Without: L.

DOWN

1. Flat-topped hill
2. Southwest wind
3. Dispute
4. Observe
5. Wild sheep: Tibet
6. Forces
7. Genus of lily: So. Am.
8. "Old Curiosity Shop" girl
9. Slope
11. Place
17. Suffered dull pain
18. Behold!
19. Summer dress fabric
20. Thus: L.
21. Orinoco tributary
22. Metal fastener
24. City trains
25. Ribbed fabric
26. Pigpen
28. Disperse
31. Sloth
34. Inner portions of a sun spot
35. Exclamation
36. Cries of lambs
37. To: poet.
39. Merit
40. In cards, trick takers
41. Little child: U.S.
43. Poem
44. Money: Rom.

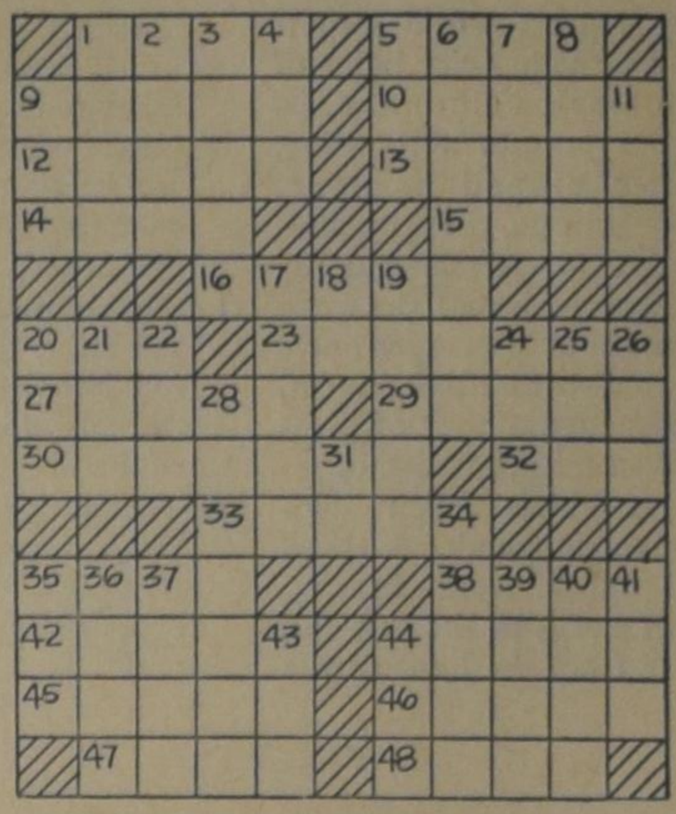

ANSWER of last week's Cross Word Puzzle

Root out of Dry Ground

BY ARGYE M. BRIGGS

(48)

It was spring again in Collins, too. Jansie eased the edge of her hoe between the waxy-green shoots of the onions, and felt the warmth of the sunshine upon her lame back. The scent of moist loam came sweetly from the rich soil of the garden, and the air upon the prairie was clear and clean. Even the chickens seemed to feel the stirring push of new life as they hustled about in the endless food-quest of their days. Spring, Jansie decided cheerfully, seemed to flap right out of the folds of her freshly washed sheets on the line!

She sighed a little with the satisfying weariness of physical effort, and straightened up to look about her. All across the rolling world about the shanty, from the white neatness of the oyster-shell road that had replaced the rutted old lane to town, out to the immovable serenity of the low hills on the horizon, spring was stroking coaxing fingers.

There'd been times this winter, the crippled woman thought with a quietness of growing acceptance, when she'd been sure her heart was as frozen as the forbidding reaches of the frozen prairie itself. After Charles had left in early December, going back to his school, and then, on to the Orient, she had felt the lump within her that was her heart, as a tanglible misery of physical pain. Sometimes, in the long night, with only R.P.'s snore and Willie's restless muttering to keep her company, she'd been sure that she'd die of the loneliness that lay within her. But people didn't die of loving someone too much, no matter how foolish such a love had been in the first place. You just went right on living, being ugly and unsatisfactory, even to yourself, and the person you loved went on his way, never knowing.

Not that she'd wanted him to know! She admitted it to herself as she bent once more to her task. That would have been the crowning humiliation, to have him know that a wizened, hunchbacked, little, old fool was in love with him! Her lip curled in self-contempt at the thought, and the hoe struck sparks from a buried rock in the onion patch. She was glad that no one could even know those strangely private inner thoughts of her days. **I'd sound like one of Mamma's old love novels,** she though with an amused quirk of self-analysis, **if anybody could read me!**

At the thought of Annie's novels, her thoughts shifted to the activity that had made the winter months endurable. **I have had the books,** she admitted to herself. **The books have helped.**

For, haltingly at first and with much spelling-out of words and skipping of hard ones, then, as she had slowly gained skill, with more sureness, she had begun to read. Everything that she had been able to lay her long brown hands on had been grist for the grinding mill of her hungry mind, from Annie's old love novels, yellowed and moldy from their long forgottenness in a dark corner of the smithy, to a systematic but voracious perusal of the list of books that Charles had made for her. "You'll never read them, Jansie," he had insisted when the weekly lessons had progressed to the stage of practice reading outside the primer, "if I leave this town without making some arrangement for you to get books!"

"I've got no money to be spending on books. You know that." Jansie had kept her eyes on the endless knitting that was now so essential with Chris in college. "And besides, I'm too old to be starting much reading. I can manage Chris' letters now, and that's enough, I reckon. About all I can expect."

"It's not enough." Charles eyes had been firm. I'm going to arrange for a library card for you before I leave this town. That won't cost you anything."

"I know; you told me that last week," Jansie had retorted out of a deep alarm at the prospect of facing the elegant intellectuality of Miss Pheeters, the librarian. "But how can I go down there, bold as brass, and ask to lend me books? Everybody will wonder how come Jansie Sanders is getting so biggety!"

"Let 'em!" Charles had grinned at her. "Who cares? You'll have something to read, and believe me, Jansie you don't know how much it will mean to you."

Then before he had left, he had given her a soft-leathered, clearly printed, little Bible. "You read this every day, Jansie," he had instructed, his grey eyes gentle. "Skip the hard words and go at it! You'll be surprised at how many of the ideas in there you are already practicing."

Yes, she'd had books. And they'd been a comfort in more ways than one, but they'd hurt, too, some of them. Books had begun to roll back the horizons of her mind to reaches that were straining. And some of the words she had read had been almost too wonderful for the bearing! Especially in the Bible Charles had given her. She'd read it faithfully all winter, plodding painfully through page after puzzling page of names and generations, of begats and mysterious prophecy. But, now and then, some phrase or sentence, some verse, had lifted straight out of the text and into her heart.

This morning, for instance, she'd been up earlier than usual. Sometimes she got to thinking and couldn't sleep very well, and last night had been that kind of a time. It had been too early to wake Paw and Willie when she had finally given up the struggle to sleep, so she had put the teakettle on for coffee and had seated herself at the kitchen table to read awhile before breakfast.

One by one, she had wrenched the words out of the text, hard words, to read and to understand. And then — suddenly, like the faces of friends in a foreign country, there they were! The very words that Charles had said, that first time she had ever seen him, out there on the knoll. "The mountains shall bring peace to the people, and the little hills, by righteousness —"

Overwhelmed by the joyous surprise of it, she had sat still, there at the kitchen table, reading the words over and over, hearing, as she read, Charles' voice, and seeing his face as he had said the words that day, facing the blue hills at the edge of the prairie.

They were like bells in her heart.

A noise from the road in front of the shanty drew her eyes and attention away from the circle of her own concentration. A long wagon, pulled by the endlessly patient mules of the oil fields, was going by, headed for the rig rising across the road. A shadow fell across Jansie's thoughts, and she watched the great timbers of the load go by with something like impatience within her.

When the increasingly familiar equipage had crunched its way into the pasture across from the shanty, over a makeshift gate of pushed-down barbed wire, Jansie bent again to her hoeing, and her face was quiet with her thoughts.

(To be continued.)

Fur, Fin and Campfire

By BILL BERO

For that CAMPING trip, select what you need, without extras.

© 1964, King Features Syndicate, Inc.

Methods of Landing Fish...

AFTER YOU HAVE FOUGHT AND TIRED YOUR FINNY OPPONENT, HE CAN BE LED UP TO THE BOAT OR TO THE SHORE AND LANDED IN A NET, GAFFED OR LIFTED BY HAND.

© 1964, King Features Syndicate, Inc.